MAHATHYAGI

CHRIST ON THE CROSS
POETRY
IN SEVEN LANGUAGES

M.O. AVARA

ST-019

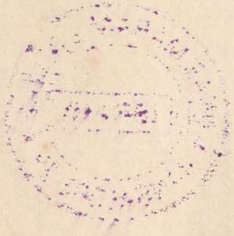

Dharmaram College Library
Acc. No. 37531
Call No. 232.9 AVA-M

MAHATHYAGI

[Christ on the cross]

IN SEVEN LANGUAGES

VIDWAN M. O. AVARA

ACHARYA PALACKAL JEEVAS KENDRAM ALWAYE LIBRARY 18286

Translations

Sanskrit	K P. NARAYANAPISHAROTI
Tamil	C. YESUDASAN
Hindi	NARAYANA DEV
English	B. HRIDAYAKUMARI
Kannada	M. RAMA
Bengali	SAMARENDRA LAWRENCE BISWAS

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY BANGALORE-29

PRICE Rs. 50-00

Dharmaram College Library
Acc. No. 97531
Call. No. F61
B96-5/AV16

MAHATHYAGI

[Christ on the cross]

Malayalam poem with six translations

Malayalam

Vidwan M. O. AVARA

Translations

Sanskrit	Prof. K P. NARAYANAPISHAROTI
Tamil	Prof. C. YESUDASAN
Hindi	Vidwan NARAYANA DEV
English	Prof. B. HRIDAYAKUMARI
Kannada	Prof. M. RAMA
Bengali	Sri. SAMARENDRA LAWRENCE BISWAS

Rights reserved

Cover : Sri. P. P. Devassy, P. O. C., Cochin
Printed at Amarakerala Industries. Cochin

Copies 1000

Publisher

Vidwan M. O. Avara
Menacherry
N. Parur 683513
Kerala

Rs. 50.00

PREFACE

Mahathyagi is a Malayalam poem composed in the *viyogini* metre. The theme pivots round the last words of Jesus Christ as He lay writhing in agony, nailed to a cross. This poem was prescribed by the Madras University as Text Book for the Intermediate Examinations in 1949 and for the Sahithya Visarad and BA./B. Sc. Examinations of the erstwhile Travancore University in 1943 and the Kerala Univerisity 1969. The encomium showered on the poem by reviewers induced me to get the work translated into as many languages as possible.

The 1978 edition carried prof. K. P. Narayana Pisharoti's Sanskrit translation and a free translation in English by Msgr. Thomas Moothedan. The book was released by the late Joseph Cardinal Parekattil and the recipient of the first copy was Mahakavi Sankara Kurup.

If asked why I ventured upon this onerous task of getting this work translated into different languages, I may not be able to give a convincing answer. But there are a few factors that goaded me ahead; the satisfaction I derive from embarking upon such a pioneerig enterprise, and the gratification I realise that I am becoming, an instrument of spreading the 'last words' all over India, are the most important among them.

Two more translations were added in the next edition; Tamil by Prof. C. Jesudasan and Hindi by Sri Narayana Dev. The free English translation by Msgr. Thomas Moothedan was replaced by the English translation by Prof B. Hridayakumari. This edition was released by His Grace Dr. Sebastian Mankuzhikari in 1984.

The present edition carries with it two more translations-Kannada by Prof. M. Rama, Department of Linguistics of Kerala University and Bengali by Sri. Samarendra Lawrence Biswas of Don Bosco, Ranchi. Thus the present edition contains the original Marayalam work and its six translations. I am not unaware of the fact that any translation will lose much of the beauty and elegance of the original· Yet I venture upon this task to see that the book reaches every nook and corner of this peninsula.

In getting this volume ready I owe a deep debt of gratitude to a number of people. Special mention should be made of His Eminence Antony Cardinal Padiyara of Kerala who has been a source of inspiration and encouragement. It is the Cardinal's benevolence and munificence that has led me a long way. It is through him that Missio of West Germany came forward to partly finance the present edition. My gratefulness to them is unbounded. My gratitude to His Eminence Joseph Cardinal Parekattil of revered memory is even now fresh in my mind. But for his paternal solicitude, I would not have launched upon this venture at all. I shall be failing in my duty if mention is not made of His Excellency Dr. Cornelius Elanjikal, Archbishop of Verapoly, whose predilection for me has been gratuitous.

Dr. Sudhamsu Chaturvedi who has graced this volume with a magnificent Foreword, is a prolific writer in Hindi, Sanskrit and English. A recipient of many awards, he is the Chairman of the All-India writer's Conference and President of the International Translation Bureau. My profound gratefulness to him.

Dr. K. M. George has sent in his glowing appreciation of this work in his 'Aamugham'. An eminent writer and literary luminary, he has graced many fields with his personality. Malayalam language will always remember him with pride.

Dr. M. Leelavathy has opened her heart to this poem and its vaiious translations in appreciating the work in her natural way. She has established her name as a faultless critic and an eminent literary genius. My profuse thanks to her.

I extend my gratitude to all my well-wishers who have evinced their appreciation through reviews and messages congratulating me on my endeavours. The Rev. Director and Secretary of P. O. C. have been of much help to me. Special mention must be made of His Excellency Benedict Mar Gregoriose, Archbishop of Trivandrum for his boundless love and praise for my work. I gratefully acknowledge the valuable wishes and blessings showered on me by His grace Joseph Kundukulam, Bishop of Trichur and the other prelates of Kerala. I owe much gratitude to very Rev. Fr. Prior General C. M. I., Karikkamuri.

It is hardly possible to express my gratitude to all my good friends for having come forward to help me selflessly in my laborious task. Lovers of literature among posterity will gratefully remember them. The names of Padmasree Dr. Suranattu Kanjan Pillai, Mahakavi Vallathol, Chev. I. C. Chacko, Dr. Abraham Adappur, S. J., Dr. P. J. Thomas, Prof. J. Mundassery, Mahakavi Ulloor, Sardar K. M. Panicker, Dr. K. M. George, Dr. M. Leelavathy, Most Rev. Dr. Joseph Attipetty, Dr. Abraham Vadakel, Mahakavi G. Sankara Kurupu, Prof. P. C. Devassaia,

Prof. Sukumar Azhikode, Prof. V. Sivasankara Pillai, Dr. Kamil Bulke S. J., Dr. S. K. Nair, Dr S. J. Kattaikal will be ever green in my memory. Sahithyalankara, Sahithyanipuna Vidwan T. M. Chummar who wrote a lucid explanation for the Malayalam poem deserves special mention. Several of these have left for their enternal reward; may God grant them lasting peace.

This book would not have seen the light of day had I not received the unstinted co-operation of many in the form of money, time, labour and wisdom. Prof. Mathew Ulakamthara, Prof. K. P. Urumese, Prof. R. K. Rao, Prof. Thomas Pullikkan, Mrs Chinnamma Antony, the late Prof. N. J. Antony are a few of my friends who have helped me in the preparation of the manuscripts and proof-reading. Sri. P. P. Devassy, artist, P. O. C. has drawn an attractive and appealing cover for the book. I thank him heartily. Last but not least, my thanks are due to Sri. S. K. Nair, proprietor of Amarakerala Industries, and other press workers and collaborators who have made this work presentable.

The translations appearing in this volume are based on the first Malayalam edition. However, in this edition, the Malayalam text has been modified slightly. Hence it is possible that there may be slight differences between the text and the translations.

Finally I place myself, and this work at the feet of the Lord, "Mahathyagi".

N. Parur M. O. Avara
1 st January 1990

FOREWORD

To have authored a work, published as early as in the year 1940, a work which has drawn praises from many distinguished men of letters of that period as well as those of later years, and which has been accorded recoqnition by at least two major Universities of the South by being prescribed as a text book, and has been gaining in appeal, when it is recently republished along with six translations viz. in Sanskrit, Hindi, Bengali, Tamil, Kannada, and English, all in one volume is the unique achievement of Vidwan M. O. Avara. In all humility the poet attributes this rare fortune to the blessings of Jesus Christ, around whose famous seven sentences voiced while writhing in agony on the cross, two thousand years ago, the poem, aptly titled 'Mahatyagi', is woven.

The Lord of Gurupavanapura cared more for the Bhakti of Poontanam than for the Vibhakti (grammatical excellence) of Narayana Bhattatiri. Well, Mr. Avara excels both in Bhakti and Vibhakti. Poets and scholars all over Kerala have written in appreciation of the literary merits of this Khandakavya in Malayalam. The Bhakti aspect has been emphasized by the religious heads in their appreciations. The opinions and appreciations of these men of letters and the divines, are also included in the volume. It will be presumptuous on my part to think that I can add anything new to what has been said by these great personages in their inimitable style. Most of them have emphasized particular verses to

illustrate their points. I shall remain content by drawing attention to just one verse viz No. 36. Here the poet says that seeing the plight of the Lord on the cross, even iron would melt What a striking similarity to the immortal Sanskrit poet Bhavabhooti who in his 'Uttararamacharita' says 'Api Grava, Roditi' (Even a stone would weep) while describing Lord Rama's grief. Like Bhavabhooti our poet also excels in 'Karuna' Rasa.

Mr. Avara can be justly proud that this is the first time that for a Malayalam poem and that too dealing with a Christian theme, there are as many as six translations, five in Indian languages and one in international language, English. It must be a matter of great satisfaction to him that all these are translations by experts in the respective languages. As already mentioned, this poem has been highly appreciated by at least two Universities which have prescribed it as text book for Malayalam. I understand that the publication of the entire book (original as well as translations in six languages) has been partly financed from Germany. In many respects this book is a unique attempt and its appeal is not confined to Christians but to the entire humanity.

'Mahatyagi's devine fragrance has already pervaded many regions and I am sure, it will continue to make fresh conquests, and will inspire generations of scholars, poets and men of devotion. Like the Bible and the Gita. it will continue to be translated into an ever increasing number of languages for the benefit of huminity.

The last words of Jesus carry the gist of his teaching which is for all mankind and Mr. Avara has to be congratulated for his able and dedicated rendering of the Master's words on the cross.

May the Lord bless Vidwan Avara With 'Ayuraro-gyasoukhyam', may many more moons be added to the thousand moons which he has already seen, and let his noble poem 'Mahatyagi' also see thousands of moons.

SUDHANSHU CHATURVEDI,
Professor,
Sree Kerala Varma College,
Trichur-680 011 (Kerala)

Trichur - 680 011,
1-11-1989.

ACHARYA PALACKAL JEEVASS KENDRAM
LIBRARY
ALWAYE
18226

ആമുഖം

ഡോ: കെ. എം. ജോർജ്ജ്

കേരളത്തിലെ പ്രശസ്ത പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളായ വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവരാ മേന്മയുള്ള ഒരു ഡസൻ കൃതികളുടെ കർത്താവാണ് ശുദ്ധിയുള്ള ഗദ്യവും ദീപ്രമായ പദ്യവും രചിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പ്രാഗല്ഭ്യം വെളിവാക്കുന്ന കൃതികളാണവ. കാവ്യരചനകളിൽ ഏററവും പ്രസിദ്ധിനേടിയതു് മഹാത്യാഗി എന്ന ഖണ്ഡകൃതിയാണ്. കുരിശിൽ തൂങ്ങിമരിക്കുന്ന യേശുനാഥനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതും ആ ത്യാഗിവര്യന്റെ ഒടുവിലത്തെ വാക്കുകളും അനുഭവങ്ങളും ആവിഷ്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഈ കവിത ജീവിതത്തിന്റെ അഗാധ മർമ്മങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ട ശില്പമായിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഉടൽപൂണ്ട ഈ കവിത ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി, തമിഴ്, ബംഗാളി, കന്നടം എന്നീ ഭാഷകളിൽ വിദഗ്ദ്ധമായി വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞു് ഞാൻ അത്യധികം സന്തോഷിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ പ്രണയം ചെയ്യപ്പെട്ട വളരെ ചുരുക്കം കൃതികൾക്കു മാത്രമേ ഇങ്ങനെയൊരു സൗഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. ഈ കൃതിയും അതിന്റെ കർത്താവും തികച്ചും ഈ അപൂർവ്വമായ ഈ പരിഗണന അർഹിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് ഈ കൃതി ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുന്ന ഏതു സഹൃദയനും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ബൈബിൾ പ്രമേയങ്ങളും കഥകളും ലോകമൊട്ടാകെയുള്ള ചിന്തകന്മാരെയും കലാകാരന്മാരേയും പണ്ടുകാലം മുതലേ ആകർഷിക്കുകയും പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലെ പ്രധാന ഭാഷകളിലെ സാഹിത്യകൃതികൾ മാത്രമല്ല, ഗാനരചന, ചിത്രമെഴുത്തു്, പ്രതിമാനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ കലാപരമായ ആവിഷ്കാരങ്ങളും ഇതിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. സോവിയററു യൂണിയൻ, പശ്ചിമ യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക, ജപ്പാൻ തുടങ്ങി നാഗരികതയും ഉച്ച ശൃംഗങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പല നഗരങ്ങളും അവയിലെ പേർപെററ മ്യൂസിയങ്ങളും പലതവണ സന്ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം ഈ ലേഖകന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ

യിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചരിക്കുന്ന അമൂല്യങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികളിൽ എൺപതു ശതമാനത്തിൻേറയും അടിസ്ഥാന പ്രചോദനം ബൈബിൾ പ്രമേയങ്ങളാണ്. വിശേഷിച്ചും ക്രിസ്തുനാഥൻെറ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ താത്പര്യമില്ലാത്ത സോവിയററു യൂണിയനിലെ മ്യൂസിയങ്ങൾ തന്നെയും ഇതിനൊരു അപവാദമല്ല എന്ന സത്യം എന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ്.

പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ മണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ ക്ലാസിക്കുകളിൽ ഒരു നല്ല ശതമാനം ബൈബിൾ പ്രതിഷ്ഠിതമാണ്. ഭാരതീയ സംഹിതൃങ്ങളിലാകട്ടെ രാമായണവും ഭാരതവുമാണ്, ക്ലാസിക് രചനകൾക്ക് മുഖ്യ സ്രോതസ്സായി നിലകൊണ്ടിരുന്നതു്. ആധുനികകാലത്തു് ബൈബിളിലും സർഗ്ഗസ്ഥിതിയുള്ള എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രചോദനം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമല്ല ക്രിസ്ത്യേതരരും ഈ രംഗത്തു വന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതു് വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. മലയാളഭാഷ എടുക്കുക, വള്ളത്തോളിൻെറ മഗ്ദലനമറിയം കാവ്യവും, കൈനിക്കര പത്മനാഭപിള്ളയുടെ കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം നാടകവും ഒന്നാംകിട സാഹിത്യകൃതികളാണല്ലൊ. ക്രിസ്ത്യാനികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളും എണ്ണത്തിൽ കുറവൊന്നുമല്ല. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുചരിതം ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു കാവ്യങ്ങളാണ്, കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻ മാപ്പിളയുടെ ശ്രീയേശുവിജയവും പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻെറ വിശ്വദീപവും. ഈ മേഖലയിൽതന്നെ ഉൾപ്പെടുന്ന ചെറിയസംഭവങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളും ധാരാളം ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്ക് അവലംബമായിട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ രചനാ ചാതുരികൊണ്ടു് മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ്, വിദ്വാൻ അവരായുടെ മഹാത്യാഗി.

യേശുദേവൻെറ അവിസ്മരണീയമായ ജീവിതത്തിൻെറ മൂർദ്ധന്യം എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണ് നമ്മുടെ കവി തൻെറ രചനയ്ക്കു് വിഷയമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക്, യേശു ദൈവപുത്രനാണ്; ത്രിത്വത്തിൻ ഒന്നായ ദൈവം തന്നെയാണ്, പക്ഷെ മററുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബുദ്ധിജീവികൾക്ക്

യേശു ദൈവമല്ല, ദിവ്യത്വമുള്ള മനുഷ്യനാണ്, ഒരു മഹാ ഗുരുവാണ്. അവരെ സവിശേഷം ആകർഷിക്കുന്ന ജീവിതഘടകം ആ ഗുരുവിൻെറ ആത്മത്യാഗമാണ്; നിസ്തുലമായ ആ ത്യാഗം കേന്ദ്രബിന്ദുവായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ കവനം അങ്ങനെ മതഭേദമില്ലാതെ സർവ്വസമാകർഷകമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിദ്വാൻ അവരയേപ്പോലുള്ള ഒരു വിശ്വാസിക്ക് താൻ ദൈവനിശ്വസ്തമായി കരുതുന്ന ഒരു വേദഭാഗം കാവ്യവിഷയമായി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ചില പരിമിതികൾ എല്ലാം ഉണ്ട്. വായിച്ചു രസിക്കാനുള്ളതാണ്, കവിത. അതിനെ രസാവഹമാക്കുന്ന ചില ഘടകങ്ങളാണല്ലോ ശബ്ദാലങ്കാരവും അർത്ഥാലങ്കാരവും ഭാവനയും. വൃത്തവും പ്രാസവും ഗണ്യമായൊരളവിൽ ഗാനസൗഖ്യം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നവീന ഭാവനകൾ ഇല്ലാത്ത പദ്യം കവിതയായി ഗണിക്കപ്പെടുകയില്ല ഭാവനയ്ക്ക് കൊഴുപ്പു കൂട്ടുന്ന ഒരു ഘടകമാണ്, അലങ്കാരം. മറെറാരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ കേവല വസ്തുതയ്ക്ക് ചമല്കാരം ചേർത്ത് ഭംഗി വരുത്തുന്ന ഘടകമാണ്, അലങ്കാരം. പക്ഷെ അലങ്കാരങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ശുദ്ധസത്യത്തെ വഴിതെററിക്കുകയും വികലമാക്കുകയും ചെയ്തുകൂടായ്കയില്ല. ഇതു് ഒരു കവിസ്വാതന്ത്ര്യ പരിമിതിയായി ശുദ്ധവിശ്വാസികൾക്ക് അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. കേവലം കാവ്യവിഷയം മാത്രമായി ബൈബിൾ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിക്കുന്നവർക്ക് തങ്ങളുടെ ഭാവനയെ യാതൊരു കടിഞ്ഞാണും കൂടാതെ അഴിച്ചുവിടുവാൻ കഴിയും.

കാൽവരിയിലെ ചുററുപാടുകളെക്കുറിച്ച് വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ വിദ്വാൻ അവരം സ്വതന്ത്രനാണ്, അവിടെ ഉപമാദി അലങ്കാരങ്ങൾ യഥേഷ്ടം കാവ്യഗാത്രത്തിൽ നിവേശിപ്പിച്ച് മോടി പിടിപ്പിക്കാൻ കവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അളിനീല തൃണാംബരം വിരി—
ച്ചരിയോരദ്രിയെ യങ്ങു കാൺമുനാം
നരസന്തതികൾക്കു വിണ്ണിലേ—
ക്കയരാൻ വച്ചൊരു കോണിപോലവേ.

തുടർന്നു വരുന്ന നാലഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ കവിയുടെ അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ എത്ര സ്വതന്ത്രവും സന്ദർഭോചിതവും ആയിരി

ക്കുന്നു എന്നു് ശ്രദ്ധിക്കുക. അതുപോലെ ആകർഷകവും കൂടുതൽ ഹൃദയദ്രവീകരണ സമർത്ഥവുമാണ്, "മുനക്കൂർത്താരാണികൾ കൊണ്ടു്" മരക്കുരിശിൽ യേശുവിനെ തറച്ചിരിക്കുന്ന രംഗത്തിൻെറ ചിത്രീകരണം. കുരിശിൻെറ മരം ഹവ്വയുടെ അപരാധകാരണമായ മരവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന കവിഭാവന ഹൃദ്യം തന്നെയാണ്.

യേശുവിൻെറ അവസാന മൊഴികൾ വർണ്ണ്യവിഷയമാകുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യം വെടിഞ്ഞ് മൂലരേഖയിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുവാൻ കവി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. തന്നെ ക്രൂശിച്ചവരോടു് ക്ഷമിക്കണമേ എന്നു് ദൈവത്തോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക.

കരങ്ങളിൽ കനിവാർന്നു താത! നീ
യിവർ തൻ തെററു പൊറുത്തിടേണമേ
അറിവീലിവർ തങ്ങൾ ചെയ്‌വതിൻ
പൊരുളങ്ങേത്തിരുവുള്ളവും വിഭോ!

ഇവിടെ ചമൽകാരത്തിൻെറ കൊഴുപ്പ് ആവശ്യമില്ല. ശുദ്ധവും മഹനീയവുമായ ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ സത്യവും സൗന്ദര്യവും കലർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു് പരിണത പ്രജ്ഞനായ കവി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലാണ്, യേശുവിൻെറ മററു മൊഴികളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അവിടെയെല്ലാം കവി നിയന്ത്രണം ശരിക്കും പാലിക്കുന്നുണ്ടു്.

ആകെപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ മൗലികമായ കാവ്യബോധവും കല്പനാ ശക്തിയുമുള്ള ഒരു കവി തൻെറ അരുമനാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ജീവിത സന്ദേശങ്ങളെ ഔചിത്യ ബുദ്ധിയോടുകൂടി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യമാണ്, മഹാത്യാഗിയെന്നു് തീർത്തു് പറയാവുന്നതാണ്. മലയാളക്കരയിലെ സഹൃദയരെപ്പോലെ മററു ഭാഷകളിലെ സഹൃദയരും ഈ കവിത വായിച്ചാസ്വദിക്കുമെന്നും ആ മഹാത്യാഗിയുടെ ജീവിത സന്ദേശമർമ്മങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുമെന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവരാ അവർകൾക്കു് എൻെറ ഹൃദയപൂർവ്വമായ ആശംസകൾ.

ആസ്വാദനം

ഡോ: എം. ലീലാവതി

സഹയജ്ഞരായി പ്രജകളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ട്, ''നിങ്ങരം ഇതു കൊണ്ടു് വൃദ്ധി നേടുക'' എന്നു് പ്രജാപതി അരുളിച്ചെയ്ത — ഈ ഗീതാസൂക്തത്തിൻെറ പൊരുരം നാം അറിയുന്നതു് ക്രിസ്തു, ബുദ്ധൻ മുതലായ മഹാത്യാഗികളുടേയും, വക്താവായ കൃഷ്ണൻേറയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പൂർവ്വാവതാരമായ രാമൻേറയും ജീവിതസന്ദേശം അറിയേണ്ടുംപോലെ അറിയുമ്പോഴാണ്. ചിലർ ത്യജിക്കാൻ മാത്രമായി ജീവിക്കുകയും ഒടുവിൽ ജീവിതത്തെത്തന്നെ ത്യജിച്ച് മനുഷ്യമനസ്സിൽ അനശ്വര ജീവിതം നേടുകയും ചെയ്യുന്നു; ചിലർ ത്യജിച്ചതിന്നുശേഷം ഭുജിച്ച് ത്യാഗഭോഗസന്തുലനം കൊണ്ടു് മാതൃക കാട്ടിത്തരുന്നു. ''തേനത്യക്തേനഭുഞ്ജീഥാ'' എന്ന ഈശാവാസ്യമന്ത്രത്തിൻെറ തുടച്ചയാണ്, ''യജ്ഞ ശിഷ്ടാ ശിഹഃ സന്തോമുച്യന്തേ സർവ്വകില്ബിഷൈഃ'' എന്ന ഗീതാവചനം യജ്ഞശിഷ്ടം, (അതായതു് വിധിപോലെ ബന്ത്യാഗം ചെയ്തു് ശേഷിക്കുന്നതു്) ഭുജിക്കുക എന്നതു് സാധാരണക്കു് നല്ലപ്പെടുന്ന ജീവിതസന്ദേശമാണ്. സർവപരിത്യാഗമാകട്ടെ അസാധരണരുടെ വഴിയാണ്. എല്ലാവരും സഹയജ്ഞരായിട്ടാണ്, (സഹജമായ ത്യാഗബോധമുള്ളവരായിട്ട്) സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിലും അത്തരക്കാർ, വെറും സഹയജ്ഞരല്ല; യജ്ഞാത്മാക്കളാണ്. അവർ എല്ലാം ത്യജിക്കുന്ന, അന്യരുടെ വൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി. ''ഈ യജ്ഞം നിങ്ങരംക്ക് ഇഷ്ടം ചുരത്തിത്തരാം'' (ഏഷവോസ്ത്വിഷ്ട കാമധുക്) എന്നു് പ്രജാപതി പറയുന്നതിന് സാധാരണക്കാർ ഗ്രഹിക്കുന്ന അർത്ഥം, യജ്ഞം (ത്യാഗം) അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൻെറ ഫലമായി അർഹിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധി തങ്ങരംക്കുതന്നെ, ഉണ്ടാവും എന്നാണ്.

അസാധാരണരായ ഇവർ ഗ്രഹിക്കുന്ന അർത്ഥമാകട്ടെ തങ്ങളെത്തന്നെ യജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, അന്യക്കു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നും ത്യജിച്ചു് അഭിവൃദ്ധിനേടുന്നവർ ത്യാഗികളാണെങ്കിലും ത്യാഗഭോ

ഗങ്ങളെ സന്തുലനം ചെയ്യുന്നു. സ്വയം ത്യജിച്ച് പരർക്ക് നന്മയു ണ്ടാകുന്നവർ മഹാത്യാഗികളാണ്. ലൗകികമായ ത്യാഗഭോഗ സന്തുലനം എന്ന പ്രലോഭനത്തിനുപോലും അവർ വിധേയരല്ല. അങ്ങനെയുള്ള മഹാത്യാഗികൾ മാനവചരിത്രത്തിൽ വളരെ കുറവേ യുള്ളു. അവരിൽ വെച്ച് നരവർഗ്ഗ ചേതസ്സിലേക്ക് പ്രകാശം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏററവും മഹത്തായ ജ്യോതിസ്സാണ്, യേശുക്രിസ്തു. ആ സൂര്യൻ കെട്ടുപോയാൽ ലോകം ശൂന്യാകാശത്തി ലെ ഒരു തമോഗഹ്വരത്തിലേക്ക് നിപതിക്കും. സൂര്യൻ മരിക്കാതി രിക്കേണ്ടതു് സൂര്യനുവേണ്ടിയല്ല; ഭൂമിയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്. യേശു ക്രിസ്തുവെന്ന ജ്യോതിർഗോളം, മനുഷ്യമനസ്സിൽ ജ്വലിച്ചു നില്ക്കേ ണ്ടതു് അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടിയോ ക്രിസ്തുമതത്തിനു വേണ്ടിയോ അല്ല; മനുഷ്യരാശിക്കു വേണ്ടിയാണ്. അതിനാൽ ആ സ്മരണയ്ക്കു് മങ്ങലേൽക്കാതെ നിലനിരത്തിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതു് നരവംശ ത്തിന്റെ നിലനില്പ് ഉച്ചരിക്കുന്ന എല്ലാവരുടേയും കത്തവ്യമാണ്. വാക്ക്, വർണ്ണം, വരവടിവ് വസ്തു മുതലായവയിൽ സ്ഥിത്യാ ത്മകവും ഗത്യാത്മകവുമായ നാളത്തിന്റെ വിധാനത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന കലാരൂപങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യചേതസ്സിലെ സൂര്യചേതസ്സിനെ ജ്വലിപ്പിക്കേണ്ടവയാണ്. അവ കരിംകാറുപോ ലെയോ വിഷധരമായ കരിനിഴലുപോലെയോ തേജസ്സിനെ ഗ്രസി ക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളുണ്ടാവാം. ആ കറുത്ത നിമിഷങ്ങളെ അതിജീവി യ്ക്കാൻ കരുത്തുനല്കുന്നവയായിരിക്കും ഉദാത്ത കലാവിഷ്കാര ങ്ങൾ. ഗ്രഹണകാലങ്ങളിൽ വിവേകമുള്ളവർ അകത്തു് അടച്ചു പൂട്ടി യിരിക്കുകയും ഗ്രഹണം കഴിഞ്ഞാൽ പുണ്യസ്നാനത്തിലൂടെ പാപം കഴുതിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്രയേ ചെയ്യേണ്ടൂ. പ്രാകൃതർ സൂര്യ നെ വിഴുങ്ങുന്ന പാമ്പിനെ ഓടിക്കാൻ മടലെടുത്തു് ഭൂമിയിലടി ക്കാറുണ്ട്. വിവേവികളാകട്ടെ മൗനം പാലിക്കുകയും അന്തരീക്ഷ ത്തിൽ പരക്കാവുന്ന വിഷപാതകമേല്ക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി വാതിലുകളടയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സിൽ മുറിവുകളുണ്ടാക്കുന്ന കലാഭാസങ്ങൾ പ്രചരിക്കുമ്പോൾ ഇതുപോലെ ഹൃദയകവാടങ്ങട ച്ചിരിക്കുകയും ഉദാത്ത കൃതികൾ ജനിക്കുമ്പോൾ ഹൃദയം തുറന്നു വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്, സഹൃദയ ധർമ്മം. 'മഹാത്യാഗി' യെന്ന കൃതിക്കായി ഹൃദയകവാടം തുറന്നുവെയ്ക്കുകയെന്ന ഭാവുക

ധർമ്മം ഓർമ്മിപ്പിക്കുക മാത്രമേ കവിക്കു. സാമാന്യ വായനക്കാർക്കും ഇടയ്ക്കു നിൽക്കുന്ന വിശേഷവായനക്കാർ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളു. ആകരണീയം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട ഞാൻ അതു് സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ കഥയ്ക്കു് ദേശകാല സമൂഹാദികളുടെ പരിമിതികളില്ല. മാനുഷ്യകത്തിനൊട്ടാകെ ലഭിച്ച മഹിത സംസ്കാരിക പൈതൃകമാണു്. അതിനാൽ ആ പാവനകഥയെ അവലംബിച്ചു് രചിയ്ക്കപ്പെട്ടുന്ന ഏതു സത്കൃതിയും ഇതരഭാഷകളിൽ പുനർജനിക്കാനർഹമാണു്. അങ്ങനെ ഈ കൃതി അഞ്ചാറു ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണു്. ഏററവും വിദഗ്ധരായ പരിഭാഷകരെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവും കൃതിയുടെ ചൈതന്യത്തിൽ നിന്നു് നീരും ചോരയും വാർന്നുപോകാതെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ പരിഭാഷകരും നിറഞ്ഞ അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നു.

അളിനീലതൃണാംബരം വിരി
ച്ചരിയോരദ്രിയെയങ്ങു കാൺമുനാം,
നരസന്തതികാംക്കു വിണ്ണിലേ—
യ്ക്കുയരാൻ വച്ചൊരു കോണി പോലവേ.

അളിനീല തൃണാംബരാവൃതം
കലയാമോ വയമദ്രി മഗ്രതഃ
രചിതാമധിരോഹണീം യഥാ
ദിവമാരോഢു മഭീപ്സതാം നൃണാം. സംസ്കൃതം

നീല് തൃണാംബർ സേ ആച്ഛാദിത്
ദീഖ് രഹാ ജോ ഗിരിവർ സുന്ദർ
ദിവ് ചഢനേ കേ ഇച്ഛുക് നരഹിത്
മാനോം നിർമിത് ഹൈ സീഡിവർ ഹിന്ദി

മൂലത്തിലെ ആശയങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യവും രചനയുടെ അനർഗളഗതിയും ലാളിത്യവും പരിഭാഷകർക്കു് കർത്തവ്യം എളുതാക്കിത്തീർ

ത്തിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ സ്വസിദ്ധികരം കൊണ്ടു് അതു് പരിപോഷി പ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ നിദർശനത്തിൽ നിന്നു് വ്യക്തമാവും.

ആകെ കോരംമയിർ പൂണ്ടനുക്ഷണ മമന്ദാനന്ദബാഷ്പോദകം തൂകി-
ക്കൊണ്ടുണയെപ്പദങ്ങളിടറും ഹേ! വാണി! നീയെത്തുണ.

എന്നു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മൂലഗ്രന്ഥ കർത്താവിന്നോ

അംഗൈരുത് പുളകാ പ്രതിക്ഷണമമന്ദാനന്ദ ബാഷ്പാമൃതം
വർഷിത്വോ പഗതാ സ്ഖലദ്ഗതിരപി ത്വം വാണി കല്യാണി നീ

എന്നു് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന പിഷാരടി മാസ്റ്റർക്കോ, ആക്കാണു്, അനുഗ്രഹലബ്ധിയിൽ കൂടുതൽ ധന്യത എന്നു് നിർണ്ണയിക്കാവതല്ല. "ഉദകവും" "അമൃതവും" ഒന്നാണെങ്കിലും ബാഷ്പോദക ലാവണ്യവും അമൃതമഹത്വ മാധുര്യവും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുമ്പോരം ഭാവധ്വനനത്തിൽ ഞാൻ മുമ്പ്, ഞാൻ മുമ്പ്, എന്നൊരു തോന്നൽ ആ വാങ്മയങ്ങരം ഉളവാക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് സ്വകൃതിയുടെ ഉദാത്തഗൗരവത്തിൻപേരിലും അതിനോടു് പൂർണ്ണ നീതിചെയ്യുന്ന പരിഭാഷകരെ കണ്ടെത്തിയതിൻപേരിലും ഒരുപോലെ ധന്യതയ്ക്കവകാശമുണ്ടു്. മററു ഭാരതീയ ഭാഷകളിലേയ്ക്കും ലാവണ്യ മാധുര്യങ്ങരം പ്രസരിപ്പിക്കാൻ ഈ കാവ്യബാഷ്പോദകാമൃതത്തിനു് കഴിയട്ടെ. മതസൗഹാർദ്ദത്തിലൂടെ ജനസമുദായത്തെ ഏകകുടുംബമാക്കുന്നതിന് വിശേഷോത്തരമായ ത്യാഗത്തിൻെറ സങ്കീർത്തനമായ ഈ കാവ്യം ഉതകട്ടെ.

"ആനോ ഭദ്രാഃ ക്രതവോയന്തു വിശ്വതഃ" എന്നു മാത്രം ദർശിച്ച ഭാരതം ഉദാരമായ ആത്മീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു് വീണ്ടും ഉണരട്ടെ.

അഭിപ്രായങ്ങൾ

ഡോ. പി. ജെ. തോമസ്
M. A.; D. Litt. D. Phil
പ്രൊഫസ്സർ - ധനതത്വശാസ്ത്രം
മദിരാശി സർവ്വകലാശാല.

പകലോമററം, ആലുവ;
9-8-1936

കുരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന യേശുവിൻെറ മഹാത്യാഗമാകുന്നു, ഈ ലഘുകാവ്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

''നരസന്തതികൾക്ക് വിണ്ണിലേക്കുയരാൻ വച്ചൊരു കോണി പോലവേ'' നിലകൊള്ളുന്ന കാൽവരി മലയെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ്, കാവ്യമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അനന്തരം യേശുവിൻെറ രൂപം ചിത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "മനുഷ്യ പാപ സംഹതി നീക്കാൻ മരണം വരിച്ച്'' കൊണ്ടു് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന യേശുവിൻെറ സ്വരൂപത്തെ ഭംഗിയായി ലേഖനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും കവി, തൻെറ വ്യുല്പത്തിയും വാസനയുമുപയോഗിച്ച് സമുചിതങ്ങളായ ഉത്പ്രേക്ഷാദ്യലങ്കാരങ്ങളാൽ മഹനീയമായ ഈ സംഭവത്തിലെ ഓരോ ഭാഗവും ഹൃദയാവർജ്ജകമാകുംവണ്ണം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുരിശിൽക്കിടന്നുകൊണ്ടു്, ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്യുന്ന സപ്ത വാക്യങ്ങളെയാണ്, കവിതാ ഗാത്രമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. ആ വാക്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതോടുകൂടി, യേശുവിൻെറ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളും കൊണ്ടുവരുവാൻ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ത്യാഗത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പ്രതിപാദനം ഏററവും വിഷമതയേറിയ ഒന്നായിരിക്കെ, അതിനിടയ്ക്ക് അലങ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ചമത്കാരം വരുത്തുവാൻ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അവസരം ഉചിതമാംവണ്ണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ ഈ കൃതി ഭക്തി, കരുണം മുതലായ രസങ്ങൾ വിളയാടുന്ന ഒരുത്തമകാവ്യമാണെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല.

ഐ. സി. ചാക്കോ
B.Sc, B.A, A.R.S.M, A.R. C.S.C.

തിരുവനന്തപുരം,
1–4–1938

വിചാൻ മി. എം. ഒ. അവരായുടെ 'മഹാത്യാഗി' എന്ന കാവ്യം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രതിഭാവിലാസവും ഭാവനാശക്തിയുമുള്ള ഒരു കവിയാണെന്നു് ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടു്. ഈ കാവ്യത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പ്രസന്നങ്ങളായിരിക്കുന്നു. കാവ്യങ്ങളുടെ പല ലക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചും കാലഭേദമനുസരിച്ചു് രുചിഭേദമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ പ്രസാദമെന്ന ഗുണം സകല കാലങ്ങളിലും ദേശങ്ങളിലും ഗുണമായിട്ടുതന്നെ നില്ക്കും.

ഈ കവിതക്കു് പ്രാസദീക്ഷയില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം വളരെ ശ്ലോകങ്ങൾ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമാണു്, എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടതു്. പ്രാസമില്ലായ്കകൊണ്ടു് ഈ കാവ്യത്തിനു് യാതൊരു ദോഷവും വന്നിട്ടില്ലെന്നു് ഇതിൽ നിന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ,

ദർശിത കവിതചനായ ഈ യുവ കവിയുടെ പന്ഥാവിൽ വിഘ്നങ്ങളൊന്നും ആവിർഭവിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

ഉള്ളൂർ
എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ
എം. എ. ബി. എൽ.
എം. ആർ. എ. എസ്സ്.

തിരുവനന്തപുരം,
27-10-1939.

വിദ്വാൻ മി. എം. ഒ. അവരാ, രചിച്ച 'മഹാത്യാഗി' എന്ന ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം ഞാൻ മുമ്പു തന്നെ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിൻെറ പരിഷ്കരിച്ച പ്രതിയായ പ്രസ്തുത പുസ്തകം വീണ്ടും വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുകയും ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നിയ ഭാഗങ്ങളിൽ ചില ഭേദഗതികൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു. ശ്രീമാൻ അവരാ, കറയററ വാസന തികഞ്ഞ ഒരു കവിയാണെന്നുള്ളതിനു ഈ കൃതിയിലെ പല പദ്യങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

''പ്രണയിച്ച ജനത്തിനൊപ്പമായ്
പ്രണയം നല്കുകിലെന്തു മേന്മയാം.
അണിയിക്കണമാത്മ ശത്രുവെ
പ്രണയത്തുമലരായത്തുത്തമം.'' (155)

''തലചുററി മറിഞ്ഞു വീണുപോയ്
തഴകം വള്ളിയൊടും തരുവ്രജം.
മൃഗരാജി പകച്ചു പായുമാ-
റലറീ കാററിലുലഞ്ഞ കാടകം.'' (147)

ഇത്യാദി പദ്യങ്ങൾ എനിക്കു ഏററവും ഹൃദ്യങ്ങളായി ത്തോന്നി. ത്യാഗമൂത്തിയായ ക്രിസ്തുദേവൻെറ അന്ത്യദശയെ വിയോഗിനീ - വൃത്തത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന ഒരു കൃതി പ്രാഗത്ഭ്യമുള്ള ഏതു കവി രചിച്ചാലും ആകർഷകമാകാതിരിക്കുകയില്ല. ശ്രീമാൻ അവരായുടെ നിർമ്മലമായ ഭാവനാമുകരത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള മാററു ദ്വിഗുണീഭവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു. ക്രൈസ്തവ കഥകളെ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങൾ കൈരളിയിൽ വിരളമാണെന്നുള്ള അപവാദത്തെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉത്കൃഷ്ട കൃതികൾ നിശ്ചയമായി മാർജനം ചെയ്യുന്നതാണു്. ശ്രീമാൻ അവരായുടെ കാവ്യാധ്വ സഞ്ചാരം അപ്രതിഹതവും വിജയപൂർണ്ണവുമായി പരിലസിക്കുമാറു ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

മഹാകവി
വള്ളത്തോൾ
നാരായണമേനോൻ

ചെറുതുരുത്തി,
4-7-1115.

രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് യാതൊരു മഹാത്യാഗി മനുഷ്യ വർഗത്തിൻെറ മനസ്തീക്ഷ്ണതകൾ കൊണ്ടു നിർമ്മിതമായ മുൾക്കിരീടം ചൂടി, കൂർത്തു മൂത്ത ഇരുമ്പാണികൾ കൊണ്ടു കുരിശിന്മേൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടുവോ, ആ ക്രിസ്തുഭഗവാൻെറ ദയനീയമായ ദിവ്യരൂപത്തെ ഭാവനാ ദൃഷ്ട്യാ ദർശിച്ച് ചുടു കണ്ണീരൊഴുക്കുകയും, വിലപിക്കുകയും, പഴിയ്ക്കുകയും, പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുകയുമാണ് വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവരാ അവർകളുടെ മനസ്വിനിയായ സരസ്വതി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

ഈ ചെറുകാവ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിയോഗിനീവൃത്താത്മകങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കരുണരസത്തെ വിശേഷേണ വിസ്ഫുരിപ്പിക്കുന്നു.

വരികെന്നരികത്തു ദാഹമു-
.... പരൻെറ ലീലകൾ. (129)

എന്നും മററുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ വായനക്കാരൻെറ കണ്ണിൽ ജലം പുറപ്പെടുവിക്കാതിരിക്കുമോ? അന്നുവരെയും അതിൽ പിന്നെ ഇന്നുവരെയും ലോകം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നിഷ്ഠൂരമായ ദുഷ്കൃത്യമാണല്ലൊ ഗാഗുൽത്താമലയിൽ നടത്തപ്പെട്ടതു്. പരമരക്ഷകൻെറ പ്രാണനിഷ്ക്രമണാവസരത്തിൽ പ്രകൃതിക്കുണ്ടായ പ്രകോപത്തെ

തലചുററി മറിഞ്ഞു വീണുപോയ്
.... കാററിലുലഞ്ഞ കാടുകൾ.

എന്നിങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ കവിയുടെ വാസനയും വൈദഗ്ധ്യവും ഏറെ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടു്.

എല്ലാംകൊണ്ടും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നുതന്നെയാണു് മഹാത്യാഗി.

സർദാർ
കെ. എം. പണിക്കർ
എം. എ. (ഓക്സൻ)

ബിക്കാനീർ,
17-11-39.

കുരിശിൽ കിടക്കുന്ന യേശുദേവൻെറ സപ്തസൂക്തങ്ങളാണല്ലോ ഈ കൃതിയിൽ കാവ്യരൂപേണ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ക്രൈസ്തവ സിദ്ധാന്തത്തിൻെറ പരമോൽകൃഷ്ട തത്ത്വങ്ങളെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നവയാണ്, ആ തിരുവായ്മൊഴികൾ. അതിനാൽ പ്രതിപാദ്യ വിഷയത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല.

തന്നെ കുരിശിൽത്തറച്ചുകൊല്ലിച്ച പാപിഷ്ഠന്മാരെ അനുഗ്രഹിച്ച് അവർക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം പിതാവിനോട്ട് മാപ്പ് ചോദിക്കുന്ന ആ ഒന്നാമത്തെ സൂക്തം എല്ലാനാളും മനുഷ്യരെ പാപത്തിൽ നിന്നു വീണ്ടെടുക്കുന്ന സനാതനമായ ധർമ്മം തന്നെയാണ്.

'കരളിൽ കനിവാർന്നു താത! നീ-
യിവർതൻ തെററു പൊറുത്തിടേണമേ
അറിവീലി, വർ തങ്ങൾ ചെയ്‌വതിൻ-
പൊരുളങ്ങേത്തിരുവുള്ളവും വിഭോ!

ദയാമൂർത്തിയായ ഭഗവാൻെറ ഈ വാക്കുകൾ ഇന്നും ലോകത്തിലെങ്ങും മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ടല്ലോ. തന്നോട് എത്ര ഘോരമായ അപരാധം ചെയ്യുന്നവരോടും മനസ്സിൽ വിരോധം തോന്നാതിരിക്കയാണ്, അഹിംസയുടെ പരമമായ രൂപമെന്നു യേശുദേവൻ ലോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ തിരുവായ്മൊഴികൊണ്ടു ചെയ്തതു്. ഈ പാവനമായ മന്ത്രം കുരിശിൽക്കിടന്നുകൊണ്ട് യേശു ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ ചരാചരങ്ങൾ തന്നെ ശാന്തമായിത്തീർന്നതായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗം സാഹിത്യഗുണം കൊണ്ടു പുളകോദ്ഗമകാരിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

അതുപോലെ തന്നെ, തൻെറ സമീപം കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന, തസ്കരനും തന്നെപ്പോലെതന്നെ സ്വർഗ്ഗവാസം ലഭിക്കുമെന്നനുഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാഗവും വളരെ മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യജാതിയുടെ പാപത്തെ സ്വന്തം ബലികൊണ്ടു് നിമ്മാജ്ജനം ചെയ്‌വാനായി അവതീണ്ണനായ യേശുദേവൻ എവിടെ? ദുഷ്പ്രവൃത്തി ചെയ്യും മോഷ്ടിച്ചും ജീവിതം മുഴുവൻ കഴിച്ച തസ്കര പ്രമാണിയെവിടെ? ദൈവകാരുണ്യം കൊണ്ടു എത്ര വലിയ കുററങ്ങളും നശിച്ചുപോകുമെന്നും മനുഷ്യർ കാണുന്നു. പാപങ്ങളല്ല, ദൈവത്തിൻെറ മുൻപിൽ അക്ഷന്തവ്യമായ പാപങ്ങൾ എന്നുമുള്ള പ്രൗഢ തത്വങ്ങൾക്കു് ഇതിൽപ്പരമൊരുദാഹരണം എന്താണാവശ്യമുള്ളതു്?.

ഇങ്ങിനെ ഉചിതമായ ധർമ്മോപദേശത്തോടുകൂടി ക്രിസ്തുവിൻെറ ഓരോ സൂക്തവും ലളിതകോമളമായ ഭാഷയിൽ മി: അവരാ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

163 ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഈ ചെറിയ കൃതികൊണ്ടു് ലോക ചരിത്രത്തിലെ വിശിഷ്ടമായ ഒരവസരത്തെ തെളിച്ചുകാട്ടുകമാത്രമല്ല നമ്മുടെ കവി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഭൂതദയാമൂർത്തിയായ യേശുദേവൻെറ ഹൃദയത്തെത്തന്നെ ഉചിതവും മനോഹരവുമായ ഭാഷയിൽ തുറന്നു കാട്ടിത്തരുന്നതിനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അക്ലിഷ്ടമായ ഭാഷ, ഹൃദയാവജ്ജകമായ പദപ്രയോഗസാമത്ഥ്യം, ഉചിതമായ അലങ്കാര പ്രയോഗം, സർവ്വോപരി തിങ്ങിക്കാണുന്ന ഭക്തിരസം ഇവയാണ് മഹാത്യാഗിയുടെ പ്രധാനമായ ഗുണങ്ങൾ. ഉത്തമ സാഹിത്യത്തിനുവേണ്ട ലക്ഷണങ്ങൾ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിനുണ്ടെന്നു നിമ്മത്സര ബുദ്ധികൾ സമ്മതിയ്ക്കുമെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം.

ഭഗവദ്വാക്യങ്ങളെ സാരസ്വത സുരഭിലമായ ഒരു കാവ്യഹാരമാക്കി കൈരളീ പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ച മി: അവരായെ ഭാഷാ പ്രണയികൾ സബഹുമാനം അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മോസ്റ്റ്‌റവറൻറ്, ഡോക്ടർ ജോസഫ്‌അട്ടിപ്പേററി   എറണാകുളം
Ph. D; D. D.   10-4-1940

കറയകന്ന കവനങ്ങളാൽ കൈരളിയെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവ യുവകവികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുപോരുന്ന ഉത്സാഹത്തിൽ എനിക്കു് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്. ക്രിസ്തീയ വിഷയങ്ങളെ പുരസ്സരിച്ചുള്ള നല്ല കവിതകൾ ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യത്തിനു വിലയേറിയ ഒരു സമ്പാദ്യമായിരിക്കും. വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവരാ അവർകളാൽ വിരചിതമായ 'മഹാത്യാഗി' എന്ന ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം ആ കൂട്ടത്തിൽ കൈരളിക്കു കൈവന്നിട്ടുള്ള മഹത്തരമായ ഒരു സമ്പാദ്യമായിട്ടാണു് ഞാൻ കണക്കാക്കുന്നതു്.

സാഹിത്യവും സമുദായവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ടു്. അതേ, ഒരു സമുദായത്തിൻെറ ഉൽകർഷാപകർഷങ്ങൾ സ്വസാഹിത്യത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ സമുദായത്തെ ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രബുദ്ധമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും സ്വസമുദായാംഗങ്ങളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ അപരിത്യാജ്യമായ ഒരുപാധിയാണു്. ഈ വസ്തുത നാം പലപ്പോഴും വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ പ്രായേണ പ്രചാരലുപ്തങ്ങളും പ്രോത്സാഹനരഹിതങ്ങളുമായി കാണപ്പെടുന്നതു്. സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നാം കാണിക്കുന്ന ഈ അനാസ്ഥ പ്രത്യക്ഷത്തിലല്ലെങ്കിൽ പരോക്ഷത്തിലെങ്കിലും നമ്മുടെ സമുദായത്തെ അപകർഷപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമത്രെ.

അതിനാൽ താദൃശങ്ങളായ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്കയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് സമുദായാഭിമാനികളായ സകലരുടേയും അനുപേക്ഷണീയമായ കടമയാണു് മി: അവരായുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കു ഞാൻ സർവ്വാത്മനാ വിജയമാശംസിക്കുകയും ഗുണസമ്പുഷ്ടമായ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിനു പ്രചുരമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കട്ടെയെന്നു് ആശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഫാ. ഏബ്രാഹം വടക്കേൽ — വടകര
B.A; Ph. D; D. D. — 8-4-1940

ലോകപരിത്രാണാർത്ഥം ''കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപ''ത്തിൽ ആത്മ ബലിയർപ്പിച്ച സാക്ഷാൽ സ്നേഹസാര സർവ്വസ്വമായ, ത്യാഗാദർശമായ, ശ്രീ യേശുനാഥന്റെ .... വദനോദ്ഗതസപ്തവാക്യ സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ മാധുരിയെപ്പരത്തി''. അവിടുത്തെ ത്യാഗപാരമ്യത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'മഹാത്യാഗി'. വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവരാ അവർകളുടെ, വാസനാസ്നിഗ്ദ്ധവും വ്യുൽപത്തി വിശാലവുമായ ഹൃദയകേദാരത്തിൽ നിന്നുളവായ ഈ ലഘുകാവ്യ പ്രവേകം ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങളേയും ആദരണീയങ്ങളായ ആദർശങ്ങളേയും സമീചീനമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിന് സന്ദേഹമില്ല. മനുഷ്യമനസ്സിനെ വിഷയാന്തരങ്ങളിൽ നിന്ന് നിവർത്തിപ്പിച്ച് ആമുഷ്മികങ്ങളിലേക്കാകർഷിച്ച്, സനാതന ചിന്തകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിന് നൈസർഗ്ഗികമായുള്ള ശക്തിവിശേഷത്തെ ഈ യുവ കാവ്യകാരൻ തന്റെ ഭാവനാശക്തി കൊണ്ട് സവിശേഷം പരിപോഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

കവിതാംഗന ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരാങ്മുഖിയാണെന്നും വിവിധ മതസ്ഥരായ കേരളീയരെ രസിപ്പിക്കുന്നതിന് മതാതീതങ്ങളായ പൊതുവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചെഴുതുന്ന കവിതകൾക്കേ സാധിക്കയുള്ളു എന്നും മററുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ കേവലം അന്തസ്സാരരഹിതമെന്ന് ഈ കാവ്യതല്ലജം വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്, ആദ്യന്തം കാണുന്ന ശബ്ദസുഷമകൊണ്ടും അകൃത്രിമരാമണീയകം കൊണ്ടും ഇതിലെ കവിതാരീതി നിതരാം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു. ലളിതകോമളങ്ങളായ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് അത്ഥസമ്പന്നമായ കവിത എഴുതുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന് പാടവമുണ്ടെന്ന് ഈ കൃതിയിലെ മിക്ക പദ്യങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

സ്നേഹ സ്വരൂപനായ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ പ്രാണവിയോഗത്താൽ പ്രകൃതിക്കുണ്ടായ വികാരവിശേഷങ്ങളെ

ഉടനങ്ങിടിവെട്ടി ഘോരമായ്
നിലവിട്ടാഞ്ഞലറീ സമുദ്രവും.
ക്ഷിതിഗോളമടിച്ചുടസ്സുവാൻ
മുതിരും വണ്ണമുയർന്നു മാരുതൻ. (146)

രവിബിംബ മുയർന്ന വാരിദ—
ച്ഛടയാൽ മൂടി; യിരുണ്ടു പാരിടം,
ഇളകീ മഹി, പർവ്വതാരവ—
ത്തൊടു പൊട്ടിച്ചിതറീ ഭയാനകം. (148)

എന്നിങ്ങനെ എത്ര സാക്ഷാത്കരണദക്ഷതയോടുകൂടിയാണ്, വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്! രസഭാവാദ്യുപസ്ക്കാരകങ്ങളായ ഉപമോൽപ്രേക്ഷാദി അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും അനുപ്രാസാദിശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും ഔചിത്യദീക്ഷയോടുകൂടി പ്രയോഗിച്ച് ഓരോ സന്ദർഭവും കാവ്യകാരൻ ഹൃദയാകർഷകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവസരോചിതം ഹിതോപദേശങ്ങൾ നൽകി ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്തയെ തട്ടിയുണർത്തുന്ന രീതിയും അഭിനന്ദനാർഹമായിരിക്കുന്നു.

ഉപകാര ശതങ്ങൾ ചെയ്കിലു—
ന്നവനും പീഡകൾ ചെയ്കിടും ഖലർ;
കുളർകാന്തിയെഴുന്ന ചന്ദ്രനെ—
ദ്ധരണിച്ഛായ മറപ്പതില്ലയോ? (25)

ഇത്യാദി മനോഹരങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ ഭാവനാവിഭവനായ കവിയുടെ വാസനാവിലാസത്തിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളവതന്നെ. 'മഹാത്യാഗി' സാഹിത്യവാടിയിൽ സുമണം പരത്തുന്ന ഒരു വാടാമലരായി പരിലസിക്കട്ടെ!!

ഡോക്ടർ എസ്. കെ. നായർ
എം. എ. പി. എച്ച്. ഡി.

മദിരാശി സർവ്വകലാശാല
5–8–1967

ലക്ഷണമൊത്ത ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'മഹാത്യാഗി' പ്രമേയത്തിൻെറ ഉദാത്തത; പ്രതിപാദനത്തിൻെറ ഏകാഗ്രത; ഭാവോന്മീലനത്തിൽ വന്ന പരിപക്വത; അതിനനുകൂലമായ വാഗ്മിത; — അതെ, മിതവും സാരവുമായ ആ വചോവിലാസം — ഇതെല്ലാം കൊണ്ടും എൻെറ സുഹൃത്തു് ശ്രീ. എം. ഒ. അവരാ ഒരമരകവിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

'സാഹിത്യനേപത്ഥ്യ'ത്തിനും 'സാഹിത്യഭൂഷണ'ത്തിനും, സർവ്വഥാ അർഹനായ ഈ കവി, 'ആദർശകഥകൾ' കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്വിതീയനാണെന്നു് 'വിശ്വപ്രേമം' വിളിച്ചു പറയുമെങ്കിലും 'മഹാത്യാഗി' യിലാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ രചനാശില്പത്തിലുള്ള ഹൃദ്യത അനവദ്യമായി തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കല്യാണിയായ വാണി ഒരിടത്തും സ്ഖലത്ഗതി കൈക്കൊള്ളുന്നില്ലെന്നു നിർമത്സരന്മാർ പറയും.

"മൃദുവർണ്ണമെഴുന്ന വാങ്മയപ്പുതു-പൂമാലയണിഞ്ഞ" ഈ 'മഹാത്യാഗി' ആരിലാണ്, പുളകാങ്കുരങ്ങൾ വെളിവാക്കാത്തതു്?

കൈരളീദാസൻ
കെ. പി. നാരായണപ്പിഷാരടി

കേരളവർമ്മ കോളേജ്
തൃശ്ശൂർ

23-5-1967

പല സാഹിത്യശാഖകളിലും സനിഷ്കർഷം പ്രവർത്തിച്ച് പത്തിലേറെ പ്രശസ്ത കൃതികൾ കൈരളിക്ക തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെച്ച ഒരു സാഹിത്യ പ്രണയിയാണ് എന്റെ പ്രിയസുഹൃത്ത് എം. ഒ. അവരാ അവർകൾ. അദ്ദേഹം ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നിർമ്മിച്ച ഒരു മനോഹര ഖണ്ഡകാവ്യമാണ്, 'മഹാത്യാഗി'. ശത്രുവിലും കരുണപൊഴിക്കുകയെന്ന ത്യാഗവൈഭവം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഏഴു തിരുമൊഴികളുടെ മിഴിവുറ്റൊരു ചിത്രീകരണമാണ് ഇതിലെ മുഖ്യമായ ഉള്ളടക്കം. അതിനുള്ളൊരു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുവാനെന്നവണ്ണം ഗാഗുൽത്താമലയും യേശുദേവന്റെ ചരമരംഗവും കേശാദിപാദവും മററും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഷയും, പ്രതിപാദന രീതിയും തികച്ചും ഹൃദ്യമാണ്. കാവ്യരസാസ്വാദനവും, ഹിതോപദേശവും ഒന്നിച്ച് സഹൃദയലോകത്തിനു് സംഭാവന ചെയ്യുന്ന ഈ കൃതിയുടെ ഗൗരവം വേണ്ടേടത്തോളം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്, വിദ്വാൻ ടി. എം. ചുമ്മാർ അവർകളുടെ വ്യാഖ്യാനം. സർവ്വഥാ പഠനാർഹമായ നല്ലൊരു കൃതിയാണ്, ഈ 'മഹാത്യാഗി'യെന്നു പറയുവാൻ എനിക്കു് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്.

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, തിരുവനന്തപുരം.
ഡയറക്ടർ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട്. 6, മാർച്ച് 1969.

കേരളീയരുടെ മതസഹിഷ്ണത വളരെയധികം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിന്നു കാരണങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ തോമ്മാശ്ലീഹയുടെ കാലത്തുതന്നെ ക്രിസ്തുമതത്തിന് കേരളം സ്വാഗതമോതിയെന്നാണല്ലോ വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. ഏറെ ത്താമസിയാതെ ജൂതന്മാരുടെ വിപുലമായ ഒരു സംഘം കേരളത്തിൽ പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. മുഹമ്മദുനബി മരിച്ച് അധികം കാലം കഴിയുംമുമ്പ് ഇസ്ലാമും കേരളത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠനേടി. പാഴ്സികളുടെ കോളനികൾ എത്രയോ പഴയ കാലത്തു തന്നെ കേരളത്തിലെ പല നഗരങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്നു. ജൈന–ബൗദ്ധ മതങ്ങൾ ഒരു കാലത്തു് ഇവിടെ വ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇന്നും കേരളത്തിൽ ജൈന ദേവാലയങ്ങൾ കുറെയെണ്ണമുണ്ട്. ജൈനരുടെ സംഖ്യയും നിസ്സാരമല്ല. മതകലഹങ്ങൾ കേരളത്തിൽ താരതമ്യേന കുറവാണു താനും.

പ്രശംസാർഹമായ ഈ സഹിഷ്ണതയ്ക്ക് അത്രതന്നെ പ്രശംസ അർഹിക്കാത്ത മററൊരു വശമുണ്ട്. ഈ മതങ്ങളിലും അവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ വ്യത്യസ്ത സംസ്ക്കാരങ്ങളിലും എന്തു ഇരിക്കുന്നു എന്നു ചികഞ്ഞു നോക്കുവാൻ നമ്മുടെ പ്രാചീനർ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവോ? ആയിരം വഷത്തെ വളർച്ചയുള്ള മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഈ മതങ്ങൾ വല്ല സ്വാധീനവും ചെലുത്തുകയുണ്ടായോ? ദാശ്നികതയിലും ആദ്ധ്യാത്മികതയിലും അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്ന നാം ഈ മതങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ള ദശ്നങ്ങളേയും സദാചാര സംഹിതകളെയും കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുവാൻ മെനക്കെട്ടുവോ? യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ മതങ്ങളോട് അടുത്തകാലംവരെ കേരളീയർ, പ്രത്യേകിച്ച് ഇവിടുത്തെ മുഖ്യസമുദായമായിരുന്ന ഹിന്ദുക്കൾ, അത്യന്തം അധിക്ഷേപാർഹമായ ഉദാസീനതയല്ലേ, പുലർത്തിവന്നതു്?

കുററം മുഴുവൻ ഹിന്ദുക്കളുടെ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കേണമെന്നു്, എനിയ്ക്കു് നിർബ്ബന്ധമില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും മുസ്ലീങ്ങളുടേയും ജൂതരുടേയും ഇടയിലുമുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ അഭ്യസ്തവിദ്യർ? തങ്ങളുടെ മതസംസ്ക്കാരങ്ങളെപ്പററി സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് അറിയത്തക്കവിധത്തിൽ മലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിയ്ക്കാൻ അവരും മുന്നോട്ടു വരുകയുണ്ടായില്ല. ഈ രംഗത്തു നടന്ന സ്വല്പമായ പ്രവർത്തനം തുലോം സങ്കുചിതമായ ഒരു മണ്ഡലത്തിനകത്തായിരുന്നു.

സ്വന്തം അണികളിൽ പെട്ടവരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നു മാത്രമായി, അതിന്നിണങ്ങിയ പ്രാദേശിക സാമുദായിക ഭാഷാവിശേഷങ്ങളിൽ, ഏതാനും ചില ഭക്തിമാർഗ്ഗ ഗ്രന്ഥങ്ങളേ നമ്മുടെ ക്രിസ്ത്യൻ മുസ്ലീം സാഹിത്യശാഖകളിൽ കാണുകയുള്ളു. മററു മതവിഭാഗങ്ങളാകട്ടെ, മലയാളത്തിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതുന്നതിന് ശ്രമിച്ചതായിത്തന്നെ തോന്നുന്നില്ല.

ഇതിൻെറ ഫലമെന്താണ്? ക്രൈസ്തവ ദർശനങ്ങളെപ്പററി താരതമ്യേന പൂർണ്ണവും സുവിചിന്തിതവുമായ ഒരു മലയാള ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായതു് രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലം മുമ്പു മാത്രമാണ്. മുഹമ്മദുനബിയുടെ ഏറെക്കുറെ സമഗ്രമായ ചില ജീവചരിത്രങ്ങൾ കിട്ടാനുണ്ടെങ്കിലും ഇസ്ലാമിക ദർശനത്തെപ്പററി ആധികാരികമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. യഹൂദമതം നമുക്കിന്നും അജ്ഞാതമാണ്. താൽമൂദിനെപ്പററിയും മററും കേട്ടറിവുള്ള കേരളീയർ എത്രയുണ്ട്?

ഇതൊക്കെയാലോചിയ്ക്കുമ്പോഴാണ്, മഹാകവി വള്ളത്തോളിൻെറ സമാധിയിൽച്ചെന്നു് നമസ്ക്കരിക്കാൻ തോന്നുന്നതു്; മഗ്ദലനമറിയത്തിലൂടെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനും സംസ്ക്കാരത്തിനും അദ്ദേഹമനുഷ്ഠിച്ച സേവനത്തിൻെറ ഗൗരവം മനസ്സിലാകുന്നതു്.

പണ്ഡിതനായ ശ്രീ എം. ഓ. അവരായുടെ ''മഹാത്യാഗി'', 'മഗ്ദലന മറിയ'ത്തിൻെറ ഇനത്തിൽപെട്ട ഒരു കൃതിയാണ്. സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു രചിയ്ക്കപ്പെടുകയും അന്നത്തെ നിലയിൽ ലഭ്യമായിരുന്ന എല്ലാ ബഹുമതികൾക്കും പാത്രമാവുകയും ചെയ്ത ആ കാലഘട്ടത്തിൻെറ മുദ്രയ്ക്കു സവിശേഷതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നായതിൽ അത്ഭുതമില്ല. സംസ്കൃതവൃത്തനിബദ്ധത, അർത്ഥഗ്രഹണത്തിന് ചിലേടങ്ങളിൽ വ്യാഖ്യാനസാപേക്ഷത, സാങ്കേതിക പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ മററു സവിശേഷതകൾ മുതലായവ ഉണ്ടായിട്ടും ഇന്നും ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം ആഹ്ലാദകമായ ഒരു പുതുമ പുലർത്തിവരുന്നതു്, പക്ഷെ, അത്ഭുതകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. ഇതിനുകാരണം, ഒരു പക്ഷെ, പ്രതിപാദ്യത്തിൻെറ മഹത്വമാകാം; ഒരുപക്ഷെ കവിയുടെ പ്രതിഭാശക്തിയാകാം; ഒരുപക്ഷെ രണ്ടുമാകാം.

കേരളീയർ ഈ വിശിഷ്ട കൃതിക്ക് ഏതുകാലത്തും അർഹമായ അർഹണം നൽകാതിരിക്കുകയില്ല.

സുകുമാർ അഴിക്കോട്
പ്രിൻസിപ്പൽ
S. N. ട്രെയിനിംഗ് കോളേജ്

മൂത്തകുന്നം
15-5-1969

വിശ്വവന്ദ്യനായ ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ദിവ്യചരിത്രം അന്നു മിന്നും കവികൾക്കും കലാകാരന്മാർക്കും ഉന്മേഷത്തോടുകൂടി വിഹരിക്കുവാനുള്ള ഒരു വിഷയമാണല്ലോ. മഹാത്മാക്കൾ എക്കാലത്തും പ്രതിഭാശാലികളുടെ ചിത്തങ്ങളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നുവെന്നതാകാം, ഇതിനു കാരണം. ലോകസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വലിയ ഭാഗം മഹൽപ്രകീർത്തനപരങ്ങളായ കൃതികൾകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് സഹൃദയന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും.

നിത്യപൂജ്യരായ ശ്രീബുദ്ധൻ, ക്രിസ്തുദേവൻ, മുഹമ്മദ് നബി, മുതലായവരുടെ ജീവിതസംഭവങ്ങൾ പല കവികളും മലയാളികളായ നമുക്ക് മനോഹരമായി അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദശയിൽ ഈ കവനപരമായ മഹദഭിമാനം വളരെ പ്രകടമായി നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ കാണാമായിരുന്നു. ആ പ്രവണതയുടെ വിജയക്കൊടികളാണല്ലോ, കുമാരനാശാന്റെ 'കരുണ', വള്ളത്തോളിന്റെ 'മഗ്ദലനമറിയം.' മുതലായ പ്രശസ്ത കൃതികൾ.

പോയ കാലത്തിന്റെ പോക്കുവെയിൽ തട്ടി നിറന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു കവിതയാണ്, ശ്രീ എം. ഓ അവരായുടെ 'മഹാത്യാഗി'. കവിത കവിതയായിരിക്കെത്തന്നെ പ്രബോധനവ്യഗ്രമായിരിക്കുകയും വേണം എന്ന നിഷ്ഠ, ഈ കവിതയെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഏററവും പ്രയോജനമുള്ളതാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുദേവന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹം ഹൃദ്യമായ ഒരു കവനശൈലിയിലൂടെ ആസ്വാദനീയമായിക്കിട്ടുക, ഒരു മനുഷ്യന് പ്രാപ്യമായ മികച്ച അനുഭൂതികളിൽ ഒന്നാണ്. ശ്രീ. അവരായുടെ കൃതി, കുട്ടികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ കാലെ തന്നെ അത്തരം ഒരു അനുഭവം പകർന്നുകൊടുക്കാൻ കരുത്തുള്ളതായിക്കാണുന്നതിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ഡോക്ടർ ജെ. കട്ടയ്ക്കൽ തിരുവനന്തപുരം
B. A Hons (London) D. D (Rome) 12-5-1869

സർവ്വഭൂതൈക ദയാവാരിധിയായ യേശുക്രിസ്തു, കുരിശിൽ കിടന്നനുഭവിച്ച കഠിനയാതനകളെയും, കുരിശിൽ നിന്നവിടുന്നുച്ചരിച്ച സപ്തസൂക്തങ്ങളേയും ആസ്പദമാക്കി, വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവര വിരചിച്ച 'മഹാത്യാഗി' അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് വിഷയവൈശിഷ്ട്യം. ധർമ്മോപദേശ മാഹാത്മ്യം, കാവ്യഗുണം, എന്നിവ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, ഇതു മലയാളഭാഷയിലെ കൃതികളുടെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്നുവെന്നു കാണാം. വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ എന്നീ മഹാകവികളുടെയും, ഐ. സി. ചാക്കോ, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, Dr. പി. ജെ. തോമസ്, സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ, തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതശ്രേസരന്മാരുടേയും അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കും പ്രോത്സാഹനങ്ങൾക്കും പണ്ടേ അർഹനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ശ്രീ അവരായുടെ ശ്രേഷ്ഠകൃതിയാണ് 'മഹാത്യാഗി' യെന്നു പറയാം.

ജീവിതപ്രലോഭനങ്ങളിൽ പെട്ടുഴലുന്ന മാനവരാശിക്കു പ്രകാശവും ആത്മധൈര്യവുമേകാൻ പര്യാപ്തമാണ്, മഹാത്യാഗിയിലെ ഓരോ പദ്യവും.

"വരികെന്നരികത്തു ദാഹമു" -
ള്ളവരെന്നോതിയ യേശുവല്ലയോ
ജലമേകുവിനെന്നിരന്നതും,
ഗഹനാത്ഥങ്ങൾ പരന്റെ ലീലകൾ". (129)

കരളിൽ കനിവാർന്നു താത! നീ—
യിവർതൻ തെറ്റു പൊറുത്തിടേണമേ.
അറിവീലി,വർ തങ്ങൾ ചെയ്‌വതിൻ—
പൊരുളങ്ങേത്തിരുവുള്ളവും വിഭോ!" (71)

ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങളുടെ പാരായണവും പഠനവും നമ്മുടെ യുവജനങ്ങളെ ഉത്കൃഷ്ടാശയരും ഉദാത്ത മാനസരുമാക്കാൻ സഹായിക്കുമെന്നതിന് സംശയമില്ല. ഗ്രന്ഥകത്താവിനു അനുമോദനവും ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രചുരപ്രചാരവും ആശംസിക്കുന്നു.

മഹാകവി, ജി
ഭദ്രാലയം

എറണാകുളം
28-1-69

പരമകാരുണികനായ ശ്രീ യേശുവിൻെറ അന്തിമമായ ആത്മസമർപ്പണവും ചരമപീഡയും എത്ര കവികളുടെ, ചിത്രകാരന്മാരുടെ, ശില്പികളുടെ, ഗാനരചയിതാക്കളുടെ സർഗാത്മക ഭാവനയെയാണ്, ഉത്തേജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്! സംഭവം പഴകിപ്പോകാം; ചരിത്രത്തിൻെറ ഭാഗമായി മാറാം; എന്നാലും അനുഭവം എന്നും പുത്തനായിത്തന്നെ തോന്നാവുന്നതാണ്. ആ പാവനരക്തം ഇന്നും തുടുത്ത നിറത്തിൽതന്നെ, തണുത്തുറയ്ക്കാതെ, വേദനിക്കുന്ന വിശ്വഹൃദയത്തിൽ ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. മനുഷ്യമുക്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യപുത്രൻെറ ആ ധർമ്മവീരത്യാഗം ഇന്നും പുതിയ സങ്കൽപ്പങ്ങളേയും പുതിയ ഭാവലയങ്ങളേയും സമുല്ലാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എൻെറ സുഹൃത്തായ ശ്രീ. എം. ഓ. അവരയവർകളുടെ 'മഹാത്യാഗി' തത്താദൃശമായ ഒരു സങ്കല്പലയ സങ്കലനത്തിൻെറ ഹൃദയംഗമമായ രുചിര ഫലമാണ്.

മഷിയാണിതു യേശുരക്തമ-
ല്ലിതഹോ! തുലിക, കീലമല്ല താൻ,
ക്ഷതമല്ലിതു കാണുകക്ഷരം,
മിഴിയേ നീ കുഴകായ്കിതേതുമേ.

എന്നു് സ്വവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും ഉപകരണ വൈകല്യത്തേയും കുറിച്ച്, കവി വിഷാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സംഭവത്തിന് സജീവവും ഭാവവ്യഞ്ജകവും ആയ രൂപം കൊടുക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്; അദ്ദേഹത്തിന്. അന്തഃകരണത്തെ വികസിപ്പിക്കയും ആത്മാവിനെ ശുദ്ധീകരിക്കയും മാനവീയ ദർശന ചക്രവാളത്തെ വിപുലമാക്കുകയും ചെയ്യു ഒരു വിശിഷ്ട കാവ്യമാണ്, ഈ 'മഹാത്യാഗി'.

പ്രൊഫസ്സർ പി. സി. ദേവസ്യ,
മലയാളം ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ്,
കേരള സർവ്വകലാശാല

തിരുവനന്തപുരം
27-2-1969

ലോകചരിത്രത്തിലെ ഏററവും ശോകാത്മകമായ ഇതിവൃത്തം; ശതാബ്ദങ്ങളിലായി ഭക്തഹൃദയങ്ങളിൽ അനുരണനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദിവ്യവാക്യസപ്തകം; അയത്നലളിതമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ഭാഷാശൈലി; സമുചിതവും സമുജ്ജ്വലവുമായ അലങ്കാരങ്ങൾ, ഭാവനാദീപ്തമായ പശ്ചാത്തലവിധാനം; സർവ്വാദൃതവും ചിന്താമൃതവുമായ ധർമ്മസൂക്തങ്ങൾ എന്നിവയൊത്തിണങ്ങിയ 'മഹാത്യാഗി' മലഖണ്ഡകാവ്യ മണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം; മാത്രമല്ല,

ഭവരാഗ വിദാരകം കവി-
പ്രവരർക്കും പുളകപ്രദായകം,
അവരായുടെ കാവ്യമുൾക്കളും
കവരാതുള്ളവരാതുരാത്മകർ;

എന്നുകൂടി പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ ഞാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നു.

മഹാത്യാഗി

(ഖണ്ഡകാവ്യം)

വിദ്വാൻ എം. ഒ. അവര

1990

മഹാത്യാഗി

ശ്രീയേശുനാഥവദനോദ്ഗതസപ്തവാക്യ-
സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ മാധുരിയെപ്പരത്തി
ശോഭിച്ചിടുന്ന കുരിശാകുമഭൗമവീണ,
കയ്യാളി നീ മധുരവാണി, വരൂ സമീപം. 1

ഭോഗത്തിൽ സ്പൃഹയെന്നിയേ ഭുവനസം-
രക്ഷയ്ക്കു വീണ്ടും മഹാ-
ത്യാഗംതന്നെ വരിച്ച ദൈവസുതതൃ-
പ്പാദങ്ങളോർത്താർത്തഹോ
ആകെക്കോൾമയിർപൂണ്ടുതൽക്ഷണമമ-
ന്ദാനന്ദബാഷ്പോദകം
തൂകിക്കൊണ്ടുണ്ണയെ പ്പദങ്ങളിടറാം
ഹേ വാണി, നീയേ തുണ 2

അളിനീലതൃണാംബരം വിരി-
ച്ചരിയോരദ്രിയെയങ്ങു കാണ്മു നാം,
നരസന്തതികൾക്കു വിണ്ണിലേ-
ക്കുയരാൻവച്ചൊരു കോണിപോലവേ. 3

ഖലർ മാനുഷർ നിശ്വസിക്കയാൽ
കറയേന്തീടിന കാററിൽനിന്നുമേ
തല പൊക്കി നിവർന്നുനില്ക്കയോ
മല, ഗാഗുൽത്തയിവൻ മഹോന്നതൻ? 4

ഉലകിന്നുടൽപൂണ്ട പുണ്യമായ്
വിലസും വിശ്രുതനീ നഗോത്തമൻ
പരിശുദ്ധ ജറൂസലത്തെ നി-
ശ്ചലമായ് നോക്കി നിനപ്പതെന്തുവാൻ? 5

ധരണീധരമെന്ന പേരിനാ-
ലറിയപ്പെട്ടിടുമാത്മഗൗരവം
പരമിഗ്ഗിരിയിൽ പവിത്രമാം-
ചരിതത്താൽ ചരിതാർത്ഥമായ് ചിരാൽ. 6

ഒരു കാളിമ ഹന്ത! കാണ്മതെ-
ന്തിതു കാകോളകഷായസന്നിഭം
നരദൃഷ്ടി പൊടിച്ചു പൊങ്ങിടും
നരകത്തീപ്പുകയായിരിക്കുമോ? 7

ഘനഗർജ്ജനമാർന്ന മിന്നലാം-
കരവാളം വീശിവരും പിശാചിവൻ
ഉലകം നരകത്തിലാഴ്ത്തിടാൻ
കരുതിപ്പോന്നതുതന്നെയായിടാം. 8

അതിഭീതിദനാമിവന്റെ നി-
ശ്വസനംപോലുയരുന്ന കാററിനാൽ
തടവററിളകുന്നുവോ മഹീ-
തടമാർന്നുള്ള സമസ്തവസ്തുവും? 9

പരമുച്ചയിൽ നില്ക്കുമിദ്ദിവാ-
കരനും കൂരിരുളിൽക്കുടുങ്ങിയോ?
അശുഭോദയ ഭീതി തന്മുഖേ
നിഴലിക്കും ക്ഷമയും വിറയ്ക്കയോ? 10

അതു നോക്കുക, പൊങ്ങി നില്ക്കുമ–
ഗ്ഗിരിയും പാരമിരുണ്ടിരിക്കിലും
അവിടം ദ്യുതിചേർപ്പൂ, താരക–
പ്രഭമേതോ ശുഭദീപ്തിമണ്ഡലം. 11

പല ദുസ്സഹദുഃഖചിന്തകൾ–
ക്കടിമപ്പെട്ട മതിക്കരക്ഷണാൽ
പരിശാന്തി കൊടുത്തഹോ മഹ–
സ്സിതു വിണ്ണിൻനിലനല്കി മന്നിനും. 12

പെരുതായിടുമിപ്രഭാചയം
പുരുഷാകാരമെടുത്തുനില്പുതേ;
ഇവനാരഭിവന്ദ്യകാന്തിമാ–
നിവിടെക്കാൺമതിനെന്തു കാരണം? 13

അഴലായിടുമഗ്നിയേറ്റുകൊ–
ണ്ടുരുകിക്കല്മഷമറ്റു സർവ്വവും
തെളിയുന്നൊരു ഭക്തചിത്തമാം–
കനകംകൊണ്ടു ചമച്ച രൂപമോ? 14

അളവറ്റൊരഭൗമസദ്ഗുണ–
വ്രജമൊന്നിച്ചലിവിൽക്കുഴച്ചുടൻ
അവധാനമൊടാദിദൈവതം
വിരചിച്ചുള്ളൊരു വന്ദ്യമൂർത്തിയോ? 15

അമിതപ്രഭ, നീശപാശദാ–
വലിയിൽപ്പെട്ടിടുമേകനല്ലിവൻ
മനമേ പതറായ്ക; ഹന്ത! കാ–
ണ്മതു നാം ക്രൂശിതനേശുദേവനെ. 16

അയിമത്! പ്രിയതാത ദൈവമേ–
യമലപ്രേമഗുണൈകധാമമേ
അഘസങ്കുലമാം ധരയ്ക്കനിൻ
പദപദ്മം പരിശുദ്ധിയേകിമേൽ. 17

മറയായ്ക മദീയദർശനം
നിറയും ശീതളബാഷ്പധാരയിൽ
ചെറുതൊന്നു സുഖിച്ചിടട്ടെ ഞാൻ;
കുറവല്ലോ ഭുവി ദിവ്യദർശനം. 18

സ്ഫുടമായ്ത്തിരുമെയ് കിടപ്പതെ–
ന്തിതു ഹാ ഹാ കുരിശിൽത്തറച്ചപോൽ
അടയൂ നയനങ്ങളേ; വിടൂ
മനമേ നിൻെറ വിചാരശക്തിയും. 19

അതിദുഷ്ടപിശാചുകാട്ടിടും
മറിമായങ്ങളിലൊന്നിതായിടാം;
പ്രണയൈകരസാർദ്രനാകുമീ–
പ്രഭുവെ, ങ്ങിക്കുരിശെങ്ങു ദൈവമേ! 20

അതികഷ്ടമിതെന്തുകാണ്മു നാം,
നരർതൻ പാപവിമോചനത്തിനായ്
ധരപുക്കരുളീടുമീശ്വരൻ
കുരിശിൽ ക്രൂശിതനായ് കിടക്കയോ? 21

ഉപകാരശതങ്ങളാം ചെയ്തിടു–
ന്നവനും പീഡകളേകിടും ഖലർ;
കുളുർകാന്തിയെഴുന്ന ചന്ദ്രനെ–
ദ്ധരണിച്ഛായ മറപ്പതില്ലയോ? 22

ജടകെട്ടിയ കേശവും പരം
രുചിരശ്മശ്രുകലന്ന വക്ത്രവും
ചെറുതൊന്നു ചരിച്ച പാതിയും
തനിയേ കൂമ്പിയ നേത്രയുഗ്മവും, 23

കുരിശിന്റെ കരത്തിൽ നീട്ടിവ–
ച്ചലിവററാണികളാഞ്ഞടിക്കയാൽ
രുധിരം ചൊരിയുന്ന നീണ്ട ക–
യ്യിണയും പൊങ്ങിയമന്നൊരംസവും, 23

ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞഹോ! പുറ–
ത്തൊഴുകീടും ദയയെന്നപോലവേ,
ചുടുചോര കലന്ന പുണ്യമാം–
തിരുമാറും വലിവാർന്ന കുക്ഷിയും, 25

കുരിശിൻതടിയോടു ചേർത്തുവ–
ച്ചുരമങ്ങാണി തറയ്ക്കകാരണം,
മുറിവേററു നിണം പൊഴിച്ചിടും
നിറമേറും മൃദുപാദപത്മവും, 26

കരളേവനുമൊന്നു കാണുകിൽ–
ത്തകരുംമട്ടിലിടയ്ക്കിടയ്ക്കഹോ!
ചെറുതൊന്നു തുടിച്ചിടുന്ന ഹൃ–
ത്തടവും ഹാ! നെടുതായ വീർപ്പുമായ്, 27

ഉലകിൻ പരിപാവനാംശമി–
പ്പരതത്വപ്പൊരുളായ തമ്പുരാൻ
മരുവുന്നു മനുഷ്യപാപസം–
ഹതി നീക്കാൻ മരണം വരിച്ചിതാ. (കുളകം) 28

അറിവററവർ തന്നെയീവിധം
വെടിയും ദൃഷ്ടത കാട്ടിയെങ്കിലും
തുണയുണ്ടു തനിക്കു ദൈവമെ-
ന്നൊരു വിശ്വാസമൊടുററ തൃപ്തിയും, 29

സുഖമാക്കു വരുന്നതിന്നു താൻ
തനുവുംകൂടി വെടിഞ്ഞിത, ക്ഖലർ
മതികെട്ടു തനിക്കു ചെയ്തൊരീ-
യപകാരത്തെ നിനച്ച ചിന്തയും, 30

കദനം ഗണനീയമല്ല, തൻ-
കരണീയം നിറവേറിയീവിധം
നിറയും കൃതകൃത്യഭാവവും
നിഴലിക്കുന്നു തദാനനേന്ദുവിൽ. (വിശേഷകം) 31

കരുതീല ശരീരയാത്രയും
നിലയും മാനവുമെന്നിതൊന്നുമേ
മരണക്കൊടുശയ്യകൂടിയും
മഹിതത്യാഗമതിൻ നിദർശനം 32

ശ്വാസനോച്ഛ്വാസനാദികൾക്കുമേ
കഴിവില്ലാത്ത ദശാന്തരത്തെയും
അഴലററു സഹിച്ച മുററുമീ-
യമലത്യാഗമഹാധ്വരവ്രതൻ. 33

ക്ഷണഭംഗുരമായ് ദുരന്തമാ-
യറിയും ഭൗതികമാം സുഖത്തിനായ്
പരപീഡനകർമ്മമെന്തുവാൻ
നരർ ചെയ്യില്ല നരച്ചനാളിലും 34

പരിപൂത കളേബരത്തിലീ–
വിധമായാണി തറച്ചതാരുവാൻ?
ചുടുചോരവഴിഞ്ഞിടുന്നൊരാ–
മുറിവുള്ളിൽ ക്ഷതമാർക്കു നല്കിടാ? 35

അതിതാപമിയന്നിരിമ്പുമി
ങ്ങലിയും കാഴ്ചയിതൊന്നു കാണുകിൽ
ഇവയാണികളല്ല; തെല്ലുമുൾ–
ക്കനിവില്ലാത്ത കൊടുംപിശാചുകൾ. 36

പരിപാവനഹൃദ്രസത്തിനാൽ
കുരിശിന്മേൽ മുനകൂർത്തൊരാണികൾ
ഇതുമട്ടു കുറിച്ച വൃത്തമീ–
മഷിയാൽപ്പേന കുറിപ്പതെങ്ങനെ? 37

മഷിയാണിതു; യേശുരക്തമ–
ല്ലിതഹോ! തുലിക കീലമല്ലതാൻ;
ക്ഷതമല്ലിതു കാണുകക്ഷരം,
മിഴിയേ നീ കഴകായ്കിതേതുമേ. 38

അറിവും കനിവും നിറഞ്ഞ പൊൽ–
ക്കുടമാഹന്ത! തുളച്ചതാരുവാൻ?
എവനന്ധതമൻ കെടുത്തതീ–
യമലസ്നേഹ രസാർദ്രദീപിക? 39

നിലവിട്ടൊരു ദുഷ്ടസേവതൻ–
ഫലമായുള്ള ദുരന്തദുർമ്മദം
പരമുള്ളിൽ നിറഞ്ഞവർക്കു കൺ–
തെളിയാമിത്ര മഹോദയത്തിലും. 40

ഇടർ നീക്കി നരക്കു സൗഖ്യമേ-
കിടുവാൻ പൊക്കിയ കൈയിനീവിധം
മുറിവേകിയ ദുഷ്ടർതൻ മനം
ശിലയെക്കാളുമതീവകക്കശം! 41

എവരാണികളാൽത്തറച്ചുവോ
കുരിശിന്മേൽക്കലിശോഗ്രമാനസർ
അവരെപ്പുണരാൻ കൊതിച്ചപോൽ
വിരിവാർന്നുവിഭുവിൻകരദ്വയം. 42

തനതാത്മനി ശാന്തിസൗരഭം
നിറയുംമട്ടു നിതാന്തഭക്തിയാൽ
മറിയം നറുമത്തർപൂശിയ-
മ്മുടിയിൽച്ചാർത്തിയ ദിവ്യമാം സുമം, 43

കടലിൻ നടുവിൽത്തിരങ്ങുമേ-
ലടിതെററാതെ നടന്ന ശിഷ്യരിൽ
ദൃഢഭക്തിയണച്ചകാൽവരി-
ഗ്ഗിരിയിൽ പൂത്തൊരു കല്പപാദപം, 44

അഗതിക്കഖിലാത്ഥസാധനം,
ജഗദാലംബമതീവനിമ്മലം
ഭഗവത്പദപത്മമിന്നു ഹാ!
വിഗതാഭം രുധിരത്തിലാപ്ലുതം. (വിശേഷകം) 45

പുരുപുണ്യപഥത്തിൽ നിത്യവും
നിലതെററാതെ നടന്ന തെററിനായ്
കഠിന വ്യഥയേററു ഹാ ഭവാൻ
നരർതൻ നീതി വിരുദ്ധചാരിണി. 46

നിജധർമ്മമഹോ ചരിച്ചിടും
മനുജൻ തന്റെ വിപാകമേവമോ
അഥവാ പരിപൂത സത്പഥം
സതതം കാൺമതു കണ്ടകാവൃതം. 47

അഴലാം കരിമേഘമാലയാൽ
ചുഴലും മഞ്ജുമുഖേന്ദുമണ്ഡലം
പ്രിയദർശനമൊന്നു നോക്കുവോ-
നരുതെന്തീയമൃതത്തിലോ വിഷം? 48

'ഇവനാണു യഹൂദനാഥ'നെ-
ന്നരിവൃന്ദം പരിഹാസപൂർവ്വകം
കുരിശിൻ മുകളിൽക്കുറിച്ചു താൻ-
നിഖിലത്തിന്നധിനാഥനാകിലും. 49

മനുജാന്വയ പാപമേററുവാൻ
കുനിയും നിന്റെ ശിരസ്സിതാ വിഭോ,
മുനയേറിയ മുൾക്കിരീടമി-
ന്നണിവൂ, ത്യാഗമഹോ വിമോഹനം. 50

പല പാപികൾ തന്നസൂയയാം-
വിഷവൃക്ഷത്തിനെഴുന്ന മുള്ളുകൾ
തവമൗലിയിൽ വച്ചുകെട്ടിയോ-
രതിപൈശാചികചിത്തവൃത്തികൾ. 51

അറിവററവർ ചെയ്ത പാപമോ-
ർത്തകതാർ നൊന്തുഴലും ജഗദ്പ്രഭോ.
തവ മൗലിയലങ്കരിക്കുവാൻ
മുനകൂർത്തുള്ളൊരു മുള്ളുചേരുമേ! 52

ദിവി പാഷ്ദർ വാഴ്ത്തുമേശുതൻ–
മുടിയിൽച്ചാർത്തിന മുൾക്കിരീടമേ!
എവനീ ഭുവി നിന്നെ വാഴ്ത്തിടാ
മഹിതത്യാഗജയൈകചിഹ്നമേ! 53

കരതാരിണയെൻ ഗുരോ ഭവാ–
നിരുഭാഗത്തു പരത്തി ഘോരമാം
കുരിശേറിയതീ, ജഗത്തിനെ–
പ്പുണരാൻ വീണ്ടുമഹോ കൊതിക്കയോം 54

അഥവാ നരലോകമേന്തിടും
വ്യഥയെല്ലാം ചുമൽതന്നിലേററി നീ,
ധരവിട്ടു പറന്നുയർന്നിടാൻ
ചിറകാഹന്ത! വിടുത്തിടുന്നതോ? 55

പിതൃപുത്രവിശുദ്ധജീവനായ്
ത്രിവിധം വിശ്രുതതത്വമൊന്നിനെ
കുരിശിൻമുന മൂന്നിലും പരം
വെളിവായ് കാട്ടുകയോ ജഗൽപതേ! 56

ജനസഞ്ചയരക്ഷണത്തിനാ–
യവതീർണ്ണൻ പരിപൂർണ്ണനീശ്വരൻ
തലചായ്ച്ചുവതിന്നു പാഴ്മര–
ത്തടിയോ കണ്ടതു കഷ്ടമിങ്ങനെ? 57

അറിവിൻ മര 'മവ്വ' ചെയ്തതാ–
മപരാധത്തിനൊരുററ കാരണം
അതുതാൻ മൃതിപുല്കുമേശുവി–
ന്നൊരു താങ്ങായ്ക്കുരിശായിനില്പതും. 58

കുരിശേ, തവ മുൻപിയന്ന ദുഃ-
സ്ഥിതിയെ, ഞങ്ങൾ പുകഴ്ന്നൊരീ നില?
അതിനീചനുമാദരാർഹമാം
പദമേകുന്നു മഹൽസമാഗമം. 59

കുരിശിന്നിരുപർശ്വമാന്നതാ
മരുവുന്നുണ്ടു പെരുത്തു ദുഷ്ടരാം
ഇരുതസ്കരർ, കുട്ടിനിസ്സുധാ-
കലശത്തിന്നു സുരാഘടങ്ങളോ? 60

സുകൃതൈകനിധാനമേശുവെ-
ങ്ങുരുപാപാത്മകരെങ്ങു തസ്കരർ?
നട്ടനായകരത്നമേ നിന-
ക്കണിയായ് വന്നതു കാചമായിതേ. 61

വഴിതെററിയലഞ്ഞു പാഴ്ച്ചുളി-
ക്കുഴിയിൽപ്പെട്ടു വലഞ്ഞ മർത്ത്യരെ
കനിവാർന്നു കരേററുവാൻ വിര-
ഞ്ഞണവോനാണഥവാ ജഗത്പ്രഭു. 62

മുറതെററിയ മൂഢശക്തിതൻ-
പിടിയിൽപ്പെട്ടൊരു രാജ്യതന്ത്രമേ,
പറവാൻ പണി, നീതിതൻ കഴ-
ത്തരിവാംകൊണ്ടരിയുന്നു ഹന്ത! നീ. 63

സുത വത്സലയമ്മ, സൗഹൃദം-
പെടുവോരിൽ ചില,രുററശിഷ്യനും,
കൃപയററ വിരോധിവൃന്ദവും
കുരിശിൻചുററിലുമങ്ങു നില്പുതേ. 64

ഹൃദയം പിളരുന്ന ശോകമാ–
ന്നതിയായുററവർ കേണുവാഴവേ,
ഖലജിഹ്വ വമിച്ചുതിത്തരം
ശ്രുതികൾക്കേററമസഹ്യമാം വിഷം. 65

പലജാലമെടുത്തു ദൈവമെ–
ന്നിഹ ജല്പിച്ചൊരു നിന്നൊടൊന്നു ഞാൻ
പറയുന്നിതു ദൈവമെങ്കിൽ നീ–
യിതിൽനിന്നും പരിരക്ഷ നേടുക. 66

പരലോകമണഞ്ഞ ലാസറെ–
പ്പുരമിപ്പാരിലണച്ചതായ നീ
കുരിശിൻ മരണത്തിൽ നിന്നുത–
ന്നുയിർ കാക്കുന്നതിനെന്തശക്തനോ? 67

മൃതപുത്രക ജീവിതം ജവം
വിധവയ്ക്കേകിയനുഗ്രഹിച്ച നീ
യമദംഷ്ട്രകളാകുമാണികൾ–
ക്കടിമപ്പെട്ടവസാനമേല്ലയോ? 68

''എട! കശ്മല! നിൻവിചിത്രമാ–
മടവീഞ്ഞങ്ങളിലൊട്ടുമേശിടാ
ത്രപയററൊരു നീ കഥിക്ക, നിൻ–
ജനകൻ ദൈവതമിപ്പൊഴെങ്ങവൻ''? 69

ഇതുകേട്ടളവേശസുതൻ ദയാ–
മയമാം കണ്മണി തെല്ലുയർത്തിനാൻ,
മൃദുവായ് സരളത്വമാർന്ന തേൻ–
മൊഴി പിന്നീടരുൾചെയ്തതീവിധം: 70

''കരളിൽക്കനിവാന്ന താത! നീ–
യിവർതൻ തെററു പൊറുത്തിടേണമേ,
അറിവീലിവർ തങ്ങരം ചെയ്‌വതിൻ–
പൊരുളങ്ങേത്തിരുവുള്ളവും വിഭോ!'' 71

പ്രതിയോഗികളോട്ടമക്ഷരം–
പ്രതിയൂറും കനിവാന്നിതേവിധം
വരസൂക്തമിതാദ്യമാണതിൽ–
ല്പരമാരും പറയാത്തൊരീമൊഴി. 72

അനവദ്യവിശിഷ്ടവാക്യമാ
മനുജോത്തംസമിവണ്ണമോതവേ,
ഇളകാതെയരക്ഷണം ചരാ–
ചരമാനന്ദമിയന്നു നിന്നുപോയ്. 73

കുളർതെന്നലിതിൻ പ്രശാന്തമാം–
പൊരുരം മന്ത്രിച്ചിടവേ തരുവ്രജം
തലയാട്ടി നമിച്ചു പൂക്കളാൽ
മൃദുമഞ്ജുസ്മിതമാന്നു നില്ക്കയായ്. 74

ഭ്രമരങ്ങളിതേററുപാടിടു–
ന്നതുപോൽ മൂളിയണഞ്ഞിടും വിധൗ,
തളിരാട്ടി വിളിച്ചു വല്ലരീ–
നികരം പൂക്കളിലേകി നന്മധു 75

തരുശാഖകളേറി മോഹന–
സ്വരമായ് പക്ഷികരം പാടി മംഗളം,
ചെറുവല്ലികരം നൃത്തമാന്നു പൂ–
നിരയും തത്ര പൊഴിച്ചു ഭക്തിയാൽ, 76

കൃപയും ക്ഷമയും, മനോജ്ഞമാം-
പൊരുളും ചേർന്നോരപൂർവ്വനിസ്വനം
ഉളവായൊരുനേരമെങ്ങുമേ
വെളിവായ് നൂതനകാന്തി നിസ്തുലം. 77

ദിശകൾക്ക മുഖം പ്രസന്നമായ്
കതിർ വീശീ ദിനനായകൻ ഭുവി;
ജലദങ്ങൾ പൊഴിച്ചു സദ്രസം
ദിവി മാലാഖകളെന്നപോലവേ. 78

നിജശത്രുഗണങ്ങളെത്രയും
ഭുജദർപ്പം തനുപൂണ്ട ഘാതകർ
അപകാരപരൈകചിന്തയാൽ
ഭുവനം പങ്കിലമാക്കിടുന്നവർ, 79

പരദൃഷ്ടിയിൽ വധ്യരെങ്കിലും
പരമീശന്നനുകമ്പ്യരാണവർ
കരുണാനിധിയല്ലി, തമ്പുരാ-
നിവരും തൽപ്രിയപുത്രരല്ലയോ? 80

പ്രതികാരിയെ വാർത്തിടുന്നതാ-
മിതിഹാസങ്ങൾ പഠിച്ചൊരീ നരർ
അതിമാനുഷമാകുമീ മനഃ-
സ്ഥിതിതൻ മേന്മ ധരിപ്പതെങ്ങനെ? 81

നിജശത്രുഗണങ്ങളോടുമി-
ങ്ങെവനും പ്രേമമിയന്നു വാഴണം,
നരമാനസദീപമുജ്ജ്വലി-
ച്ചിടണം സ്നേഹമഹസ്സുകൊണ്ടുതാൻ. 82

അതിൽനിന്നുയരുന്ന ദീപ്തിയാൽ
ഭുവനം ശോഭനമാകണം സദാ,
പരഹിംസനപാപമാം തമ–
സ്സകലേണം സകലാനന്ധ്യദായകം. 83

ഇതുമട്ടിലുറച്ചതിന്നു ത-
ന്നുയിരുംകൂടി വെടിഞ്ഞിടും പ്രഭു
ഇതു ചൊന്നതിലെന്തു വിസ്മയം,
മതികാംക്കപ്പുറമുത്തമാശയം. 84

മിശിഹായ്ക്കു വലത്തുഭാഗമായ്
കുരിശിൽത്തൂങ്ങിടുമുഗ്രതസ്കരൻ
കരുണാമൃതധാരപെയ്യുമ-
പ്പൊരുളാംചേരും മൊഴികേട്ട സാദരം. 85

മൃദുവർണ്ണമെഴുന്ന വാങ്മയ-
പ്പുതുപൂമാലയണിഞ്ഞ ജീവനിൽ
ഉളവായ വിശേഷമാ മുഖം–
വെളിവാക്കി, പുളകാങ്കുരങ്ങളും. 86

ഇടമാം വശമങ്ങു തൂങ്ങിടും-
കുടിലൻ ക്രിസ്തുവിനോടു ചൊല്ലിനാൻ;
ജഗദീശ്വരനെങ്കിൽ നിന്നെ നീ-
പരിരക്ഷിക്കുക, ഞങ്ങളേയുമേ'' 87

അവിവേകധനുസ്സു വിട്ടൊരാ-
വചനാസ്ത്രം ചെവിയിൽത്തറയ്ക്കവേ,
ക്ഷണമൊന്നു നടുങ്ങിയോതിനാ–
നപരൻ ദക്ഷിണവർത്തി തസ്കരൻ. 88

"അരുതേവമുരച്ചിടായ്ക നീ
പരനിന്ദാവഹമായ വാക്കുകൾ,
അപരാധികളർഹരാണു നാ-
മതിയായുള്ളൊരു ദണ്ഡനത്തിനും; 89

ഇവനോ പരിശുദ്ധ ജീവിതൻ,
ഭുവി, നാകം വിരചിച്ചിടും പരൻ,
കറയറ്റൊരജം സഹിക്കയാ-
ണധുനാ ശാന്തിതയാന്ന ദണ്ഡനം. 90

മതിയില്ല നിനക്കഹന്തയാ-
മതിപാപത്തിലകപ്പെട്ടൊല്ല നീ
പറയാമിരുപക്ഷമേതിലും,
മറയാ സത്യമതോത്തുകൊള്ളുക." 91

ഒഴുകും മിഴിനീരുകൊണ്ടുടൻ
കഴുകിപ്പങ്കിലമാം കളേബരം,
ഇതുമാത്രമുരച്ചുനിത്തിനാ-
നുയരും തൊണ്ടയിടച്ചയാന്നവൻ. 92

ഉലകിൽദ്ദുരിതാഴിതന്നക-
ത്തുഴലും കീടസമാനരാം നരർ
പരമെന്തറിയുന്നു ദൈവമേ!
പരമോൽകൃഷ്ടതയാന്ന നിൻമതം. 93

മിഹിരൻ നിജ ശുഭ്രഗോക്കളാൽ
മഹിതന്നന്ധത നീക്കിടുംവിധൗ
അഹരന്ധമുലൂകമാ മഹാ-
മഹിമാവിൻ പ്രഭ കാണ്മതെങ്ങനെ? 94

അതിമൂർഖനമാത്മവേദിയായ്–
ച്ഛമയാമീശ്വരസംഗമത്തിനാൽ,
പരമാകരപാകശക്തിയാൽ
കരിയും കാന്തിയെഴുന്ന ഹീരമാം. 95

മിശിഹായുടെ പാദതീർത്ഥമേ–
റ്റുടലിൻ ശുദ്ധിവരിച്ച മുമ്പിവൻ
ഇതുനാം വരസൂക്തി കേൾക്കയാൽ
പരമാത്മീയ വിശുദ്ധി നേടിനാൻ. 96

അപരാധികളിൽ പ്രമാണിതാ–
നിതിബോധം ദൃഢമായുറച്ചവൻ
അനുതാപവുമേശുവീശനെ–
ന്നൊരു വിശ്വാസവുമാർന്നു ശുദ്ധനായ്. 97

''പലനാൾ കുപഥങ്ങളിൽച്ചരി–
ച്ചിവനാർജ്ജിച്ചൊരു പാപമൊക്കെയും
അലിവാർന്നു പൊറുത്തിടേണമേ,
മലിനൻ ഞാൻ പണിയുന്ന ദൈവമേ! 98

ഭഗവൻ! പറുദീസയിലങ്ങു പൊൽ–
പ്രഭയാൽ മിന്നിലസിച്ചിടുന്ന നാൾ
ചെറുതോർക്കുകവേണമേ ഭവത്–
പദസേവാപരനായൊരെന്നെയും.'' 99

ഒഴുകും മിഴിനീരൊടാത്തഗദ്–
ഗദമസ്പഷ്ടതരാക്ഷരങ്ങളാൽ
അകതാരഴിയും വിധത്തിലാ–
യനുതാപാർത്തനുരച്ചു നിർത്തിനാൻ 100

കനിവാന്ന തെളിഞ്ഞ ദൃഷ്ടിയ-
ങ്ങനുതാപം കലരുന്ന പാപിയിൽ
പരിചോടു പതിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ
പരമേശൻ നിഖിലാഘനാശനൻ: 101

''പറുദീസയിലിന്നുതന്നെ നീ-
യണയും നിർണ്ണയമെന്നൊടൊപ്പമേ
അവിടെക്കുടികൊള്ളുമാടൽ വി-
ട്ടരുളുന്നേൻ തവ നിത്യമംഗളം'' 102

സുകൃതൈക നിഷേവ്യമാം നിജം-
പറുദീസാപദവും വിശങ്കമായ്,
അനുതാപമിയന്ന പാപികൾ-
ക്കരുളുന്നു കനിവേറുമാ വിഭു. 103

കളവും ചതിയും സ്വകീയമാം-
തൊഴിലായ്ത്തന്നെയെടുത്തുപോന്നവൻ
ഇതുപോലൊരു ഭാവശുദ്ധിയാ-
ന്നുമൂലം ത്രിദിവാർഹനായഹോ! 104

സുപരീക്ഷിത ശിഷ്യർക്കൂടിയും
ഗുരുവിൻ ദൈവികമായ ശക്തിയിൽ
ഒരു ശങ്ക വഹിച്ചു; കള്ളനോ
ദൃഢവിശ്വാസമിയന്ന ശിഷ്യനായ്. 105

ഇതുനാൾവരെയുഗ്രപാതകം
പലതും ചെയ്തൊരു പാപി തസ്കരൻ
ഹൃദി താപമിയന്നമൂലമായ്
പുതുതാം രൂപമെടുത്തപോലെയായ്. 106

അയി! ഭക്ത! വിശുദ്ധിവന്ന നിൻ-
ചരിതം പാർക്കുകിലെത്ര മോഹനം!
ഗുരുവിൻ സഹഗാമിയായ്ബ്ഭവാൻ
പറുദീസയ്ക്കു ഗമിപ്പതോർപ്പു ഞാൻ. 107

മനതാരുരുകിക്കരഞ്ഞിടു-
ന്നൊരു മാതാവിനൊടോതി തമ്പുരാൻ,
കുരിശാർന്ന നിജാംഗവും സ്മരി-
''ച്ചിവനമ്മേ! തവ പുത്രനോർക്ക നീ!'' 108

ഉടനേ നിജശിഷ്യനോടുമ-
ക്കരുണാവാരിധിയോതിയീവിധം:
''ഇതു നിന്നുടെയമ്മയെന്നുതാൻ
കരുതിക്കൊണ്ടു ഭജിച്ചുകൊൾക നീ.'' 109

സുതനോതിയ സാന്ത്വനോക്തിയാൽ
സതിയാശ്വാസമിയന്നതില്ലതാൻ
അതുമല്ല, ടന്തൽക്കടവ്യഥാ-
ഹതമായ്ത്തീർന്നു തദീയമാനസം. 110

പ്രിയപുത്രവിയോഗതപ്തമാം-
പ്രസവിത്രീഹൃദയത്തിലാർന്ന, തീ
പരിസാന്ത്വനശീതമാരുതൻ
പെരുമാറീടിലുമേറും; ആറുമോ? 111

അതനുപ്രിയമാർന്ന തൻമകൻ
ബത! കൺമുന്നിൽ മറഞ്ഞുപോകവേ,
പരനാകിലുമാവിയോഗമാൽ
ജനനിക്കെങ്ങനെ സഹ്യമായിടും? 112

കനകോജ്ജ്വലമാം പരന്റെ മെ-
യ്യനവദ്യം ഗണിയാതെ, കൗതുകാൽ
തനതാത്മജർതന്നഴക്കെഴും-
തനു പുല്കുന്നവർ ഹന്ത! മാനുഷർ! 113

ഇഹ തൻസുതനേശുവോ—മഹാൻ
മഹിതോദാരഗുണാകരൻ പരൻ,
കടുതായൊരു തദ്വിയോഗമാൽ
കമനീയാംഗി സഹിപ്പതെങ്ങനെ? 114

സതി മേരി, ജഗത്പിതാവുതൻ-
ജനനീഭാവമിയന്ന ധന്യ നീ
മതി ഖേദം; അനന്യലഭ്യമാ-
സ്ഥിതിയോർത്തോട്ടു സമാശ്വസിക്കയേ! 115

നിജ ഭൗതികപിണ്ഡമത്ര വി-
ട്ടുയരാനീശനൊരുങ്ങിടും വിധൗ
ഹൃദയം ചെറുതായ് തുടിച്ചുപോയ്
ബഹുധാ മർമ്മവിഘട്ടനാർത്തിയാൽ 116

"ശരണാഗത നാഥ! ദൈവമേ!
കരുണാബ്ധേ! കനിവൊട്ടുമെന്നിയേ
അവിടുത്തെയൊരുററ വത്സനാ-
മിവനെക്കൈവെടിയുന്നതെന്തഹോ!" 117

വിലപിച്ചിതു കഷ്ടമീവിധം
വ്യഥയാൽ ക്രിസ്തുവുമസ്തധൈര്യനായ്,
ഇരുൾപാഞ്ഞു മുഖത്തു; ദിവ്യരും
മരണത്തിൻ വിഷമേല്ക്കിലീദൃശർ! 118

ഉടനാ നിഴൽ നീങ്ങി വീണ്ടുമേ
വിളറീടും വദനം പ്രസന്നമായ്.
അനലൻെറ ശിഖയ്ക്കു മേൽഗതി-
യ്ക്കധികം നേരമിടർച്ച ചേരുമോ? 119

തുണയുണ്ടു തനിക്കു സൽപിതാ-
വിതി വിശ്വാസമതേവരെയ്ക്കുമേ
നിലനിന്നിതതും നിരസ്തമായ്
മരണത്തിൻ മുഖമെത്ര ദാരുണം. 120

നരരക്ഷ നിനച്ചു ദുസ്സഹം
നരകോഗ്രവ്യഥയും സഹിച്ചഹോ!
പരിതൃപ്തിയടഞ്ഞിടുന്നിതാ
പരമത്യാഗിവരൻ ജഗദ്ഗുരു. 121

ദുരയാർന്ന മനുഷ്യനീശനെ-
ക്കരുതാഞ്ഞന്നു പിഴച്ചു പാപിയായ്,
അതിനാൽ രുജയാർന്നിടുന്നതാം
നരനായ്ത്തീർന്ന വിശുദ്ധജീവനും. 122

ജനദുഷ്കൃതി നിഷ്കൃതിക്കുതാ-
നലിവുറേറല്ക്കുകയാലിതേവിധം
ജഗദീശ്വരനീതിഭാരവും
പരമാത്മപ്രഭവന്നധീനമായ്. 123

അഴലാം വളമിട്ടുപോററിയി-
ട്ടമലാത്മീയസുഖം വളർത്തിടാൻ
വഴികാട്ടിന യേശു ചൊല്ലുമാ-
മൊഴി മാലാഖകൾ കേട്ടു വിസ്മയാൽ. 124

വെടിയട്ടെ ജനങ്ങളൊക്കെയും
പ്രിയരാം ശിഷ്യരുമജ്ജനിത്രിയും
പരമേശനുമെത്രയാകിലും
ലവമദ്ധീരനിളക്കമില്ലിനി. 125

വളരും വിവശത്വമോതിടും–
പടി വാടും വദനാരവിന്ദവും,
വിളറിത്തളരുന്ന ദേഹവും,
വരളും ചുണ്ടുകളും കലന്നിതാ 126

പരമാത്മസുഖാതിതൃഷ്ണകൊ–
ണ്ടതിയായിട്ടു വരണ്ട ജിഹ്വയാൽ
അരുൾചെയ്തിതു യേശു, ''ദൈവമേ,
പെരുകുന്നു പെരുതാം പിപാസ, മേ'' (യുഗ്മകം) 127

മരണാർത്തി പെരുത്തവന്നുതൻ–
കദനം ഘോരപിപാസതന്നെയാം,
അതുമന്യഹിതത്തിനായ് സഹി–
ച്ചിടുന്നാ ത്യാഗവിധേയനാമിവൻ 128

വരികെന്നരികത്തു ദാഹമു–
ള്ളവരെന്നോതിയ യേശുവല്ലയോ
ജലമേകുവിനെന്നിരന്നതും?
ഗഹനാർത്ഥങ്ങളാം പരന്റെ ലീലകൾ, 129

എവ, നത്ഭുതമപ്പമഞ്ചുകൊ–
ണ്ടുടനയ്യായിരമാളെയൂട്ടിയോ,
എവനന്നു മുതിർന്ന മുന്തിരി–
ദ്രവമായ് മാറ്റി വെറും ജലത്തെയും, 130

എവനക്കിണററിന്നടുത്തുവെ–
ച്ചൊരു നാരീമണിയാൾക്കയെത്തമായ്
അതിഘോരപിപാസ നീക്കുവാ–
നരുളീ സൂക്തിശുഭാമൃതം പുരാ, 131

അവൻ — അത്ഭുതവീര്യനാ മഹാ–
നരുളം ചെയ്യുന്ന പിപാസയെന്തുവാൻ?
അവനാർന്ന പിപാസ പാപിത–
ന്നവനത്തിന്നെഴമാത്മ തൃഷ്ണ താൻ. 132

നരകത്തിനു പാത്രമായിടും–
നരനായ്പ്പാടുപെടുന്ന സജ്ജനം,
അവനെ പ്രതിയോഗിയായ് സ്സദാ–
കരുതീടുന്നതു ഹന്ത! ദുജ്ജനം, 133

''മമ ജീവിതകൃത്യമൊക്കെയും
നിറവേറി'' പുനരെന്നു തമ്പുരാൻ
അരുളം ചെയ്തിതു സ്പഷ്ടമായിടും–
തിരുവാക്യം വരദാനതൽപരൻ 134

ജഗദാദിമുതല സിദ്ധർ പ–
ണ്ടുരചെയ്തീടിന വാക്യമൊക്കെയും
പരിപൂർണ്ണഫലാപ്തിയാർന്നുവെ–
ന്നരുളുന്നോ പരമേശനിങ്ങനെ? 135

അവലംബനമാരുമെന്നിയേ
കുടിലിൽപ്പണ്ടു ജനിച്ച നിസ്സ്വനായ്
കഴിവിന്നൊരു കാരുവൃത്തിയെ–
ങ്കിലുമീശൻ ജഗദേക വന്ദ്യനായ്. 136

വിപിനങ്ങളിലും നടന്നഹോ!
വിവിധോൽകൃഷ്ടവചോമണിവ്രജം
വിതറിപ്പരമാത്ഭുതങ്ങളാ-
ലെവനം ഭക്തിവളർത്തി നിത്യവും. 137

ദുരിതം മനുജർക്കു നീക്കിട്ട-
ന്നതിനും ഹൃത്തടശോധനത്തിനും
അശനം നിരസിച്ചു വാണു പ-
ണ്ടനഘൻ നാല്പതുനാളം നിരാമയൻ 138

ഇതുമെന്നിയെ ജീവികൾക്കെഴും-
പുരുപാപത്തിനു തന്റെ ജീവിതം
ബലിയാക്കിയതോർത്തുതന്നെയോ
പറയുന്നു കൃതകൃത്യനെന്നുതാൻ? 139

കൃതികൾക്കിയലും കൃതാർത്ഥതാ-
നിലയും ശാന്തഗഭീരഭാവവും
കളിയാടി മുഖത്തു വീണ്ടുമാ-
വിശദാത്മപ്രഭ വിസ്ഫുരിക്കയായ്. 140

മരണത്തിനടുത്തു തമ്പുരാൻ
കരണം ചെറ്റു തളർന്നു ചൊല്ലിനാൻ
'പരാമശ! ഭവത് പദങ്ങളിൽ
പൊരിയും പ്രാണനെ വച്ചിടുന്നു ഞാൻ'. 141

പൃതനാധിപനാം 'ശതേശ'നും
കരൾഞെട്ടുംവിധമുള്ളൊരീ മൊഴി
പവനൻ ഗഗനത്തിൽ നിന്നെട-
ത്തുടനേ നാകമണച്ചു സാദരം. 142

പരിപൂജ്യത ചേർന്നൊരാ വച-
സ്സുമ, മാനന്ദ വികാരവായ്പിനാൽ
പുരുഭക്തിനിറഞ്ഞ പാർഷദ-
പ്രവരന്മാർ മുടിചേർത്തു ചൂടിനാർ. 143

ഒരുയാമ, മിവണ്ണമേശുവ-
ക്കരിശിൽത്തന്നെ കിടന്നു സങ്കടം
അതിയായ് പലതും സഹിച്ചുനി-
ശ്ചലനായ് ദിവ്യസുഖാഭിലാഷിയായ്. 144

ഇതുപോൽ നരചിത്തമേന്തിടും-
നിനവും, ഭാവവുമാർന്നൊരീശ്വരൻ
മുഖമൊട്ടു കുനിച്ചു തൽക്ഷണാ-
ലുയിർവിട്ടു; മിഴിക്കൂമ്പി, മന്ദമായ്. 145

ഉടനങ്ങിടിവെട്ടി ഘോരമായ്,
നിലവിട്ടാഞ്ഞലറീ സമുദ്രവും,
ക്ഷിതിഗോളമടിച്ചുടയ്ക്കുവാൻ-
മുതിരുംവണ്ണമുയർന്നു മാരുതൻ. 146

തലചുററി മറിഞ്ഞുവീണുപോയ്
തഴകുംവള്ളിയൊടും തരുവ്രജം,
മൃഗരാജി പകച്ചു പായുമാ-
റലറീ കാററിലുലഞ്ഞ കാടകം. 147

രവിബിംബമുയർന്നവാരിദ-
ച്ഛടയാൽ മൂടി;യിരുണ്ടു പാരിടം,
ഇളകീ മഹി, പർവ്വതാരവ-
ത്തൊടു പൊട്ടിച്ചിതറീ ഭയാനകം. 148

ബലിവേദി മറച്ച ചിത്രമാം-
വസനം കീറിയൊരാരവത്തോടേ,
ഉടനേ, മൃതമണ്ഡപങ്ങളും
കഠിനദ്ധ്വാനമൊടേ പിളന്നുപോയ്, 149

പ്രകൃതീശ്വരിയേറെ രുഷ്ടയായ്
ഖലർതൻ നിന്ദ സഹിച്ചിടായ്കയാൽ,
പ്രതികാരവിധിക്കൊരുങ്ങിനാൾ;
പെരുതാം ദുഷ്ടതയാർ സഹിച്ചിടും? 150

നിലയൊന്നഥ മാറി പിന്നെയും
നിരുപിച്ചോ നിഖിലേശശാസനം
അവനീമുഖമാശു ശാന്തിതൻ-
സുമനോമോഹനനൃത്തരംഗമായ്. 151

നരസംഭൃതപാപപംക്തിതൻ-
പരിഹാരത്തിനു വേണ്ടിയീവിധം
ഉടലും ബലിചെയ്ത നാഥ! നിൻ-
ചരിതം ധ്യേയമെവന്നുമെന്നുമേ. 152

പരനിന്ദയെഴാത്ത ശുദ്ധമാം-
കരളും കായവുമേററ വൈശസം
നിരുപിക്കി, ലതാതതായിയും
പൊരിയാ, തീ, നരകത്തിലീദൃശം 153

അതിരററ സഹിഷ്ണുതയ്ക്കുമ-
ക്കറയേശത്തൊരു യൗവ്വനത്തിനും
മതിയായ നിദർശനം ഭവാൻ
ഗുരുവേ! നിൻസഹനം വിമോഹനം. 154

പ്രണയിച്ച ജനത്തിനൊപ്പമായ്
പ്രണയം നല്കുകിലെന്തു മേന്മയാം,
അണിയിക്കണമാത്മ ശത്രുവെ
പ്രണയത്തുമലരായുത്തമം. 155

വിഹഗോത്തമനാം 'പെലിക്ക' നി–
ക്കരുണാവൃത്തിയെയല്ലമെങ്കിലും
നരർതൻ ഹൃദി ലജ്ജവായ്ക്കുമാ–
റനുവർത്തിച്ചുവരുന്നു നിസ്പൃഹം. 156

അരിയോടു പൊറുക്കുവാൻ കരു–
ത്തരുളേണം കരുണാനിധേ! ഭവാൻ
ക്ഷമയററ മനുഷ്യനൊട്ടമീ-
ക്ഷമയിൽ മാപ്പിനു പാത്രമായിടാ. 157

അവിടുന്നരുളുംചെയ്യൊരന്ത്യമാം–
തിരുവാക്യങ്ങളെ മർത്ത്യകോടികൾ
അണിയുന്നിതു സപ്തരത്ന സം–
ഖചിതം മാലിക, പോലെ സാദരം. 158

പ്രണയപ്രഭയാൽ ജഗത് സുഖ–
പ്രഭവം നൽകരിശേന്തിയാമഹാൻ
പരിപാവനനേശു സേവ്യനായ്
മരുവുന്നൂ, ഭുവനൈക ദീപമായ്. 159

ഭുവി മർത്ത്യനെ മർത്ത്യനാക്കിയും
നരജന്മം കൃതകൃത്യമാക്കിയും
പരിശുദ്ധിയൊടുല്ലസിപ്പതീ–
യനഘത്യാഗമതൊന്നു മാത്രമാം. 160

നദി മന്ദ്രരവത്തിലും മരു-
ത്തനിശം മഞ്ജുളമർമ്മരത്തിലും
കിളി നന്മധുരസ്വരത്തിലും
കളമായ്പ്പാടിവരുന്നു തദ്ഗുണം. 161

അതിശുഭ്രയശഃപതാകത-
ന്നടിയിൽച്ചാരു സുവർണ്ണരേഖയിൽ
എവനുള്ളൊരു നാമമുജ്ജ്വലി-
ച്ചിടുമത്യാഗിവരന്നു കൈതൊഴാം. 162

സ്നേഹത്തിൻ വരദീപമായരികളെ-
    സ്നേഹിച്ചു, മാലോകർ തൻ-
മോഹം നീക്കിയസഹ്യമായ കദനം
    ഘോരം, സഹിച്ചന്ത്യമായ്, 163
ദേഹം ക്രൂശിതമാക്കി, ജീവിത മഹാ-
    യജ്ഞത്തിനാൽ മർത്ത്യരേ
നാകത്തിൽ കരയേററി, യേശു വിജയി-
    ക്കണ്ടു, മഹാത്യാഗിയായ്.

ടിപ്പണി

വിദ്വാൻ ടി. എം. ചുമ്മാർ.

ശ്ലോകം 1. കാവ്യാരംഭത്തിൽ കവി മംഗളപ്രാത്ഥന ചെയ്യുന്നു ശ്രീയേശു ...മാധുരി = ശ്രീയേശുനാഥൻെറ വദനത്തിൽനിന്നു് ഉൽഗതമായ സൽവാക്യങ്ങളാകുന്ന സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ മധുരിമ.

കുരിശാകുമഭൗമഗാനയന്ത്രം = മനുഷ്യൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികരക്ഷയ്ക്കാണല്ലോ ക്രിസ്തു കുരിശുമരണം സ്വീകരിച്ചതു്. അതിനാൽ കുരിശിനെ ആദ്ധ്യാത്മിക സംഗീതയന്ത്രമായി രൂപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

വൃത്തം:— വസന്തതിലകം. ചൊല്ലാം വസന്തതിലകം ത ഭ ജം ജ ഗം ഗം.

ശ്ലോകം 2. ഭോഗം = ലൗകികസുഖാനുഭവം. സ്പൃഹ = ആഗ്രഹം, അനുക്ഷണം = നിമിഷംതോറും, അമന്ദാനന്ദബാഷ്പാമൃതം = അമന്ദാനന്ദബാഷ്പമാകുന്ന അമൃതം

വൃത്തം:— ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം. പന്ത്രണ്ടാൽ മസജം സതംത ഗുരുവു, ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം.

3. മഹാത്യാഗിയായ ക്രിസ്തുവിനെ തറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള കുരിശ് നാട്ടിയതു് 'ഗാഗുൽത്താ' അഥവാ, 'കാൽവരി' എന്ന മലയിലാണു്. അതിനാൽ ആ മഹാപുരുഷൻെറ കഷ്ടാനുഭവങ്ങൾക്കും സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനും സാക്ഷിയായിനിന്ന ആ മലയെ വണ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് കാവ്യം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു് കവിയുടെ ഔചിത്യബോധത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു, അളിനീലതൃണാംബരം = അളിയെപ്പോലെ നീലനിറമായിട്ടുള്ള തൃണാംബരം. തൃണാംബരം = തൃണമാകുന്ന അംബരം. (വസ്ത്രം) അരിയ + ഒരു + അദ്രിയെ = മഹത്തായ ഒരു പർവ്വതത്തെ.

വൃത്തം:— വിയോഗിനി. വിഷമേ സസജം ഗവും സമേ സഭരം ലം ഗുരുവും വിയോഗിനി

4. ഖലർ മാനുഷർ എന്ന പദംകൊണ്ടു കാൽവരിമലയുടെ താഴ്‌വാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന 'ജറൂസലം' പട്ടണത്തിലെ നിവാസികളായ യഹൂദജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു (അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു).

5. 'പലസ്തീൻ' രാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമാണ് 'ജറൂസലേം' പട്ടണം. പ്രസ്തുത പട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള 'ബത്‌ലേഹം' എന്ന ഗ്രാമത്തിലാണ് ക്രിസ്തു തിരുവവതാരം ചെയ്തതു്. എങ്കിലും പിന്നീടു വളർന്നതു് 'ജറൂസല' ത്തിൽ തന്നെയാണ്. ഉലകിന്നുടൽ പൂണ്ട് = ലോകത്തെ ഉടലായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു്. നഗോത്തമൻ പർവ്വതശ്രേഷ്ഠൻ.

6. ധരണീധരം = പർവ്വതം. ലോകോദ്ധാരണാർത്ഥം യേശു, സ്വജീവനെ അർപ്പിച്ചതു് ഈ മലയിൽവച്ചായിരുന്നല്ലോ.

7. കാളിമ = കറുപ്പ്. കാകോളം = വിഷം. സന്നിഭം = തുല്യം. ഉദ്ദേശം 3 മണിയോടുകൂടിയാണ് ക്രിസ്തുവിൻെറ മരണം. മരണത്തിനു കുറെ മുൻപുമുതല്ക്കുതന്നെ (ഉച്ചയോടുകൂടി) അന്തരീക്ഷത്തിൽ വലിയ ഭാവഭേദമുണ്ടായതായിട്ടാണ് ബൈബിളിൽ പറയുന്നതു്. ആ അവസ്ഥയാണ്, അടുത്ത 4 പദ്യങ്ങളിലെ വർണ്ണനാവിഷയം.

8. ഘനഗർജ്ജനം = ഇടിമുഴക്കം. മേഘനാദത്തെ ഘോരാട്ടഹാസമായും, മിന്നലിനെ കരവാളവീശലായും രൂപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

9. അതിഭീതിദൻ = അതിഭയത്തെ നല്കുന്നവൻ. മഹീതടം = ഭൂതലം.

10. ക്രിസ്തുവിൻെറ മരണസമയത്തു് ഉച്ചസ്ഥനായ സൂര്യൻ ഇരുളുകയും ഭൂമി വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ്, ഐതിഹ്യം.

11. ദ്യുതി = ശോഭ. താരകപ്രഭം = നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ശോഭയോടു കൂടിയതു്. ദീപ്തി = പ്രഭ.

12. മഹസ്സ് = പ്രകാശം — ഇവിടെ ക്രിസ്തുവിൻെറ മുഖതേജസ്സ്. വിണ്ണിൻനില = സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതി. മതി = ബുദ്ധി. പരിശാന്തി = പൂർണ്ണസമാധാന.

13. പ്രഭാചയം = ശോഭാസമൂഹം. കവി, കുരിശിൻെറ സമീപത്തേക്കു കുറച്ചുകൂടി അടുക്കുന്നു. പുരുഷാകാരമെട്ടത്തു് = പുരുഷാകൃതിയോടുകൂടി.

14. താപാഗ്നി തട്ടി കറ നീങ്ങിയ ഭക്തചിത്തമാകുന്ന തനിസ്വർണ്ണംകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച രൂപമായിരിക്കുമോ എന്നു് യേശു ഉൽപ്രേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. കല്മഷം = പാപം.

15. അഭൗമസദ്ഗുണവ്രജം = സ്വർഗ്ഗീയമായ സദ്ഗുണസമൂഹം. അവധാനം = ശ്രദ്ധ. ദൈവതം = ദൈവം.

16. ഈശപാർഷദാവലി = ഈശ്വരൻെറ പരിജനങ്ങൾ (മാലാഖമാർ).

17. അമലപ്രേമഗുണൈകധാമം = പരിശുദ്ധമായ സ്നേഹഗുണത്തിന് ഒരേ ഒരു ഇരിപ്പിടമായിട്ടുള്ളതു്, പാദപയോജം = കാൽത്താമര. പൂതം = പരിശുദ്ധം. പങ്കിലം = അഴുക്കുള്ളതു്.

18. യേശുവിൻെറ മുഖകമലം കണ്ടതോടെ കവിയുടെ കണ്ണുകൾക്കു കുളർമ്മ സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മദീയം = എൻേറതു്. ശീതളബാഷ്പധാര = തണുത്ത കണ്ണുനീരിൻെറ ധാര.

19. ക്രിസ്തു കുരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണെന്നുള്ള വസ്തുത കവി കാണുന്നു.

20 പ്രണയൈകരസാർദ്രൻ = പ്രണയരസത്താൽ അലിവുള്ളവൻ. കവിക്കു് തൻെറ കണ്ണുകളെത്തന്നെ വിശ്വാസമില്ലാതായിത്തീരുന്നു.

21. കുരിശിൻകൽസിതസംഗം — ക്രിസ്തുവിൻെറ കാലംവരെ കുരിശുമരണം വളരെ നിന്ദ്യമായിട്ടാണു കരുതിയിരുന്നതു്.

22. ഉപകാരശതങ്ങൾ = അനേകം ഉപകാരങ്ങൾ. ശതം = നൂറ് ഇവിടെ അനേകമെന്നർത്ഥം. കളർ ...മറപ്പതില്ലയോ? = ഭൂമിക്കു ചന്ദ്രൻ എപ്പോഴും കുളർകാന്തി നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; എന്നിട്ടും ആ ചന്ദ്രനെത്തന്നെ ഭൂമിയുടെ ച്ഛായയാണല്ലോ മറയ്ക്കുന്നതു്.

23. 23 മുതൽ 28 വരെ ശ്ലോകങ്ങൾ കുരിശിലെ ക്രിസ്തുദേവൻെറ ഒരു ചിത്രമാണ്. രുചിരശ്മശ്രു = രുചിരമായ ശ്മശ്രു. ശ്മശ്രു = മുഖരോമം. നേത്രയുഗ്മം = ഇരുകണ്ണുകൾ.

24. അംസം = തോൾ.

25. കുക്ഷി = ഉദരം.

26. പാദപത്മം = കാലാകുന്ന താമര. പാദപത്മം എന്നു പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു്, ആണിതറച്ചതിൻെറ ക്രൂരതയെ വദ്ധിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നു.

28. പാപസംഹതി — പാപസമൂഹം.

29. 26 മുതൽ 31 വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ ചേർത്തന്വയിക്കേണ്ടതാണു്. കുരിശിൽ കിടക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിൻെറ മുഖചന്ദ്രനിൽ തൃപ്തി, ചിന്ത, കൃതകൃത്യത എന്നീ മൂന്നു പ്രത്യേകഭാവങ്ങൾ കളിയാടുന്നതായി പ്രസ്തുത മൂന്നു പദ്യങ്ങളിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

31. തദാനനേന്ദു = ആ മുഖചന്ദ്രൻ.

32. മരണക്കൊടുശയ്യ = മരണത്തിൻെറ ഭയങ്കരമായ ശയ്യ മഹിതത്യാഗമഹാനിദർശനം = ശ്രേഷ്ഠമായ ത്യാഗത്തിന് അത്യുത്തമമായ ഉദാഹരണം.

33. അമലത്യാഗ മഹാദ്ധ്വരവ്രതൻ = അമലത്യാഗമാകുന്ന മഹാദ്ധ്വരത്തിങ്കൽ നിഷ്ഠയോടുകൂടിയവൻ, അദ്ധ്വരം = യാഗം.

34. ഭൗതികസുഖം ക്ഷണഭംഗുരവും ദുഃഖത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതുമാകുന്നു. അതിനാൽ അതു് കാമ്യമോ അഭിനന്ദനീയമോ അല്ല. നരച്ചനാളിലും—മനുഷ്യൻ ജരാനരകളാൽ പീഡിതനായി,

സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കു ശക്തിയില്ലാതായിത്തീരുന്ന വാർദ്ധക്യത്തിൽപ്പോലും. ഭംഗുരം = നശിക്കുന്നതു്. ഭൗതികം = ശാരീരികം, ലൗകികം.

35. സതതോദ്ഗളദസ്രം = എല്ലായ്പോഴും ഉദ്ഗളത്തായിരിക്കുന്ന (ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന) അസ്രത്തോടു—ചോരയോടു—കൂടിയതു്, ക്ഷതം = മുറിവ്, വ്രണം.

36. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ ആണി അടിച്ചുകയററിയിരിക്കുന്ന കാഴ്ച കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇരുമ്പുകൂടി അലിഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് അത്രയ്ക്കു ദുസ്സഹവും മർമ്മഭേദകവുമായിരുന്നു ആ ക്രൂരകർമ്മം എന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

37. പരിപാവനന്റെ — ക്രിസ്തുവിന്റെ—ഹൃദയരസമാകുന്ന മഷികൊണ്ടു് ഈ വൃത്തം—ചരിത്രം —കുരിശിൽ കുറിച്ചുവെന്നുഭാവം.

38. മിഴിയേ ... തേരുമേ = കവിതാ പാരായണത്തിൽ പരിതാപം പ്രകടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ലെന്നും, കുരിശിലെ ക്രിസ്തുവിനെ അനുസ്മരിച്ചും, അനുതപിച്ചും, വിലപിച്ചും സ്വമനോവികാരത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുംകൂടി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു.

39. അന്ധതമൻ = ഏററവും അന്ധനായയവൻ. അമലസ്നേഹസുവർത്തി ദീപ്തി = അമലമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടിയ സുവർത്തി ദീപ്തി. സുവത്തി = നല്ല തിരി, നല്ലപോലെ വർത്തിക്കുന്ന എന്നും. ക്രിസ്തു പൊൽകുടമായും സുവത്തി ദീപ്തിയായും രൂപണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

40. യദൃച്ഛജനങ്ങളെ ഭർത്സിക്കുന്നു. മിത്രമഹോദയം = മിത്രന്റെ (സൂര്യന്റെ) മഹോദയം എന്നും, മിത്രത്തിന്റെ (ബന്ധുവിന്റെ) മഹോദയമെന്നും അർത്ഥം. ഇവിടെ മിത്രമഹോദയം ലോകബാന്ധവനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ അവതാരമായി സങ്കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദുരന്തദുർമ്മദം = ദുഃഖപ്രദമായ ദുരഹങ്കാരം.

41. ഇടർ = ദുഃഖം. അതീവകർക്കശം = ഏററവും കഠിനമായിട്ടുള്ളതു്.

42. കലിശ + ഉഗ്രമാനസർ = കലിശോഗ്രമാനസർ = കലിശം—വജ്രായുധംപോലെ ഉഗ്രമായ—ഭയങ്കരമായ—ഹൃദയത്തോടു കൂടിയവർ.

43 മുതൽ 3 ശ്ലോകത്താൽ പാദവർണ്ണനം ചെയ്യുന്നു. മറിയം = മഗ്ദലനമറിയം.

ആത്മനി = ആത്മാവിൽ. ശാന്തിസൗരഭം = ശാന്തിയാകുന്ന സൗരഭം. നറുമത്തർ = നല്ല അത്തർ (ഒരുമാതിരി സുഗന്ധദ്രവ്യം).

44. ക്രിസ്തു സ്വശിഷ്യന്മാരൊന്നിച്ച് ഗലീലക്കടലിൽ സഞ്ചരിക്കവേ, കടൽ പെട്ടെന്നു പ്രക്ഷുബ്ധമായി പരിണമിച്ചു. അപ്പോഠം ശിഷ്യന്മാർ വിശ്വാസരഹിതരായിത്തീർന്നുതുടങ്ങി. ഉടൻ ക്രിസ്തു ആ കടലിൽക്കൂടി നടന്നുകാണിച്ച് അവരുടെ തരളിതമായ വിശ്വാസത്തെ സുദൃഢമാക്കി; ഇതാണ് സൂചിതം. ദൃഢ ... കല്പകം = ഉറച്ച ഭക്തിനിമിത്തം വിശിഷ്ടമായി, അതിസ്ഫുടമായ വിശ്വാസത്തെ പ്രദാനം ചെയ്ത കല്പവൃക്ഷം.

45. വിഗതാഭം = ശോഭ മങ്ങിയതു്. രുധിരത്തിലാപ്ലുതം = രക്തത്തിൽ കുളിച്ചതു്—മുഴുകിയതു്.

46. രുജ = ദുഃഖം. പാപമാകുന്ന ചളിക്കണ്ടിൽനിന്നും ലോകത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതാണല്ലോ അദ്ദേഹം ചെയ്ത തെററ്.

47. വിപാകം = ഫലം. നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രായേണ മുള്ളു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു—അതായതു് പരിശുദ്ധമായ ജീവിതസരണി ക്ലേശങ്ങളോടുകൂടിയതാണെന്നു ഭാവം.

48. മഞ്ജുഭൂഖേന്ദുമണ്ഡലം = മനോഹരമാകുന്ന ചന്ദ്രമണ്ഡലം.

49. ക്രിസ്തുവിനെ തറച്ചിരുന്ന കുരിശിൻമുകളിൽ 'യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോ ഇവനാകുന്നു' എന്നൊരു വാക്യം എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നു. എന്നാൽ അതു ശരിയായ

വാക്യമല്ലെന്നു കവി അധിക്ഷേപിക്കുന്നു. നിഖിലൈകനാഥനായ ക്രിസ്തുവിനെ ലോകത്തിലെ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിൻെറ—നാഥനായിമാത്രം കല്പിക്കുന്നതു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ന്യൂനതയാണല്ലോ. അരിവൃന്ദം = ശത്രുസമൂഹം.

50 മുതൽ 53 വരെ പദ്യങ്ങളിൽ മുൾക്കിരീടം വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. അന്വയം = വംശം. വിഭു = പ്രഭു. അജ്ഞന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പററി ചിന്തിച്ച് ഉള്ളുപൊള്ളുന്ന സ്ഥിതിക്കു മുള്ളുകൊണ്ടു ശിരസ്സും വേദനിക്കേണ്ടതുതന്നെ എന്നു സാരം.

51. ലോകസേവനത്തിനു മുതിർന്ന ക്രിസ്തുവിൻെറ നേരെ ചിലർക്കുണ്ടായ അസൂയയുടെ ഫലമായിട്ടാണല്ലോ അദ്ദേഹത്തെ മുൾക്കിരീടം ധരിപ്പിച്ചതു്.

52. 50-ാം ശ്ലോകത്തിൻെറ ഒരു വിശദീകരണമാണിതു്.

53. മഹിതത്യാഗ.....ചിഹ്നം = ശ്രേഷ്ഠമായ ത്യാഗത്തിൻെറ ഒരേ ഒരു വിജയചിഹ്നം.

54. ശുഭദായകഹസ്തയുഗ്മം = മംഗളത്തെ ദാനം ചെയ്യുന്ന കൈകൾ രണ്ടും.

55. കുരിശിൻകൈകളിൽ ഇരുകരങ്ങളേയും നീട്ടി അല്പം കുനിഞ്ഞുള്ള ശിരസ്സോടെ കുരിശിൽ കിടക്കുന്ന ക്രിസ്തുവെ കണ്ടാൽ ഏതാണ്ടു പറക്കാനൊരുങ്ങുന്ന പക്ഷിയുടെ ഒരു ഭാവപ്രതീതി ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്.

56. പിതൃ ...കോടി = പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് എന്നിങ്ങനെ ജഗദീശ്വരനെ മൂന്നായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ള വേദാന്തതത്വഭാഗം. ഹിന്ദുമതത്തിൽ സൽഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തിനു ത്രിമൂർത്തീഭാവഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

57. അവതീർണ്ണൻ = അവതരിച്ചവൻ

58. ആദവും അവ്വയുമാണ് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസപ്രകാരം ആദ്യമനുഷ്യർ 'പറുദീസ' എന്ന ഉദ്യാനത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അവരോട് ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലം മാത്രം ഭക്ഷിക്കരുതെന്നു ദൈവം കല്പിച്ചിരുന്നു. ആ വൃക്ഷത്തിനു വേദത്തിൽ 'അറിവിന്റെ വൃക്ഷം' എന്നാണ് പറയുന്നതു്.

59. പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ അലങ്കാരം വിഷമം. ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പ്രകൃതത്തെ സമർത്ഥിക്കുന്നതിനാൽ അർത്ഥാന്തരന്യാസം.

60. സുധാകലശം = അമൃതകുംഭം. സുരാഘടകങ്ങൾ = മദ്യകുംഭങ്ങൾ

61. നിധാനം = നിക്ഷേപം.

62. അഥവാ ജഗത്പ്രഭു വഴിതററി........വിരഞ്ഞണവോനാണ് എന്നന്വയം.

63. രാജ്യതന്ത്രം ദുർമ്മതാന്ധന്മാരായ ആളുകളുടെ അധീനത്തിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതു്. അതു പലപ്പോഴും നീതിയുടെ ഗളച്ഛേദം ചെയ്യുകയുമാണ് പതിവ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ വധം തന്നെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

64. ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണസമയത്തു് ശത്രുക്കളെക്കൂടാതെ സ്വമാതാവും ചില സ്ത്രീകളും യോഹന്നാനെന്ന ശിഷ്യനും മാത്രമേ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

65. ഖലജിഹ്വ = ദുഷ്ടന്റെ നാക്ക്. ശ്രുതി = ശ്രോത്രമെന്നും ശാസ്ത്രമെന്നും.

66 മുതൽ 69 വരെ പദ്യങ്ങൾ യഹൂദരിലൊരാൾ ക്രിസ്തുവിനെ അധിക്ഷേപിച്ചു പറയുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പല അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ച നിനക്ക് ഇപ്പോൾ ആ ശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടതെങ്ങനെയെന്നും മററും അന്തർഗ്ഗൂഢം. യമദംഷ്ട്രകളാകുമാണികൾ = കാലന്റെ കോമ്പല്ലാകുന്ന ഇരുമ്പാണികൾ. ത്രപ = ലജ്ജ.

70. സരളത_ം = ഭംഗി.

71. ചരമമുഹൂർത്തത്തിൽ ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്യുന്ന സപ്ത വാക്യങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതാണിതു്.

72. പ്രതിയോഗികരം = ശത്രുക്കരം. സൂക്തി—നല്ലവാക്ക്. അനവദ്യം—കുററമററതു്, നിർമ്മലം.

73. മനുജോത്തംസം = മനുഷ്യന്റെ ശിരോലങ്കാരം. ചരാചരങ്ങരംക്കുണ്ടായ ആനന്ദാദിവികാരങ്ങളുടെ വർണ്ണനമാണ് അടുത്ത 6 പദ്യത്തിലുള്ളതു്.

74. മഞ്ജുസ്മിതം = മനോഹരമായ പുഞ്ചിരി.

75. ഭ്രമരങ്ങരം = വണ്ടുകരം. വല്ലരീനികരം = ലതാസമൂഹം.

76. തരുശാഖകരം = വൃക്ഷക്കൊമ്പുകരം. തത്ര = അവിടെ.

77. മനോജ്ഞം = മനോഹരം. നിസ്വനം = ശബ്ദം. നിസ്തുല്യം = തുല്യമററതു്.

78. ദിശകരംക്കു മുഖം പ്രസന്നമായ്—ദിക്കുകളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ജലദങ്ങരം = മേഘങ്ങരം.

79. അപകാരപരൈകചിന്ത = ഉപദ്രവം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഏകവിചാരം. ഘാതകാധമർ = നികൃഷ്ടന്മാരായ കൊലപാതകന്മാർ.

80. പരദൃഷ്ടി = ശത്രുവിന്റെ കണ്ണു്. വധ്യർ = വധിക്കപ്പെടേണ്ടവർ. അനുകമ്പ്യർ = അനുകമ്പയെ അർഹിക്കുന്നവർ.

81. പ്രതികാരപരങ്ങരം = പ്രതിക്രിയാ(പകരത്തിനു പകരം ചെയ്യു) പരങ്ങരം കണ്ണിനു കണ്ണു്, മൂക്കിനുമൂക്ക് എന്നിങ്ങനെയുള്ള മൃഗീയ നിയമങ്ങളായിരുന്നു അക്കാലത്തെ ലോകം പഠിച്ചു ആദരിച്ചു വന്നതു്. അതിമാനുഷം = ദൈവികം.

82. നരമാനസദീപം = മനുഷ്യമനസ്സാകുന്ന വിളക്ക്. സ്നേഹ മനസ്സ് = സ്നേഹമാകുന്ന പ്രകാശം; സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശമെന്നും. സ്നേഹത്തിനു മനുഷ്യപക്ഷത്തിൽ പ്രേമമെന്നും ദീപപക്ഷത്തിൽ എണ്ണയെന്നും.

83. അതിൽനിന്നു് = പ്രേമചിത്തത്തിൽനിന്നു്. സകലാസ്യദായകം = എല്ലാ മൂഢതകളേയും ഉളവാക്കുന്നതു്.

85. കരുണാമൃതധാര = കാരുണ്യമാകുന്ന അമൃതിന്റെ ഒഴുക്കു്. അപ്പൊരുരം = ആ വിശിഷ്ടമായ ആശയം (വേദാന്തം).

86. മൃദുവർണ്ണമെഴുന്ന = സൗമ്യങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങൾ ചേൎന്ന വാക്സ്വരൂപമായ പുത്തൻപൂമാലയിലെ പൂക്കളായി മൃദുവർണ്ണങ്ങളെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 71-ാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ വിവരിച്ചവണ്ണം ക്രിസ്തുവിന്റെ മൃദുവചസ്സുകേട്ട് ആർദ്രമനസ്കനായിത്തീർന്ന വലതുഭാഗത്തെ കള്ളന്റെ മുഖത്തു പ്രസാദവും ശരീരത്തിൽ രോമാഞ്ചവുമുണ്ടായി എന്നു സാരം.

88. അവിവേകധനസ്സ് = അവിവേകമാകുന്ന വില്ല്. ദക്ഷിണവർത്തിതസ്കരൻ = വലത്തുഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കള്ളൻ. അയാറം ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് അടുത്ത മൂന്നു ശ്ലോകം.

89. പരൻ = ഈശ്വരൻ. ഖണ്ഡനം = പീഡനം.

90. അപരാധലവം = അല്പമായ അപരാധം.

93. ഉഴലുക = കഷ്ടപ്പെടുക. കീടസമാനർ = പുഴുവിനു തുല്യമായവർ.

94. ശുഭ്രഗോക്കൾ = നിർമ്മലരശ്മികൾ. അഹരന്ധമൂകം = പകലിൽ കണ്ണുകാണാത്തുള്ള മൂങ്ങ.

95. ആകരം = രത്നാദികൾ വിളയുന്ന നില.

96. വലത്തുഭാഗത്തെ കള്ളൻ ബാല്യത്തിൽ ഒരു കുഷ്ഠരോഗിയായിരുന്നു. ശത്രുഭയം നിമിത്തം മേരി ശിശുവായ യേശുവിനേയും

കൊണ്ടു ദേശാന്തരഗമനം ചെയ്യവേ, ഈ കള്ളന്റെ ഭവനത്തിൽ ഒരു ദിവസം വിശ്രമിക്കാനിടയായിട്ടുണ്ടു്. യേശുവിനെ കുളിപ്പിച്ച ജലത്തിൽ വലത്തുഭാഗത്തെ കള്ളനെ അവന്റെ മാതാവ് അന്നു സ്നാനം ചെയ്യിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ അവന്റെ ഉടൽ പണ്ടേ ശുദ്ധിയുള്ളതായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോഠം പ്രസ്തുത വാക്യശ്രവണം മൂലം മനസ്സും സംസ്കൃതമായി.

96—99. വലത്തുഭാഗത്തെ കള്ളന്റെ യേശുവിനോടുള്ള അനുതാപവചസ്സുകളാണ്. കുപഥം = ദുർമ്മാർഗ്ഗം. ആർജ്ജിക്കുക = സമ്പാദിക്കുക. വിശുദ്ധദിവ്യഭ്രുവലയം = സ്വർഗ്ഗം. ഭവൽപദസേവാപരൻ = അങ്ങയുടെ കാലടികളെ പണിയുന്നതിൽ താൽപ്പര്യമുള്ളവൻ.

100. ആത്തഗദ്ഗദം = ഉണ്ടായ ഗദ്ഗദസ്വരത്തോടുകൂടി. അസ്പഷ്ടതരാക്ഷരങ്ങളാൽ = അവ്യക്തവർണ്ണങ്ങഠംകൊണ്ടു്.

101. നിഖിലാഘനാശനൻ = സകല പാപങ്ങളും സംഹരിക്കുന്നവൻ.

102. കള്ളനെ അനുഗ്രഹിച്ചു പറയുന്ന ഈ ഭാഗം, ക്രിസ്തു കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് അരുളിച്ചെയ്യുന്ന സപ്തവാക്യങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ്.

103. ശുഭ... സേവ്യം = ഉത്തമരായ സഭാജനങ്ങളാൽ മാത്രം സേവിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യമായുള്ളതു്. വിശങ്കം = ശങ്ക—സംശയം—കൂടാതെ.

104. ഭാവശുദ്ധി = വികാരശുദ്ധി. ത്രിദിവാർഹൻ = മോക്ഷത്തിന്നു് അവകാശി.

105 പത്രോസു തുടങ്ങിയ വിശ്രുതശിഷ്യർപോലും ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തിൽ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കള്ളനാകട്ടെ, അപ്രകാരം ചെയ്യാത്തതിനാൽ അവരേക്കാഠം വിശിഷ്ടശിഷ്യനായിത്തീർന്നുവെന്നു ഭാവം.

106. ഹൃദി = ഹൃദയത്തിൽ. പശ്ചാത്താപമാണല്ലോ എല്ലാ പാപത്തിനുമുള്ള പ്രായശ്ചിത്തം.

107. ''ഇന്നു നീ എന്നോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കും''മെന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിൻെറ മെല്ലപറഞ്ഞ വാക്യത്തെ അനുസ്മരിച്ച് കള്ളൻെറ ആത്മാവ് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുയരുന്നതായി കവി ഭാവനാദ്വാരാ ദർശിക്കുന്നു.

108—109. മൂന്നാമത്തെ വാക്യം അമ്മയായ മേരിയോടും പ്രിയശിഷ്യനായ യോഹന്നാനോടുമായി അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: ''അല്ലയോ മാതാവേ, ഇന്നുമുതൽ ഭവതിയുടെ പുത്രൻ ഞാനല്ല, ഇവനാകുന്നു. പ്രിയശിഷ്യാ, ഈ നില്ക്കുന്നതു നിൻെറ അമ്മയാണെന്നു നീ വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുക''.

110. സാന്ത്വന+ഉക്തി = സാന്ത്വനോക്തി = സമാധാന വാക്ക്. സംസ്കൃതസ്വരസന്ധി. ഉല്ക്കടവ്യഥാഹതം = വർദ്ധിച്ച ദുഃഖത്താൽ തളർന്നതു്. തദീയമാനസം = അവളുടെ ഹൃദയം.

111. പ്രസവത്രീഹൃദയം = മാതാവിൻെറ ഹൃദയം, തണുത്ത കാററടിക്കുമ്പോഴും അഗ്നി വർദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ നശിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ.

112. അതനുപ്രിയം = അനല്പമായ സ്നേഹം. ക്ഷതി = നാശം.

113. കന മെയ് = തങ്കംപോലെ ശോഭിക്കുന്ന അന്യൻെറ ശരീരം; ഈശ്വരൻെറ ശരീരമെന്നും. അനവദ്യം = നിർമ്മലം. ആത്മജർ = മക്കൾ.

114. മഹി....ൻ = മഹിതവും ഉദാരവും ആയ ഗുണങ്ങൾക്ക് ആകര—ഇരിപ്പിട—മായിട്ടുള്ളവൻ. പരൻ—ഈശ്വരൻ. തത്+വിയോഗമാൽ = ആ വേർപാടിനാലുള്ള ദുഃഖം.

115. മേരിയുടെ ലോകോത്തരമായ നിലയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

116. നിജ ......ണ്ഡം = ഭൂതനിർമ്മിതമായ തന്റെ ശരീരം. പൗരസ്ത്യശാസ്ത്രമനുസരിച്ച പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമാണ് ശരീരം. ബഹു .. ൽ = നാനാവിധത്തിൽ മർമ്മസ്ഥാനങ്ങളെ പിളർക്കുന്നതായ ദുഃഖത്താൽ.

117. സപ്തവാക്യങ്ങളിൽ നാലാമത്തേതു്.

118. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യം വർണ്ണിക്കുന്നു.

119. അനല ...ഗതികൾ = അഗ്നിജ്വാലയുടെ മേലോട്ടുള്ള ഉയർച്ചയ്ക്കു്.

120. ലോകത്തിനുവേണ്ടി ക്രിസ്തു തന്റെ പിതാവിനെപ്പോലും ത്യജിക്കാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നുവെന്നുഭാവം.

121. നാരകോഗ്രവ്യഥ = നാരകീയമായ കഠിനദുഃഖം.

122. അന്നു—വിലക്കപ്പെട്ട കനി അവ്വാ തിന്ന ദിവസമെന്നു സാരം.

123. ജന ...തി = ജനങ്ങളുടെ ദുഷ്കർമ്മത്തിനു പ്രായശ്ചിത്തം. പരമാത്മപ്രഭവൻ = പരമാത്മാവിൽനിന്നു ജനിച്ചവൻ (ക്രിസ്തു)

124. അമലാത്മീയസുഖം = പരിശുദ്ധമായ ആത്മസുഖം.

127. പരമാത്മസുഖാതിതൃഷ്ണ = കരിശുമരണംമൂലം അവതാരോദ്ദേശം സാധിച്ച് പരമാത്മസവിധമെത്തി ആനന്ദമനുഭവിപ്പാനുള്ള അഥവാ പാപികളായ മർത്ത്യരുടെ ആത്മാക്കൾ രക്ഷപ്പെട്ടു മുക്തിയനുഭവിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമെന്നുമാവാം.

128. ഘോരപിപാസ = ഭയങ്കരമായ വരൾച്ച.

129. 'ദാഹിക്കുന്നവർ എന്റെ അടുക്കൽ വരട്ടെ' എന്നു ക്രിസ്തു ഒരിക്കൽ ജനതയോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

130. ഒരിക്കൽ ക്രിസ്തു വിശപ്പുകൊണ്ടു വിവശരായിരുന്ന അയ്യായിരം ജനങ്ങളെ അഞ്ചപ്പം വിഭജിച്ചുകൊടുത്തു സംതൃപ്തരാക്കി. അത്ര തന്നെയുമല്ല, അവർ ഭുജിച്ചു തൃപ്തിയടഞ്ഞശേഷം അപ്പം ബാക്കിവരുകയും ചെയ്തു.

മറെറാരവസരത്തിൽ യേശു, മാതാവായ മേരിയോടൊരുമിച്ചു കാനാൻ എന്ന ദേശത്തു് വിരുന്നുപോയിരുന്നു. വിരുന്നിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പാനീയദ്രവ്യമായിരുന്ന വൈൻ മുഴുവൻ തീർന്നുപോയി. ആതിഥ്യകാരി കണക്കിലധികം പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ഈ അവസരത്തിൽ മേരി, പുത്രനായ യേശുവിനോട് വീട്ടുടമസ്ഥനെ സഹായിക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ചു തന്റെ അത്ഭുതശക്തിയാൽ പച്ചവെള്ളത്തെ മുന്തിരിച്ചാറാക്കി പകർത്തുകയും ചെയ്തു.

131. കിണററിനടുത്തുവെച്ചു് ഒരു സ്ത്രീയോട് 'നിനക്കു ഞാൻ ജീവന്റെ ജലം തരാം' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

132. ഏകതാനത = ഏകാഗ്രത്വം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദാഹം ദൈഹികമെന്നതിനേക്കാൾ ആത്മീയമായിരുന്നുവെന്നു ഭാവം.

133. പ്രതിയോഗി = ശത്രു.

134. ആരാമത്തെ വാക്യം; പ്രവാചകന്മാർ ക്രിസ്തു അവതരിക്കുമെന്നും ഇന്നയിന്ന സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം ഉണ്ടാകുമെന്നും മുമ്പേ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനരംഗങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. നിസ്വൻ = ദരിദ്രൻ. കാരുവൃത്തി = ആശാരിത്തൊഴിൽ.

137. യേശു, ലോകത്തിനു ധർമ്മോപദേശങ്ങൾ ചെയ്തു നടന്നതിനേയും, അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുവന്നതിനേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

138. ക്രിസ്തു 40 ദിവസം താബോർ മലയിൽ നിരാഹാര വ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചു.

139. കൃതകൃത്യൻ—134-ാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ "മമജീവിത കൃത്യമൊക്കെയും നിറവേറി" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

140. കൃതികരം = സുകൃതികരം (ധന്യർ). വിശദാത്മപ്രഭ = വ്യക്തമായ ആത്മശോഭ. വിസ്ഫുരിക്ക = പ്രകാശിക്കുക.

141. സപ്തവാക്യങ്ങളിൽ അവസാനത്തേതു് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. കരണം = ശരീരം.

142. "ശതേശൻ"—യൂദന്മാരുടെ സൈന്യത്തലവനു് പറഞ്ഞു വരുന്ന പേരാണു് ശതാധിപൻ എന്നുള്ളതു്. പൃതനാധിപൻ, = സൈന്യാധിപൻ, ശബ്ദം വായുവിൽ കടന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തി യെന്നു സാരം.

143. വചസ്സുമം = വാക്കാകുന്ന പൂവു്. വികരവായ്പ് = വികാരവർദ്ധനവു്.

144. ക്രിസ്തുവിനെ കുരിശിൽ തറച്ചതു്, ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച ഏകദേശം 12 മണി സമയത്താണു്. ഉദ്ദേശം 3 മണി സമയത്താണു് മരിച്ചതു്. അതിനാലാണു് ഒരു യാമം ($7\frac{1}{2}$ നാഴിക) എന്നു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

146—149. ക്രിസ്തുവിൻെറ മരണാവസരത്തിൽ സംഭവിച്ച പ്രകൃതിയുടെ അവസ്ഥാന്തങ്ങളെ ഭംഗിയായി വർണ്ണിക്കുന്നു. വാരിദച്ഛട = മേഘസമൂഹം. പ്രതിസീരകം = തിരശ്ശീലകം. ദേവതാലയ .. മാനകം = ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ അകത്തെ മുറികളിൽ തൂങ്ങികിടക്കുന്നവ. വിപാടിതങ്ങൾ = പിളർന്നവ. ശവ... കോടികം = ശവക്കല്ലറകളുടെ അഗ്രഭാഗങ്ങൾ. ദേവാലയങ്ങളിലെ തിരശ്ശീലകൾ കീറുകയും ശവക്കല്ലറകൾ തുറക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവെന്നു ബൈബിളിൽ പറയുന്നുണ്ടു്.

147. അലങ്കാരം—സ്വഭാവോക്തിയും, സമുച്ചയവും.

150. രുഷ്ട = കോപിഷ്ട.

151. പ്രകൃതി വീണ്ടും ശാന്തമായി. ക്ഷമിക്കണമെന്നു ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ പ്രകൃതികൂടി അനുസ്മരിച്ചു വർത്തിച്ചു എന്നു സാരം.

152. നരസം...പംക്തി = മനുഷ്യർ സമ്പാദിച്ച പാപസമൂഹം. ധ്യേയം = ധ്യാനിക്കത്തക്കതു്.

153. വൈശസം = കൊല (ദുഃഖം). ആതതായി = കൊലപാതകൻ. നിരയം = നരകം.

154. സഹിസ്ണുത = സഹനശീലം. കാരു..ത = കരുണാഗുണ വിശിഷ്ടത നിദർശനം = മാതൃക.

155. സ്നേഹിക്കുന്നവനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലല്ല, ദ്രോഹിക്കുന്നവനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലാണു്, ആന്തരമായ കാരുണ്യഭാവം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നു സാരം. ഘൃണ = ദയ.

156. വിഹഗോത്തമൻ = പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ. 'പെലിക്കൻ' ഒരു പക്ഷിയാണു്. അതു് ഹൃദയം പിളർന്നു് സ്വന്തരക്തം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ടു മൃതിയടയുന്നു. തിര്യക്കുകൾപോലും ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്നു. ആ സംഗതി അനുസ്മരിച്ചിട്ടെങ്കിലും വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മർത്ത്യർ ക്രിസ്തുവിൻെറ ആദർശത്തെ അനുകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു സാരം.

157. മററുള്ളവർ നമ്മോടു് എങ്ങനെ അനുവർത്തിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ നമ്മളും അന്യരോടു് അനുവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള തത്ത്വം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

158. സൽവാക്യങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന

സപ്തരത്നനിർമ്മിതമായ മാലയായി ഇവിടെ സങ്കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

159—160. ക്രിസ്തുവിന്റെ ത്യാഗമാഹാത്മ്യത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. നിഷ്കാമമായ ആ സ്നേഹ—ത്യാഗ—കർമ്മത്താൽ ക്രിസ്തുദേവൻ എന്നും സംസേവ്യനായി വിലസുന്നു.

161. മന്ദ്രരവം = ഗംഭീരമായ ശബ്ദം. തദ്ഗുണം = ഇവിടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം—ത്യാഗമെന്നർത്ഥം. തദ്ഗുണം = ത്യാഗത്തിന്റെ ഗുണവൈശിഷ്ട്യമെന്നുമാകാം.

162. അത്യന്തം നിർമ്മലമായ കീർത്തിദ്ധ്വജത്തിന്റെ അടിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം തങ്കരേഖാങ്കിതമായി പരിലസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ഭാവം.

163. ലോകം അധഃപതിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണവും, ക്രിസ്തു അതിനെ ഉദ്ധരിച്ച വിധവും ക്രോഡീകരിച്ചു കവി കാവ്യം ഉപസംഹരിക്കുന്നു. വൃത്തം—ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം :

ക്രൂശാവസ്ഥിത യേശുദേ വവദനാം-
ഭോജാത് സ്വയം നിസ്സൃതാം
വാണീം, നിസ്തുലസപ്തവാക്യഘടിതാ-
മാശ്രിത്യ ഭക്ത്യാമയാ,
യത്കാവ്യം രചിതം, സമസ്തജനതാ-
സൗഖ്യോദയാത്ഥം ശുഭം,
തത്ത സൈ്യവ സമപ്പ്യയേ ഭഗവതഃ
പാദാരവിന്ദേവരാ.

महात्यागी

मलयाळकाव्यस्य संस्कृतानुवादः

अनुवादकः

पण्डितरत्नम्

के. पि. नारायणपिषारोटी

मूलकविः

विद्वान् एम्. ओ. अवरा

अभिनन्दनानि

I

प्रत्नभारतेऽस्मिन् निवसतां समेषामपि गीर्वाणवाणीप्रणयिनां सुप्रसिद्धमिदं तत्त्वं, यद्वैदिकलौकिकसाहित्यलक्षणे संस्कृतवाङ्मये, निःश्रेयसनिदानभूतविज्ञानगोचरात्मादिपदार्थाः, तद्दर्शिनो धन्यधन्याः शुकवामदेवादयो महात्मानः, सर्वलोकक्षेमावहाः सामान्यविशेषरूपा अनेके धर्माः, महत्यामप्यापदि अपरित्यक्तद्धर्माः परोपकारनिरताः पुण्यकीर्तयो नलरामयुधिष्ठिरादयो महापुरुषाः, तेषां परमपवित्राणि चरित्राणि च हृदयङ्गमया सरण्या प्रसन्नैर्मधुरमधुरैर्वचोभिः प्रतिपाद्यन्ते इति ।

संस्कृतसाहित्येऽस्मिन् भारतप्रसिद्धमहापुरुष-तच्चरित्र-तदुपदिष्टधर्मादिकमिव, भारतेतरलोकनिवासिजनसमुदायप्रसिद्धमहापुरुष–तद्वृत्तान्त–तदुपज्ञातमत–तदुपदिष्टधर्मा नैवोपवर्णिता उपलभ्यन्ते । अस्मिन्नेव भारते लब्धजन्मनोः बुद्धजिनदेवयोस्तत्प्रवर्तितयोर्मतयोः, वेदमतविलक्षणयोरपि भूयसा ह्यंशेन वेदमतसालक्षण्यात्, तदुपवर्णनं क्वचिद्दृश्यमानं न विस्मयमावहति ।

किञ्च, संस्कृतसाहित्यान्तर्गता मनोहरा विषयाः यथा तदितरलोकभाषासु बह्वीषु अनूदिताः, अधुनाप्यनूद्यन्ते च, तथा इतरभाषामयसाहित्यान्तर्भूता अर्थाः संस्कृतभाषायाम् अद्यापि नानूद्यन्त इतोयं न्यूनता अपलपनीयैव । एतादृशन्यूनतापरिजिहीर्षया विविधभाषाविचक्षणा गीर्वाणवाणीनिपुणाश्च केचिद्विपश्चित. इदानीं भारतेतरदेशप्रसिद्धानि तत्तन्मतानि तत्तन्मतप्रवर्तकमहापुरुषचरित्राणि च समुपवर्ण्य सुरवाणीमयान् कांश्चन

लघून् प्रबन्धान् व्यरचयन्, विरचयन्ति चेत्येतत् महदेवास्माकं प्रमोदस्थानम् । विविधमततत्त्वविजिज्ञासुभ्यः अधुनातनेभ्यः भारतीयेभ्यश्च महोपकारकमिदं प्रस्थानं स्वागतवचनार्हं भवति ।

प्रस्थानेऽस्मिन् प्रत्यग्रतया संस्कृतवाङ्मये प्रादुर्भूतं प्रस्तुतं ''महात्यागी'' नाम लघुकाव्यम् । लघुकाव्यस्यास्य प्रणेता श्रीमान् के. वि. नारायणपिषारोटिमहोदयः कैरलीगैर्वाणीवाण्योरनितरसाधारणधिषणः काव्यनिर्माणनिपुणो भवतीत्येतत् तत्काव्यमवलोकयतामतिरोहितं भवेत् ।

इदं च लघुकाव्यं विदुषा एम्. ओ. अवरामहोदयेन केरलभाषायां विरचितस्य प्रख्यातयेशुदेववृत्तवर्णनपरस्य अतिसुन्दरस्य काव्यस्य अनुवादरूपं भवति । ''महात्यागी'' त्याख्ये संस्कृतकाव्येऽस्मिन्, येशुदेवस्य क्रूशारोहणात्परं देहवियोगावधि यन्निर्वृत्तं तत्सर्वं वृत्तं विषयतया वर्ण्यमानं विराजते ।

लघुकाव्यमिदं प्रसाद–माधुर्य–सौकुमार्यादिकाव्यगुणसम्पन्नं सहृदयहृदयाह्लादि विलसतीति सर्वेषामेव संस्कृतभाषाप्रणयिनां प्रशंसां लप्स्यते । विलोक्य चेमं ग्रन्थं नितरामभिनन्दामः ।

इति

अनन्तशयनम्,
25-2-1976.

डोक्टर एस्. वेङ्कटसुब्रह्मण्ययर्
अध्यक्षः, संस्कृतविभागः, केरलविश्वविद्यालयः ॥

II

'काव्यं तु जायते जातु कस्यचित् प्रतिभावतः' इत्यभियुक्ताः सङ्गिरन्ते। अस्य काव्यस्य कर्ता प्रतिभासंपन्नः। लोकोत्तरो नायको यदि विषयीक्रियते तदा हेम्नः परमामोद इव काव्यस्य शोभा वर्धते। त्यागसुरभिणा जोवितेन को ह्यपरः स्पृहणीयतरो नायकः श्रीयेशोर्भगवतः? अयमपूर्वः कविनायकसंयोगः काव्यस्यास्य अतिमात्रमादेयतां प्रतिपादयति।

केरलभाषया प्रथममवतीर्णस्यास्य काव्यतल्लजस्य रुचिरतां बहवः प्राशंसन्। अद्य तु संस्कृतभाषया दीव्यतोऽस्य कान्तिर्मनोहार्धता च द्विगुणितेव दृश्यते। युक्तं चैतत्। अस्ति वा काचनान्या भाषा विश्वस्मिन्नपि विश्वे,या प्रसादे गाम्भीर्ये च दैव्या वाचस्तुलामाकाङ्क्षेत? लोकोत्तरेण त्यागमहिम्ना अनन्यसाधारणसौभाग्यं भगवतः क्रिस्तोर्जीवितं प्रतिबिम्बितुमस्ति वान्यः स्वच्छतरो दर्पणः संस्कृतादृते? धन्यवादानर्हति सचेतसामसौ कविरिदं काव्यमेष संस्कृतानुवादकर्ता च।

कालिदासवल्लभया वैदर्भ्या परिलालितस्यास्य काव्यस्य आमोदप्रसरः चिराय भूयादानन्दाय सहृदयानामिति सामोदमाशासे।

श्रीवेङ्कटेश्वरविश्वविद्यालयः

तिरुपति

श्रीकृष्णशर्मा

१५-२-१९७६.

III

क्रूर 'क्रूशनदारु' धारितकरस्योद्यद्दयावारिधे
र्वीरस्याद्भुतदिव्यरूपपुरुषस्यास्याम्बुजान्निः सृतम् ।
घोरं 'शासनसप्तकं' विजयते शश्वन्महीमण्डले
नीरन्ध्रान्धतमिस्रजीवितपथे दीपं परं प्रोज्वलम् ॥

प्रशस्तानेककवितातल्लजैः केरलेषु यः ।
प्रसिद्धस्तस्य सुमतेरवराख्यकवेः कृतिः ॥
वृत्तं श्रीयेशुनाथस्य महात्यागकथाश्रितम् ।
अयत्नललिता शैली सदलङ्कारभासुरा ॥
विवर्तनं देववाण्यां नारायणमनीषिणा ।
संस्कृताचार्यवर्येण सावधानं कृतं तथा ॥
रसिकाः, स्वागतं; स्वैरमभ्येत्यास्वादयन्त्विदम् ।
काव्यामृतं यथाकामं लोकोत्तरसुखप्रदम् ॥

Madras University
10-2-1976.

Dr. K. Kunjunni Raja

IV

क्रूशे कीलितहस्तपादयुगलेनाभाषितं येशुना
यत्तत् सार्थकवाक्यसप्तकमशेषाणामनुग्राहकम् ।
गाढं तत् परिचिन्त्य काव्य 'मवरा' नाम्ना निबद्धं रसात्
सालंकारगिरा विभूषितमनुध्यानोचितं राजते ॥
भाषाकवेः प्रकृतसत्कवनं विशेषेणानूदितं प्रतिपदं प्रतिपादमेवम् ।
येनातिसुन्दरसमुज्ज्वलदेववाण्यां नारायणो विजयते स बुधाग्रगण्यः॥

तिरुवनन्तपुरम्
२६—२—१९७६

प्रोफ. पि. सि. देवस्य

V

अनुवादकाशंसा

येशुनाथो विजयते कारुण्यामृतवारिधिः ।
यतः समुद्गता विश्वं पुनन्ति वचनोर्मयः ।।
नमस्तस्मै भगवते क्रिस्तवे विश्वबन्धवे ।
यः क्रूशदारुविद्धाङ्गः सप्तवाक्यान्युदाहरत् ।।
अमुष्य दैवपुत्रस्य महात्यागमलौकिकम् ।
अधिकृत्याकरोत् काव्यमवराख्यः सुहृन्मम ।।
नाम्ना ह्येतन्महात्यागो कैरल्या रचित पुरा ।
अनूदितं मयेदानीं गैर्वाण्या विश्वभाषया ।।
श्रेयसे कल्पतामेतद् भूयसे कर्म मामकम् ।
क्रिस्तुदेवमहात्यागयज्ञधूपानुवासितम् ।।

नारायणीयम्
श्रीशिवपुरम्
२८—५ –१९७६

सहृदयविधेयः
के. पी. नारायणपिषारोटी

महात्यागी

शूले कीलितमर्धमीलितदृशं,
स्कन्धे विलग्नाननं
सर्वाश्लेषणसम्प्रसारितकरं
कारुण्यपूराकरम
आर्त्तत्राणपरायणं श्रितशिर-
स्त्राणं शितैः कण्डकैः
वन्देऽहं परमेशुनाथममलं
वन्दारुमन्दारकम् ।।

K. P. U.

महात्यागी

श्रीयेशुनाथवदनोद्गतसप्तवाक्य-
सप्तस्वरैर्मधुरतां परितो दिशन्तीम् ।
कूशाह्वयामसुलभामवनौ विपञ्ची
वाणि त्वमेहि दधती निकटं मदीयम् ।। १

भोगे त्यक्तवतः स्पृहां सकललो-
कानुग्रहार्थं महा-
त्यागं दैवसुतस्य संश्रितवतः
स्मृत्वा पदाब्जद्वयम् ।
अङ्गैरुत्पुलका प्रतिक्षणमम-
न्दानन्दबाष्पामृतं
वर्षित्वोपगता स्खलद्गतिरपि
त्वं वाणि, कल्याणिनी ।। २

अलिनीलतृणाम्बरावृतं
कलयामो वयमद्रिमग्रतः ।
रचितामधिरोहणीं यथा
दिवमारोदुमभीप्सतां नृणाम् ।। ३

खलनिश्वसितैर्मलीमसं
परिहर्तुं किमयं समीरणम् ।
मुखमुन्नमयन् वितिष्ठते
बत गाङ्गुल्तगिरिर्महोन्नतः ॥ ४

जगतां सुकृतं सविग्रहं
नगराजो बहुविश्रुतो ह्यसौ ।
परिशुद्धतलं जरूसलं
मनुते किं नु निरीक्ष्य निश्चलम् । ५

धरणीधरनामयोगतः
प्रथितं तन्निजगौरवं गिरौ ।
चरितार्थमभूत् पवित्रस-
चरितेनात्र चिराद् गरीयसा ॥ ६

बत कश्चन कालिमैष को-
न्विह काकोलसमः समीक्ष्यते ।
नरदृष्टिनिरोधनोद्यता
नरकाग्न्युत्थितधूमिका किमु? ७

घनगर्जनभाक् तटिल्लता-
वरनिस्त्रिंशधरः पिशाचकः ।
विनिपातयितुं किमेत्ययं
नरके लोकमशेषमञ्जसा? ८

अतिभोनिकरस्य चास्य नि-
श्वसितेनैव नभखतोद्यता ।
किमिवातितरां प्रकम्पते
सकलं वस्तु महीतलस्थितम् ॥ ९

रविरम्बरमध्यगोऽप्यहो
तमसान्धेन किमेष बाधितः ।
अशुभोदयभीजुषा कथं
वदनेनाहह वेपते क्षमा ॥ १०

अपि सन्तमसावृते गिरा–
वतितुङ्गे पुनरत्र दृश्यताम् ।
द्युतिमच्छुभदीप्तिमण्डलं
किमपि प्रस्फुटतारकप्रभम् ॥ ११

बहुदुस्सहदुःखचिन्तन–
व्यतिषक्तां धिषणामपि क्षणात् ।
सुखयत्तदिदं महो दशां
त्रिदिवस्यादिशति क्षितावपि ॥ १२

अयमप्रतिमः प्रभाचयः
पुरुषाकारधरोऽवतिष्ठते ।
क इवैष सुवन्द्यकान्तिमा-
नथ हेतुः क इवात्र दर्शने? ॥ १३

कदशानलतापयोगतः
परिनिर्दग्धसमस्तपाप्मना ।
किमु निर्मलभक्तचेतसा
कनकेनारचितं कलेबरम् ।। १४

अगणयमभौमसद्गुण-
व्रजमादाय दयारसार्द्रितम् ।
अवधानवतादिवेधसा
रचितः किं न्वभिवन्द्यविग्रहः ।। १५

अमितद्युतिरीशपार्षद-
प्रवरेष्वन्यतमो न खल्वयम् ।
स्थिरतां भज चित्त, दृश्यते
पुरतोऽस्माभिरिहैशरेव हि ।। १६

अयि नाथ, नमस्करोम्यहं
विमलप्रेमगुणैकधिष्ण्य भोः ।
अपि पङ्किलमाप पूततां
भुवनं त्वत्पदपद्मसङ्गमात् ।। १७

मम नेत्र, निरुद्धवृत्तितां
भज मा शीतलबाष्पधारया ।
सुखमल्पकमश्नवान्यहं
विरलं खल्विह दिव्यदर्शनम् ।। १८

स्फुटमङ्गलतावतिष्ठते
बत हा क्रूश इवावकीलिता ।
नयने, भवत निमीलिते
त्यज हे स्वान्त, विचारपाटवम् ।। १९

अतिदुष्टपिशाचकैतत्रा-
चरितेष्वन्यतमं भवेदिदम् ।
क्व विभुः प्रणयाद्र्मानसः ?
क्व विधे, क्रूशनदारु दारुणम्? ।। २०

करुणं किमिदं विलोक्यते?
नरपापौघविमोचनोद्यतः ।
धरणीमवतीर्ण ईश्वरः
किमगात् क्रूशनदारुसङ्गमम्? ।। २१

उपकारशतानि यश्चरेत्
तमभिद्रुह्यति हन्त दुर्जनः ।
हिमशीतलदीधितिं विधुं
किमु नाच्छादयति क्षितेस्तनुः? ।। २२

जटया कलिताः शिरोरुहा
रुचिरश्मश्रुपरीतमाननम् ।
नतमीषदिवार्धमीलितं
मुकुलाभं च विलोचनद्वयम् ।। २३

कुरिशायतहस्तयोजितं
दृढकीलैरदयं प्रवेधितम् ।
रुधिराक्तसुदीर्घदोर्युगं
भुजशीर्षं च समुन्नतं श्लथम् ॥ २४

परिपूर्णहृदन्तरोद्गलत्–
करुणापूरनिभेन सोष्मणा ।
रुधिरेण समाचितं भुजा-
युगमध्यं, जठरं भृशानतम् ॥ २५

कुरिशाह्वयदारुधारितं
दृढकीलाहतिभिः क्षतं मुहुः ।
रुधिरं प्रवहन्निरन्तरं
विमलाभं मृदु पादपङ्कजम् ॥ २६

अवलोकिजनान्तरङ्गनि-
र्मथनं कुर्वदिव क्षणे क्षणे ।
किमपि प्रचलद् भुजान्तरं
बत हा निश्चसितं तथायतम् ॥ २७

जगतः परिपावनोऽशकः
परतत्त्वान्तरवस्तु मत्प्रभुः ।
वरिवर्ति मनुष्यपापसं-
हतिनाशाय परिष्वजन् मृमित । २८

बत यद्यपि चैवमुज्झितः
स्वयमज्ञानहतैर्हि मानवैः ।
सहकारि ममास्ति दैवमि-
त्यनुचिन्त्यान्तरतीव तृप्तता ।। २९

इह यत्सुखलब्धये स्वयं
तनुमप्यत्यजदेष, तैः खलैः ।
कृतमात्मनि बुद्धिलाघवा-
दपकारं तु विचिन्त्य चिन्तना ।। ३०

कदनं न हि गण्यमात्मनः
करणीयं कृतमेव साध्विति ।
वितता कृतकृत्यतापि च
प्रतिभात्यस्य मुखेन्दुमण्डले ।। ३१

न शरीरगतिं न च स्थितिं
न च मानं स मनागचिन्तयत् ।
भयदं मृतितल्पमप्यहो
महितत्यागमहानिदर्शनम् ।। ३२

श्वसनोच्छ्वसनादिकेऽक्षमा-
ण्यतिकृच्छ्राणि दशान्तराण्यपि ।
सहते स्म स मुक्तवैशसो
विमलत्यागमहाध्वरव्रतः ।। ३३

क्षणभङ्गुरमन्तदुःखदं
समवाप्तुं सुखमाधिभौतिकम् ।
परपीडनकर्म कुर्वते
न नराः किं नु जगं गता अपि ॥ ३४

परिपूतकलेबरेऽकरोत्
क इवैवं बत कीलवेधनम् ।
सततोद्गलदस्रकं त्विदं
जनयेत् कस्य न हृत्क्षत क्षतम् ॥ ३५

अतितापदमस्य दर्शनं
विदधीताद्रमयोऽपि च क्षणात् ।
करुणाविमुखाः पिशाचकाः
खलु तेऽमी, नियतं न कीलकाः ॥ ३६

परिपावनहृद्रसेन यत्
कुशदारुण्यतितीक्ष्णकीलकैः ।
लिखितं, चरितं कथं नु तत्
समषीका विलिखेद्विलेखनी? ॥ ३७

न तु रक्तमिदं, मषी ह्यसौ
न च कीलोऽय, मियं हि तूलिका ।
इदमक्षरमेव, न क्षतं
नयन, क्षालय मैतदञ्जसा ॥ ३८

परिपूर्णदयाविवेकभाक्
कलशः केन नु विद्ध एषकः ।
कतमोऽन्धतमो व्यनाशय-
द्विमलस्नेहसुवर्तिदीपिकाम् ।। ३९

अतिमात्रसुदुष्टसेवना-
द्धृदयापूर्णदुरन्तदुमदाः ।
सुहृदभ्युदयेऽपि लोचने
दधते नैव विकासभासुरे ।। ४०

अपनीय शुचं नृणां सुखं
वितरीतुं करमित्थमुद्यतम् ।
क्षतमादधतां मनोऽसता-
मतिमात्रं दृषतोऽपि कर्कशम् ।। ४१

बत ये कृतकीलवेधनाः
कुशदाग्रे कुलिशोग्रमानसाः ।
उपगूहितुमीहतेऽत्र ता-
ननुरक्तं हि विभोः करद्वयम् ।। ४२

स्वयमात्मनि शान्तिसौरभं
विसरेदित्यतिमात्रभक्तितः ।
निजमूर्ध्न्यनुलेपवासिते
मरिया दिव्यसुमं दधार यत् ।। ४३

उदधौ सलिलोपरि व्रज-
त्रपत्रिघ्नं निजशिष्यमण्डले ।
य उदित्वरभक्तिसंयुतं
स्फुटविश्वासमनेष्ट कल्पकः ।। ४४

अगतिष्वखिलार्थसाधनं
जगदालम्बनभूतमुज्ज्वलम् ।
भगवत्पदपद्ममद्य त-
द्विगताभं रुधिरौघसम्प्लुतम् ।। ४५

गुरुपुण्यपथेऽस्खलद्गति-
श्चरति स्मेत्यपराधवान् भवान् ।
परिदण्डनमेवमाप्तवान्,
नरनीतिर्हि विरुद्धचारिणी ।। ४६

निजधर्ममहो सदा नृणां
चरतां किं नु विपाक ईदृशः? ।
अथवा परिपूतपद्धतिः
सकला नन्विह कण्टकावृता ।। ४७

व्यथया बत मेघमालया
पिहितं मञ्जुमुखेन्दुमण्डलम् ।
प्रियदर्शनमेतदीक्षितुं
न समर्थोऽस्म्यमृतेऽपि किं विषम्? ।। ४८

अयमेव यदूदनाथ इ-
त्यरिभिस्तैः परिहासपूर्वकम् ।
कृशदारुणि निर्मिता लिपि-
र्न हि युक्ता निखिलैकनायके । ४९

मनुजान्वयपापधारणा-
नतमेतद् भवतः शिरो विभो ।
बहुकण्टकवत् किरीटमु-
द्वहति, त्यागगतिर्महाद्भुता ।। ५०

बहुसंख्यमहाघकारिणां
दुरसूयाविषवृक्षकण्टकाः ।
तव मूर्धनि यैः कृता, अमी
ह्यतिपैशाचिकचित्तवृत्तयः ।। ५१

अविवेकिकृताघचिन्तन-
व्यथितस्वान्त, जगत्प्रभो, तव ।
उचितं शिरसो विभूषणं
निशितैरेव हि कण्टकैः कृतम् ।। ५२

दिविषद्विनुतैशुमस्तक-
स्थितदुष्कण्टकभृत् किरीट, भोः ।
न करिष्यति कस्तव स्तवं
महितत्यागजयैकलक्षण! ।। ५३

निजपार्श्वयुगे भुजद्वयं
शुभदायि प्रविसारयन् भवान् ।
कृशदारुणि किं नु वर्तते
जगदाश्लेषणबद्धकौतुकः ॥ ५४

अथवा नरलोकगां व्यथा-
मखिलां स्कन्धतले त्वमुद्वहन् ।
प्रवितत्य पतत्रयोर्द्वयं
धरणीतो डयितुं किमुद्यतः? ॥ ५५

पितृपुत्रपरात्मनामभिः
प्रथितं विश्रुततत्त्वकत्रयम् ।
कृशदारुशिखात्रयेण किं
विशदं व्याकुरुषे जगत्पते! ॥ ५६

जनसञ्चयरक्षणोत्सुको
ह्यवतीर्णः परिपूर्ण ईश्वरः ।
उपधातुमहो स्वमस्तकं
किमु गर्ह्यं कृशदारु लब्धवान् ॥ ५७

इह बोधतरुः किलाव्वया
विहिते ह्यागसि मूलकारणम् ।
मृतिमाप्नुवतः स चेशितुः
कृशमूर्त्याश्रयतामुपागतः ॥ ५८

क्व दशा कुश, ते हतादिमा
क्व दशा चाद्यतनी महीयसी ।
परमादरणीयतां व्रजे-
दतिनीचोऽपि महत्समागमात् ।। ५९

कुशसोमनि पार्श्वयोरमू
शयितावन्तिक एव तस्करौ ।
अभितः किमिमं स्थितौ सुधा-
कलशं मद्यघटौ निषेवितुम् ।। ६०

सुकृतैकनिधिः क्व चेशिता
क्व महापातकिनौ च चस्करौ ।
महता मणिनेह काचयो-
र्घटना केन कृता च्युतात्मना ।। ६१

मनुजातपथेन गच्छतः
पतितान् कर्दमगर्तकेऽवशान् ।
समुपैत्यथवानुकम्पया
द्रुतमुत्तारयितुं जगत्प्रभुः ।। ६२

अपथस्थितमूढशक्तिभि-
र्निगृहीतांगक, राज्यतन्त्र भोः ।
विनिकृन्तसि नीतिकन्धरा-
मसिना हन्त! कथं नु कथ्यते? ।। ६३

जननी सुतवत्सला प्रिय:
स च शिष्य: सुहृदश्च केचन ।
अकृपाश्च विरोधिसञ्चया:
प्रतितिष्ठन्त्यभितस्तत: कृशम् ॥ ६४

विलपत्स्वखिलेषु तीव्रया
व्यथया दग्धमनस्सु तत्र हि ।
श्रुतिदुस्सहमोदृशं भृशं
खलजिह्वा वमति स्म दुर्विषम् ॥ ६५

''कपटैर्बहुभि स्त्वमीश्वरं
किल जल्पन्निदमुच्यसे मया ।
यदि चेश्वरता तव स्वयं
निजरक्षाममुत: समार्जय ॥ ६६

परलोकगतं हि ख़ासरं
परमानीतवतस्तवाधुना ।
अवितुं किमु नात्मजीवितं
वद, शक्ति: कुशदारुबन्धनात् ॥ ६७

विधवां सुतजीवदानतो
दययेहानुगृहीतवान् भवान्
कथमन्तमुपैति हन्त भो
यमदंष्ट्राकाठेनैर्नु कीलकै: ॥. ६८

इह कश्मल तावकं छलं
सफलं नैव भवेन्मनीषिषु ।
शठ निष्क्रप तावकः पिता
क्व गतः संप्रति दैवतो वद'' ।। ६९

श्रुतवानिदमीशिता दया–
मसृणामुन्नमयन् कनीनिकाम् ।
मृदुलां सरलां सरस्वतीं
मधुरामेवमथाभ्यभाषत ।। ७०

''करुणार्द्रमते, क्षमस्व भोः
पित, . रेषामपराधमीदृशम् ।
यदिमे न विदुः स्वकर्म वा
न च वा त्वत्करुणामयि प्रभो'' ।। ७१

प्रतियोगिजनेष्वपीदृशं
प्रतिवर्णं प्रवहद्दयारसम् ।
तदिदं प्रथमं सुभाषितं
भुवनं वेत्ति तथैव चान्तिमम् ।। ७२

अनवद्यविशिष्टभाषितं
मनुजाग्र्ये वदतीदमीदृशम् ।
क्षणकालमदश्चराचरं
परमानन्दविनिश्चलं स्थितम् ।। ७३

शिशिरः पवनोऽर्थमुक्तवान्
शमदं तस्य, तदा तरूव्रजः ।
चलता शिरसा रसान्वितः
सुममञ्ज्जुस्मितवानवस्थितः ।। ७४

अनुगानकरा इवालिनः
कृतझंकाररवा उपाययुः ।
कुसुमेषु लताश्चलद्दला
ददुराह्वानपुरस्सरं मधु ।। ७५

विहगा अधिरुह्य शाखिनो
मधुरं मङ्गलगीतमालपन् ।
धृतभक्तिकमात्तनर्तना
ववृषुर्वीललता सुमावलिम् ।। ७६

कृपया क्षमयार्थशाभया
महिते ह्येवमपूर्वनिस्वने ।
उदिते विससार निस्तुला
सुषमा काचन तत्र सर्वतः ।। ७७

अवहन् ककुभः प्रसन्नतां
दिननाथः किरणानवाकिरत् ।
जलदा ववृषुश्च सद्रसं
दिवि मालास्रजनोपमास्तदा ।। ७८

निजशत्रुगणा रुजं परां
कृतवन्तः खलु घातकाधमाः ।
अपकारपरैकचिन्तया
भुवनं पङ्किलतां नयन्ति ये ॥ ७९

इह यद्यपि ते वधोचिताः
परमेशस्य दयार्हतां गताः ।
करुणानिलयः स हि प्रभुः
किमु नैतेपि तदीयपुत्रकाः ॥ ८०

प्रतिकारपरानहो चिरा-
दितिहासानपठन्निमे नराः ।
अतिमानुषगाममी कथम्
त्ववगच्छेयुरिमां मनःस्थितिम् ॥ ८१

निजशत्रुगणेऽपि मानुषः
सकलः प्रेम परं प्रकाशयेत् ।
नरमानसदीप उज्ज्वले-
दनघस्नेहमहस्समेधितः ॥ ८२

तदुदीतमहा त्विषा भवेद्
भुवनं सन्ततमेव शोभनम् ।
परहिंसनपातकं तमः
शममृच्छेत् सकलान्ध्यदायकम् ॥ ८३

इति खल्वनुचिन्त्य तत्कृते
परिमोक्ष्यन् निजजीवितं प्रभुः ।
इदमाह स, कोऽत्र बिस्मयो
महतां धीर्मनसोऽप्यगोचरा ॥ ८४

कुशदारुगतः खलाग्रणी-
र्मिशिहादक्षिणसीम्नि तस्करः ।
करुणामृतवर्षि सार्थकं
वचनं तच्छ्रुतवान् धृतादरम् ॥ ८५

मृदुलाक्षरवाङ्मयस्रजा
ननु जीवे परिभूषिते तदा ।
उदितं खलु भेदमाननं
स्फुटयामास सरोमविक्रियम् ॥ ८६

कुटिलः स तु वामपार्श्वगः
सहसा क्रिस्तुमिदं तदोचिवान् ।
जगदीश्वर एव चेत् स्वयं
कुरु संरक्षणमात्मनोऽथ नौ ॥ ८७

अविवेकधनुःप्रमुक्तत-
द्वचनास्त्रप्रतिविद्धकर्णवान् ।
अपरश्चकितः क्षणं पुन-
र्न्यगदद्दक्षिणगः स तस्करः ॥ ८८

"अयि मा खलु मा वदेद्दृशी-
व्यपवादृभक्तिगुणा गिर: परे ।
बहुधाप्यपकारकारिणौ
न च नार्हाव कठोरदण्डनम् ॥ ८९

परिशुद्धि इहेश्वरस्त्वयं
भुवनं स्वर्गसमानतां नयन् ।
अपराधलवाद्धतोऽधुना
परिश्रान्तो भजतेऽद्य दण्डनम् ॥ ९०

मतिमानहमित्यहंकृतो
न निमग्नो भव घोरपातके ।
इह पक्षयुगं वदेज्जन:
स्मर, सत्यं न तिरोभवेत् क्वचित्" ॥ ९१

स मुहु: स्रवदश्रुधारया
परिषिञ्चन् मलिनं कलेबरम् ।
इयदेव च गद्गदोत्तर
कथयित्वा विरराम तस्कर: ॥ ९२

दुरिताभिधगह्वरान्तरे
प्रतिबद्धा इव कीटका नरा: ।
भगवन्, किमिवेह जानते
भवदीयं मतमुत्तमोत्तमम् ॥ ९३

मिहिर: किरणैर्निजै: शुभै-
जगदन्धत्वमपाकरोत्यसौ ।
द्युनिमस्य महात्मन: कथं
पुनरीक्षेत दिवान्धकौशिक: ।। १४

अथ चेश्वरसङ्गमाद्व्रजे-
दतिमूर्खोऽपि किलात्मवेदिताम् ।
परमाकरपाकशक्तित:
स्वयमिङ्गाल उपति हीरताम् ।। १५

मिशिहापदतीर्थसङ्गमा-
च्छुचितां यो वपुष: पुराप्तवान् ।
अधुना महनीयसंस्कृतिं
स्वधियोऽप्याप्य स धन्यतां गत: ।। १६

अपराधिजनाग्रिमोऽहमि-
त्यवबोधं सुदृढं समेयिवान् ।
अनुतापमथैष हीश इ-
त्यपि विश्वासमवाप्य शुद्धवान् ।। १७

कुपथे चरता मयार्जितं
सुचिरात् पापमशेषमीश्वर ।
करुणानिलय, क्षमस्व भो
मलिनोऽहं प्रणमामि पादयो: ।। १८

"अतिमात्रपवित्रदिव्यभू-
वलयान्ते क्वचिदावसन् भवान् ।।
अनुसंस्मरताद्विभो भवत्-
पदसेवारतमङ्ग मामपि" ।। ९९

गलदश्रुजल सगद्गद
पुनरस्पष्टतराक्षरोद्गमम् ।
विनिगद्य वचोऽनुतापभा-
ग्विरतोऽभूद्दयनीयजीवितः ।। १००

परितापिनि तत्र पापिनि
स्वकदृष्टिं विमलां दयावशात् ।
विनिवेश्य सहार्दमूचिवान्
परमेशो निखिलाघनाशनः ।। १०१

"सममेव मया न संशयः
परुदोसां स्वयमद्य यास्यसि ।
अथ वत्स्यसि तत्र मुक्तशुक्
तव शंसाम्ययि! नित्यमंगलम्" ।। १०२

शुभपार्षदसेवितं निजं
परुदोसापदमप्यसंशयम् ।
प्रदिशत्यनुतापिपापिस-
न्ततयेऽसौ करुणामयो विभुः ।। १०३

कुलधर्मतयैव वञ्चन
हरण चान्वहमाचरन्नयम् ।
स्वयमीदृशभावशुद्धितः
प्रतिपेदे त्रिदिवार्हतामहो! ॥ १०४

बहुविश्रुततामुपागता
अपि शिष्या गुरुदिव्यवैभवम् ।
न विशश्वसु, रेष तस्कर–
स्त्वतिविश्वसिसुशिष्यतामगात् ॥ १०५

य इहाकृत घोरपातकं
बहुधाद्यावधि सोऽपि तस्करः ।
अनुतापवशादभूदहो!
नवजन्म प्रतिपन्नवानिह ॥ १०६

अयि भक्त, विशुद्धिपीयुष-
श्चरितं ते सुतरां विमोहनम् ।
गुरुणा सहितो, विभावये,
परुदोसामभिपत्स्यते भवान् ॥ १०७

भगवानवदत् स्वमातरं
रुदतीं तापविलीनमानसाम् ।
कृशदारुगमङ्कं स्मरन्
“स्मर मातस्तव पुत्र एष हि” ॥ १०८

तरसा निजशिष्यमप्यसौ
करुणावारिधिरेवमूचिवान् ।
"जननी ननु तावकीयमि-
त्यनुचिन्त्यैव भजस्व मा॰घिव"ति ।। १०९

सुतभाषितसान्त्वनेन सा
न समाश्वासमुपागता सती ।
अपि च द्रुतमुत्कटव्यथा-
हतमासीददसीयमानसम् ।। ११०

प्रियपुत्रवियोगसन्तपत्
प्रसवित्रीहृदयेऽग्निरुत्थितः ।
परिसान्त्वनशीतमारुत-
प्रगतौ किं प्रशमं गमिष्यति? ।। १११

अलघुप्रियतास्पदे सुते
पुरतो हन्त तिरोबुभूषति ।
सुतमन्यमवेत्य तत्क्षतेः
किमु माता शमनाय शक्नुयात्? ।। ११२

कनकोज्ज्वलमन्यविग्रहं
निरवद्यं परिहृत्य कौतुकात् ।
निजपुत्रतनूपगूहनं
विदधानाः खलु हन्त! मानुषाः ।। ११३

स्वसुरः पुनरीशिता महान्
महितोदारगुणाकरः परः ।
विरहार्तिममुष्य दुस्सहां
मृदुलाङ्गी सहतां कथं नु सा? ॥ ११४

सति मेऽपि, जगत्पितुर्गता
जननीत्वं त्वममोघजीविता ।
व्यथया कृत, मन्यदुर्लभां
स्थितिमाचिन्त्य समाश्वसिह्यये! ॥ ११५

सुतभीतिकपिण्डमीश्वरे
सहसोद्गन्तुमितः समुद्यते ।
बहुधा वन मर्मघट्टन-
व्यथया किञ्चिदिवास्फुरन्मनः ॥ ११६

"शरणागतनाथ देव हे
करुणाब्धे, करुणालवं विना ।
भवदीयमिमं प्रियं सुतं
कथमेव त्वमुपेक्षसे विभो!" ॥ ११७

विललाप बतैवमाप्तवान्
व्यथया क्रिस्तुरपेतधैर्यताम् ।
प्रसृतं तिमिरं मुखे, मृते-
र्विषतो दिव्यजना अपोहशाः ॥ ११८

द्रुतमेव स नीलिमागम-
    द्वदनं ग्लानमगात् प्रसन्नताम् ।
अनलस्य शिखा कथन्तरां
    प्रतिबद्धोर्ध्वगतिर्भवेच्चिरम्? ।। ११९

गतिरस्ति पिता ममेति या
    मतिरेतावदभूदतिस्थिरा ।
बत साप्यभवन्निरास्पदा
    तदिदं त्यागमहानिदर्शनम् १२०

नररक्षणचिन्तया मुहुः
    सहमानो नरकोग्रयातनाम्
भजते परितृप्तामयं
    परमत्यागिवरो जगद्गुरुः ।। १२१

मनुजो विषयेच्छयेश्वर-
    स्मृतिमुज्झन्नजनिष्ट पातकी ।
अत एव रुजां व्रजत्यसौ
    शुभजीवोऽपि मनुष्यतावशात् ।। १२२

जनदुष्कृतिनिष्कृतेः कृते
    दयया यत् स्वयमेवमुद्यतः ।
जगदीश्वरनीतिगौरवं
    परमात्मप्रभवस्ततोऽन्वभूत् ।। १२३

विमलात्मसुखाभिपुष्टये
क्षिपतेशेन हि शोकदोहदम् ।
कथितां भणितिं सुरस्त्रियः
खलु तां शुश्रुवुरिद्धविस्मयाः ।। १२४

मनुजाः सकलास्त्यजन्तु तं
प्रियशिष्या अपि सा जनन्यपि ।
परतः परमेश्वरोऽपि वा
न स धीरो विचलेन्मनागपि ।। १२५

विवशत्वविवृद्धिसूचकं
सुपरिम्लानवदाननाम्बुजम् ।
विवशं च विवर्णमङ्गकं
ग्लपितं चौष्ठपुटं वहन्नयम् ।। १२६

परमात्मसुखातितृष्णया
परिदूनो भृशशुष्कजिह्वया ।
न्यगदद् गुरुराशु, वर्धते
महती मे भगवन्, पिपासुता ।। १२७

मरणार्तिभरं समश्नतः
कदनं घोरपिपासुतैव हि ।
सहतेऽन्यहितार्थमेतद-
प्यधुना त्यागविधेयतां गतः ।। १२८

उपयन्तु पिपासवोऽत्र मा-
मिति या वावददीशिता हि सः ।
जलमर्पयतेति चार्थयद्,
गहनार्था हि परस्य भारती ।। १२९

य इहाद्भुतपञ्चपूपकै-
रकरोत् पञ्चसहस्रतर्पणम्
अनयत् सलिलं च केवलं
नवमार्द्रीकदशां निजेच्छया ।। १३०

अथ यो वरवर्णिनीमणेः
समया कूपमयत्नमुत्कटाम् ।
शमयन् जलपानकामना-
मदिशत् सूक्तिशुभामृतं पुरा ।। १३१

महतः खलु तस्य का भवे-
दिह तृष्णाद्भुतवीर्यशालिनः? ।
बहुपापिजनावनस्पृहा
भृशतीक्ष्णात्मतृषैव सा भवेत् ।। १३२

नरकार्ह जनोद्धृते नरो
कुरुते यत्नमतीव सज्जनः ।
कलयन् प्रतियोगिनं त्वमुं
कदनं हन्त! ददाति दुर्जनः ।। १३३

''विहितं मम जीवितेन यत्
करणीयं परिपूर्णमेव तत्'' ।।
इति षष्ठमुदीरयत् प्रभु-
र्वचनं तद्धरदानतत्परम् ।। १३४

जगदादिमवासरात् प्रभृ-
त्यखिलं सिद्धजनोदितं वचः ।
परिपूर्णफलं ह्यजायते-
त्यभिधत्ते परमेश्वरोऽत्र किम्? ।। १३५

अनवाप्य पराश्रयं पुरा
लघुकुक्ष्यामजनिष्ट योऽधनः ।
अगमत् श्रितकारुवृत्तिर-
प्ययमोशो जगदेकवन्द्यताम् ।। १३६

विपिनेष्वपि सञ्चरन्नहो
विकिरन् श्लाध्यवचामणिव्रजम ।
अखिलेषु महत्तमाद्भुतै-
रनिशं भक्तिमसाववर्धयत् ।। १३७

नरपापभरं व्यपोहितुं
हृदयं शोधयितुं च सोऽनघः
दिनविंशतियुग्मकं व्यधा-
दुपवासं हि पुरा निरामयम् ।। १३८

अपि चाखिलजीवपापनि-
ष्कृतये यन्निजजीवितं जहौ ।
तत एव किमु ब्रवीत्ययं
कृतकृत्यं स्वमपास्तसंशयम् ।। १३९

कृतिनां कृतकृत्यता तथा
यतिनां शान्तगंभीरतापि च ।
व्यलसद्वदने मुहुस्तदा
विशदा व्यस्फुरदात्मनः प्रभा ।। १४०

मरणे भगवानुपस्थिते
करणग्लानिमुपेत्य सोऽभ्यधात् ।
''परमेश! भवत्पदद्वये
पुरुतापानहमर्पयाम्यसून्'' ।। १४१

अपि सैन्यपतेः शतेशितु-
र्हृदयं कंपयदेतदीरितम् ।
पवनो गगनात् समाददत्
त्रिदिवं मङ्क्षु निनाय सादरम् ।। १४२

महितं तदिदं वचस्सुमं
परमानन्दविकारजृंभिताः !
पुरुभक्तिभरानतास्तदा
शिरसा पारिषदोत्तमा दधुः ।। १४३

कृशदारुणि चैवमीशिता
स विषेहे कदनं सुदुस्सहम् ।
भृशनिश्चलमेकयामकं,
पुनरापान्यसुखाभिलाषिताम् ।। १४४

नरहृद्भवभावचिन्तना-
न्यनुभूयैवमथायमीश्वरः ।
मुखमानमयन् मनागसू-
नजहा, न्मन्दममीलतां दृशौ ।। १४५

उदभूत् स्तनितं सुनिष्टुरं
सहसाक्रन्ददतीव वारिधिः ।
क्षितिगोलमिवावखण्डयन्
प्रववौ तीव्ररयः समीरणः ।। १४६

न्यप तु भ्रमदुत्तमाङ्गको
लतिकाभिः सहितस्तरुव्रजः !
व्यनदन् विपिनानि मारुतै-
र्भयवेगात् प्रपलायिता मृगाः ।। १४७

उदितैर्जलदैस्तिरोहितं
रविबिम्बं -तमसावृतं जगत् ।
चलिता पृथिवी सपर्वता
स्फुटति स्मातिभयानकध्वनिः ।। १४८

विभिदुर्व्यसनानि देवता-
लयकक्ष्यान्तरलंबितान्यपि ।
द्रुतमेव विपाटितास्तथा
मृतसंस्कारकुटीरकोटयः ॥ १४९

कुपिता प्रकृतीश्वरी भृशं
खलनिन्दामनुभूय दुस्सहाम् ।
प्रतिकारविधौ समुद्यता
कठिनां का नु सहेत दुष्टताम्? १५०

निखिलेश्वरशासनादिव
स्थितिरन्या पुनरप्यजायत ।
अवनीमुखमाशु चाभजत्
सुमनोमोहनशान्तिरङ्गताम् ॥ १५१

नरसंभृतपापसंहतेः
परिहाराय निजं कलेबरम् ।
स्वयमुज्झितवान् भवान् प्रभो,
चरितं ते स्मरणीयमन्वहम् ॥ १५२

अनवद्यविशुद्धमङ्गकं
हृदयं चास्य यदाप वैशसम् ।
निरयेऽपि न तद् बताप्नुया-
दिति मन्ये क्वचिदाततायिपि ॥ १५३

महती करुणाधिका क्षमे-
त्युभयोरत्र वरेण्यधर्मयोः ।
परिपूर्णनिदर्शनं भवान्
कथयत्येतदवस्थितं तव ॥ १५४

प्रणयिप्रियता कियत्यसौ
ननु वाणिज्यविधेः समा हि सा ।
मनुजं मनुजं करोति त-
द्यदमित्रे कुरुते घृणागुणम् ॥ १५५

स पलिक्कुविहंगमोत्तमः
करुणावृत्तिमिमां मनागिव ।
जनयन् हृदये नृणां ह्रियं
गतकांक्षं ह्यनुवर्तते चिरात् ॥ १५६

भृशमन्यजने क्षमाबलं
दिशतान्मे करुणानिधे भवान् ।
क्षमया रहितः परक्षमा-
मधिगन्तुं न हि भाजनं भवेत् ॥ १५७

भवताभिहितानि चान्तिमा-
न्युरुवाक्यानि मनुष्यकोटयः ।
अनुबिभ्रति सप्तरत्ननि-
र्मितमाल्यैः सदृशं धृतादरम् ॥ १५८

प्रणयप्रभया जगच्छुभो-
दयदं तं कृशमाप्तवान् महान् ।
विलसत्यसमानपौरुषः
परिषेव्यः स पवित्र ईशिता ।। १५९

नरतां भुवि योजयन्नरे
कृतकृत्यं नरजन्म कल्पयत् ।
परिशुद्धियुतं समुल्लस-
त्यनघत्यागसमं न किञ्चन ।। १६०

तटिनी सुरवेण मारुत-
स्त्वनिशं मञ्जुलमर्मरेण च ।
विहगाः कलकूजितेन चा-
प्यनुगायन्ति तदीयसद्गुणान् ।। १६१

अतिशुभ्रयशःपताकिका-
पुटके चारु सुवर्णरेखया ।
प्रविभास्यति यस्य नाम, तम्
महितत्यागिवरं नमाम्यहम् ।। १६२

स्नेहं संप्रविहाय घोरदुरितं पोपुष्यमाणे महा
मोहाख्ये तिमिरे निमज्य भुवनेऽधस्तात्तलं गच्छति ।
उद्धर्तुं मनुजान् त्यजन् निजतनुं यो वा प्रवृत्तो, महा-
माहात्म्यास्पदमीशिता स हि महात्यागी विजेजीयते ।। १६३

महात्यागी

मलयालम काव्य का हिन्दी अनुवाद

अनुवादक

विद्वान् पं. नारायण देव,

सिद्धान्त भूषण, हिन्दी प्रभाकर, साहित्य मार्तण्ड

मूलकवि

विद्वान एम. ओ. अवरा

स्वागत

महात्यागी मलयालम के प्रसिद्ध कवि श्री एम० ओ० अवरा की ऐसी रचना है जो अपनी मार्मिकता और सशक्त भाषा के कारण केरल के ईसाई और गैर-ईसाई, दोनी समुदायों द्वारा समादृत हुई है। यह रचना ईसा के क्रूसारोपण और उसके मरण से संबन्धित है तथा उनके द्वारा इस अवसर पर कहे गये सात वाक्यों की मानवीय एवं आध्यात्मिक महिमा से उजागर करती है।

इस धार्मिक काव्य का अब तक हिन्दी में कोई अनुवाद नहीं हुआ था। विद्वान् पं. नारायणदेव, साहित्य भूषण ने हिन्दी में इसका छन्दोबद्ध अनुवाद कर इस अभाव की पूर्ति की है। आशा है, हिन्दी भाषी जनता द्वारा इस का स्वांगत होगा और इस के माध्यम से श्री अवरा की काव्यप्रतिभा से पूरा देश परिचित होगा।

का. बुल्के
24-2-'81

भूमिका

संसार के महापुरुषों की जीवन-गाथाएँ साहित्यक प्रतिभाओं को सतत प्रेरणा देती आई हैं। इनमें ईसा मसीह का प्रमुख स्थान है। विश्वसाहित्य को सबसे अधिक प्रभावित करनेवाला व्यक्तित्व उनका है। इसीलए पश्चिम की प्रत्येक भाषा में प्रचुर मात्रा में ईसाई साहित्य प्राप्त है। अंग्रेज़ी बाइबिल अपने में श्रेष्ठ साहित्य-ग्रंथ माना गया है।

भारतीय भी प्रभु ईसा मसीह के प्रति अत्यंत श्रद्धालु रहे हैं। तथापि भारतीय भाषाओं में– खासकर हिन्दी में ईसाई साहित्य अपेक्षाकृत कम है। डॉ० वार्ष्णेय के 'आधुनिक हिन्दी साहित्य' के अनुसार 'कैरे की अध्यक्षता में श्रीरामपुर मिशनरियों ने 1807-11 में बाइबिल के 'न्यू टेस्टमेंट' का हिन्दी में अनुवाद किया था। बाउले द्वारा 'धर्मपुस्तक' के नाम से ओल्ड टेस्टमेंट का भी अनुवाद हुआ (1834-35)। बाद में धर्मप्रचारार्थ छोटी छोटी पुस्तकें भी प्रचारित हुईं, जैसे-दाऊद के गीत, श्री येशु-क्रिस्ट-चरित्र-दर्पण आदि। हिन्दी भाषा और साहित्य को ईसाई विद्वानों ने अमूल्य योगदान भी दिया है। उदाहरणार्थ व्याकरण के क्षेत्र में केलाग, भाषा–सर्वेक्षण में ग्रियेर्सन, कोष में फॉदर कामिल बुल्के आदि के ग्रन्थों के अभाव में हिन्दी साहित्य की श्री कम रहती।

जाने क्यों, ईसा मसीह या ईसाई धर्म से संबन्धित आख्यानों पर आधारित काव्यादि हिन्दी में विरले हैं। ईसाई पात्रोंवाले काव्यादि की भी दशा प्रायः यही है। (मेरा सीमित ज्ञान भी इसका दायी है)। दो रचनाएँ मेरी नज़र में पड़ी हैं। एक

बेचनशर्मा उग्र का 'महात्मा ईसा' नाटक और दूसरी सियारामशरण गुप्त को लंबी कविता 'अमृतपुत्र'। उग्र के नाटक की कथावस्तु की प्रामाणिकता पर मत भेद है। हाँ, हिन्दी कथा साहित्य में प्रसाद और प्रेमचन्द से लेकर नवोनतम लेखक तक ईसाई धर्म के भाई-बहनों को कथापात्र के रूप में प्रस्तुत जरूर करते हैं। हिन्दो के ईसाई साहित्य की इस पिछडी दशा में ''महात्यागी'' खण्डकाव्य का स्वागत सहर्ष किया जाएगा।

''महात्यागी'' मलयालम के प्रसिद्ध विद्वान, लेखक अध्यापक और कविवर श्री. एम. ओ. अवरा के इसी नाम के मलयालम खण्डकाव्य का अनुवाद है। अवराजी ने मलयालम में अन्य खण्डकाव्य, गद्यग्रंथ आदि भी लिखे हैं। इस काव्य का अनुवाद संस्कृत पद्य और अंग्रेज़ी गद्य में पहले प्रस्तुत हो चुका है। कविवर ने अपनी रचना का अनुवाद राष्ट्रभारतो हिन्दी में प्रस्तुत कराके अपने देशप्रेम और हिन्दी के प्रति श्रद्धा का प्रकट प्रमाण दिया है। हिन्दो अनुवाद का कार्य केरल के प्रतिष्ठित हिन्दी सेवक, बहु भाषा विद् और कविवर पंडित नारायणदेव ने किया है। इसका विद्वत्तापूर्ण संपादन और परिमार्जन आचार्य व कविवर डॉ. दिनेश्वरप्रसाद ने किया है।

अनुवाद की चर्चा के पहले मलयालम के 'महात्यागी' पर दो शब्द बताना ज़रूरी है। मलयालम के आधुनिक कवियों की बृहत्रयी–आशान–उल्लूर-वल्लत्तोल ने कैरली में कई आदर्शवादी शिक्षाप्रद और सरस कवित्व–पूर्ण खण्डकाव्य रचे थे। इन में आशान की 'चिन्ताविष्टा सीता' अपने चिन्तन-मणियों से इतना प्रभाव डाल गयी कि उसका ''वियोगिनी'' छन्द कई कवियों के लिए आदर्श बन गया। महात्यागी में यही छन्द हम पाते हैं। वल्लत्तोल ने द्राविडी 'गाथा' छन्द में मग्दलैना की मेरी की कथा खण्डकाव्य के रूप में प्रस्तुत की जो अत्यंत लोकप्रिय हो गयी।

उनकी अन्य रचनाएँ चाहे नष्ट भी हो जायँ, पर मग्दलनमरियम कभी विस्मृत नहीं हागा। इसने प्राचीन धार्मिक या ऐतिहासिक कथावस्तु की नींव पर काव्यनिर्माग करने की प्रेरणा उस पीढी के अनेक कवियों को दी। श्री अवरा ने भी संभवत: उस प्रभाव से महात्यागी प्रभु के सलीब पर चढने और स्वेच्छा से शहीद होने की कथा पर खण्डकाव्य रचा। कविवर ने ईसा की जीवन-गाथा का पूर्ण विस्तार नहीं किया। उन्होंने निर्दय और पापी हैरोद एवं उनके सेवकों द्वारा ईसा मसीह को सलीब पर चढाकर दी गयी पीडा का वर्णन किया है। अंतिम घडियों में मर्मान्तक कष्ट सहन करते हुए भो प्रभु ने भिन्न भिन्न लोगों से शांति पूर्वक बातें कही थीं। उनमें सात वचन अत्यधिक श्रद्धा से स्मरण किये जाते हैं। उन सात वाक्यों और वाक्यों के प्रसंगों का भो संक्षिप्त रूप कवि ने दिया है।

क्रूश पर ईसा मसीह के अंत की कथा मानव मात्र के हृदय को बेधती है। श्रद्धालू ईसाई अवराजी बडी व्यथा से, पर श्रद्धा व संयमपूर्वक कथा सुनाते हैं। इसोलए यह उदात्त और शिक्षाप्रद खण्डकाव्य हो सका है। महात्यागी की इन दोनों विशेषताओं पर कई मलयालम समीक्षक प्रकाश डाल चुके हैं।

महात्यागो का अनुवाद करने के लिए केरल के वरिष्ट हिन्दी सेवकों में अन्यतम पं. नारायण देव से अधिक योग्य व्यक्ति मिलना कठिन है। देवजी संस्कृत, मलयालम, हिन्दी और उर्दू के पंडित हैं। आरती, तरंगिणी, गांधीसप्तक आदि आपके कविता-संग्रह प्रकाशित हो चुके हैं। कुछ उत्तम मलयालम काव्यों का 'देव'कृत अनुवाद अभी प्रकाशनीय है।

काव्यानुवाद की कठिनाई सर्वविदित है। इस मंच में जो उतरते हैं उन्हें फूलों की अपेक्षा पत्थर ही अधिक मिलते हैं।

मूल कवि के भावों को चोट घाव लगाये बिना भाषांतर में उसकी सांस्कृतिक भूमिका एवं ताल-लय में प्रस्तुत करना बडा मुश्किल है। जहाँ मूल भाषा में अत्यंत सूत्र रूप में समस्त पदों से वर्णन मिलता है वहाँ अनुवादक और भी मुश्किल में पडता है। देवजी ने इन सभी समस्याओं का सामना किया है और ईमानदारी से महात्यागी का अनूदित रूप भेंट किया है। अनुवादक ने यथासंभव मूल छन्द का भी पूर्णतः प्रस्तुतीकरण किया है, जो कि अनुवाद में सबसे विकट समस्या उत्पन्न करता है। ऐसे प्रसंग पर भी अनुवादक मूल के भावों को यथावत अनुवाद में ला सके हैं।

कविता और सरिता समान होती हैं। जहाँ पत्थर पौधे सरिता को रोकते हैं वहाँ वह कुछ धीमी व टेढी लगती है। जहाँ स्वच्छन्द पथ पर आती है वहाँ कल कल करती दर्शकों का मन हरती बहती है। ऐसे अनेक पद्य महात्यागी के अनूदित रूप में प्राप्त हैं। जैसे-

गाती नदियाँ मधुरिम स्वर में
मारुत करता मंजुल मर्मर-
खगगण करते कलरव कूजन
सब करते गुणागान निरंतर
....
''नहीं जानते क्या करते हैं
ये मानव तो अति ही भोले
क्षमा करो अपराध सभी तो
तात। दयानिधि!'' प्रभुयों बोले...आदि।

महात्यागी का यह हिन्दी रूपांतर समर्पित करने का सुअवसर श्रद्धेय श्री. अवरा ने मुझे दिया है। वे अपनी प्रौढ अवस्था में जितनी लगन इसमें दिखाते रहे हैं उसकी प्रशंसा

करना छोटे मुँह बडी बात होगी। मैं उस महाप्रभु के शुभाशीश की प्रार्थना करते हुए यह काव्य हिन्दी के मनीषी पाठकों के करों में समर्पित करता हूँ।

प्रभु श्री अवरा को दीर्घायु, स्वास्थ्य और आनन्द प्रदान करें।

हिन्दी विभाग,
कोचिन विश्वविद्यालय,
8-8-1979

एन. ई. विश्वनाथ अय्यर
अध्यक्ष

बधाइयाँ

अद्यतनकाल के जीवित मलयालम कवियों एवं विद्वानों में एम. ओ. अवरा का स्थान बहुत ऊंचा ही है। उनकी लिखी हुई 'स हित्य नेपथ्य, साहित्य भूषण', 'विश्व प्रेम' आदि पुस्तकें केरल साहित्य को अमूल्य योगदान हैं।

पंडित कवि श्री. अवरा की नवीन कृति 'महात्यागी एक उत्कृष्ट खण्डकाव्य है। ईसामसीह के त्यागपूर्ण जीवन के आधार पर रचित आदर्शात्मक एवं उदात्त काव्य है 'महात्यागी'। इस काव्य में दार्शनिक, सांस्कृतिक एवं धार्मिक चेतना का प्राण स्पन्दित है। जनमानस में भगवान ईसा के महोज्वल त्याग की महिमा तथा गरिमा की लहरें पैदा करने केलिए इस कवि ने प्रयास किया है। उनकी कलाभूमि सस्कृत और मलयालम का सौन्दर्यपूर्ण संगम है। पाश्चात्य एवं पौरस्त्य संस्कृतियों के सौरभ ने अवराजी की रचना को सुवासित किया है। 'महात्यागी' नामक इस काव्य में उनकी सवतोमुखी प्रतिभा का परिचय मिलता है। उनकी शैली उदात्त और गम्भीर है। उनकी काव्यात्मक अनुभूतियाँ स्वतः सुन्दर और सुष्ठु रूप में अभिव्यक्त हो गयी हैं। अवराजी की अजेय प्रतिभा शक्ति की मांगलिक परिणति का उज्ज्वल प्रमाण है यह खण्ड काव्य। विद्वान पं. नारायणदेव मूलकृति के संपूण सौन्दर्य को हिन्दी में प्रस्तुत करने में विजय प्राप्त कर सके हैं। दोनों विद्वानों को मेरी हार्दिक बधाइयाँ।

तिरुवनन्तपुरम, डॉ. वेल्लायणि अर्जुन,

1-3-'80 पी. एच..डी., डी. लिट्

डयरक्टर

स्टेट इन्स्टिट्यूट आफ एनसैकलोपीडिया

महात्यागी

प्रभु ईसा के मुख से निःसृत
सप्त वाक्य स्वर-सप्तक सुन्दर
वाणी! कूमविपंची द्वारा
तू उनका दिशि दिश प्रसार कर! 1

भोग लालसा को छोड, सर्व लोक हितकर
त्याग को स्वीकारा उस देव सुत ने उदार।
याद कर बार बार उनके चरण युग
पुलकों से भर उठे अमन्द तव, अंग-अंग
पल पल बरसा तू सीकर आनन्द के,
विकसित हो मन यह, करुणा अमित भर।
जग के मंगल हित सुप्रसन्न आती है. तू
विचलित होऊँ तो भी मंगल सदा ही कर। 2

नील तृणांबर से आच्छादित
दीख रहा जो गिरिवर सुंदर,
दिव चढने के इच्छुक नरहित
मानों निर्मित है सीढी वर । 3

खल मानव के निश्वासों से
मानों निज तन के रक्षा हित,
सिर अपना कर ऊपर है
यह गागुलता ह्वय गिरिवर स्थित । 4

जग को अपनो देह बना कर
हे पुनीतगिरिवर! तू शोभित
देख रहा पावन यारुसलेम
अपने मन में सोच रहा क्या? 5

''धरणीधर''– यह नाम निरंतर
करता प्रथित महत्ता तेरी।
इस पर चरित घटा वह जिस से
सार्थक सदा नाम यह तेरा। 6

कालापन जो दीख रहा है,
क्या हालाहल वहाँ व्याप्त है?
क्या मानव की दृष्टि रोकने
नरकानल का धूम उठा है? 7

क्या धन के गर्जन से संयुत
विद्युत् की तलवार चलाकर
नरक बीच नरलोकगिराने
आया है शैतान यहाँ पर? 8

उस के निर्मम निःश्वासों से
बहता है जो प्रबल प्रभंजन,
उस से जग के सर्वचराचर
थर थर काँप रहे हैं भय से। 9

नभ के बीच विराजमान रवि
ग्रस्त हुआ क्या अन्धतिमिर से?
या पृथ्वी का शंकाकुल मुख
करता अभिव्यंजित अपना भय? 10

वह उत्तुंग महीधर भी तो
यद्यपि तम से होता आवृत,
कोई दीप्त प्रभा तारोपम
करती है अवनीतल मंडित । 11

दुस्सह नाना चिन्ताओं से
अनुदिन आकुल मानव मन को,
परम शांति देकर यह आभा
स्वर्ग बना देती द्रुत भू को । 12

धरकर पुरुषाकार महा यह
प्रभा-पुंज यह दीप्त खडा है,
है यह कौन कान्तिमय सुन्दर?
क्यों यह निश्चल यहाँ खड़ा है । 13

दुःखानल में तप तप कर के
कल्मष विरहित चित्त बना जो,
भक्तों के मानस-कंचन से
निर्मित मानो रूप राजता । 14

अगणित दिव्य गुणों को ले
करुणामृत में उन को मिश्रित कर,
सावधान होकर विधि ने क्या
विरचा है यह विग्रह सुन्दर ? 15

अमित प्रभा से पूर्ण व्यक्ति यह
नहीं स्वर्ग दूतों में कोई ।
धीरज धर मन, तू जिन को है
देख रहा सम्मुख, ईसा है 16

तू है प्रभुवर! प्रेमनिकेतन;
करता हूँ मैं तव पद वन्दन·
तेरे चरण-सरोज-स्पर्श से
पंकिल भूमि बनी है पावन ! 17

अविरत शीतल बाष्पधार से
हो न तिरोहित मेरे लोचन!
मिल जाये थाडा सुख मुझ को;
दुर्लभ है जग में यह दर्शन । 18

क्रूस चढा शुभ बदन दीखता
हाय! हाय! वह कीलित होकर,
बन्द रहो नयनो! अब मेरे
सुस्थिर हो मन, चिन्ता तज कर ! 19

यह शैतानी घटना निन्दित
जिस में खुलती माया दूषित!
ईसा हैं वह प्रणय-निकेतन
अति दारुण यह क्रूस अचेतन । 20

मर्त्य-लोकगत पाप मिटाने
पृथ्वी पर प्रभु हुए अवतरित,
यह तो दृश्य भयानक! उनको
क्रूस मिला है दारुण कुत्सित । 21

जो करते उपकार सदा से
उन को देते खल पीडा ही
शीतल किरणोंवाले शशि को
धरती की छाया ढँक लेती । 22

जटा-जाल में बद्ध शिरोरुह
रुचिर श्मश्रुयुत सुन्दर आनन,
ईषित अवनत अर्धनिमीलित
मुकुलित देख रहे दो लोचन । 23

क्रूसायित कर में सुनियोजित
दृढ कीलों से निर्मम कीलित,
रुधिर बहाते हैं वे भुज युग;
शिथिल पडे भुज-शीर्ष समुन्नत । 24

शोणित युत् वह पुण्य वक्ष है
अवनत सा अति उदर सुभासित,
मानों हृद्गत करुण धारा
निर्मल हो कर बहती विश्रुत । 25

क्रूस-निबद्ध हुए हैं भुज युग
जिन पर कीलक गडे हुए हैं,
अविरत रुधिर बहा कर भी मृदु
चरण सरोरुह सोह रहे हैं । 26

ऐसा होगा कौन जगत् में
टूट न जाता जिसका अन्तर?
काँप काँप उठता है मानस,
निकल रहे निःश्वास निरन्तर । 27

अखिल विश्व का पावन कण यह
मेरे प्रभुवर चिदानन्दमय,
मानव-पाप मिटाने आये
हुए मृत्यु के वश छल मय । 28

जडमति मानव मुझ को छोडे
तो भी प्रभुवर एक सहारा,
तृप्ति यही मुख पर है राजित
दृढ विश्वास यही जग न्यारा । 29

जिन के सुखहित में अपने
प्रिय तन को भी त्याग दिया है,
उन दुष्टों के अपकारों की
चिन्ता से उस का मन व्याकुल । 30

पीडा नहीं चित्त में कुछ भी
''मैं ने अपना कार्य कर दिया,
''मैं कृतकृत्य'' भाव यह उसके
चन्द्रवदन पर झलक रहा है । 31

नहीं विचार देह की गति का,
और न मान-प्रतिष्ठा का ही,
चिन्ता नहीं मृत्यु शय्या की
यही निदर्शन महात्याग का । 32

जब न श्वास भी ले सकता था,
ऐसी कठिन दशा थी उस की,
तब भी निर्मल व्रतधारी ने
खुशी यह क्लेश सहा था । 33

क्षण-भंगुर अति दुःख प्रदायक
भौतिक सुख पाने को आतुर,
जरा जीर्ण नर भी करते हैं
पर पीडन का कार्य निरंतर । 34

अतिपावन कोमल इस तन को
किसने बेधा है कीलों से
सतत बहाता शोणित जो क्षत,
किस को नहीं करेगा विक्षत? 35

यदि देखे यह दृश्य भयानक,
लोहे का भी दिल पिघलेगा,
ये न कभी हो सकते कीलक
मूर्तिमंत शैतान हुआ है। 36

तीक्षण कीलकों ने हृद् रस से
क्रूस-दारू पर लिखा चरित जो
यह तूली साधारण मसि से
कैसे कर सकती है अंकित? 37

रक्त नहीं यह, यह स्याही है,
कीलक नहीं यह तूली है,
यह तो अक्षर, घाव नहीं यह
मेरे नयन! इसे मत धोना। 38

दया-विवेक-पूर्ण सोने के
घट में किसने छेद कर दिया?
किस अंधे ने विमल स्नेह के
इस दीपक को बुझा दिया है? 39

दुर्जन की सेवा से जिन के
मन में भरता है दुरन्त मद
सुहृद्-सूर्य का उदय देखकर
उन के नयन दग्ध हो जाते । 40

सुख देने नर दुःख मिटाकर
जिसने अपना हाथ बढाया,
खल ने उस पर चोट लगाकर
कुलिश हृदय अपना दिखलाया । 41

कुलिश-हृदय के जिन दुष्टों ने
प्रभु को किया क्रूस पर कीलित
उनका आलिंगन करने को
प्रभु के दोनों कर ललचाये । 42

जिन चरणों पर भक्ति भाव से
मरियम ने अत्तर लेपा था,
सुरभिल केशों के द्वारा फिर
अतिशांति प्राप्त करके चूमा था । 43

तरल तरंगित जलधारा पर
चल कर अद्भुत खेल दिखाया
प्रभु ने शिष्यों के मानस में
अपने प्रति विश्वास जमाया । 44

निरवलंब के नित्य सहायक
जगदालंबन-मूल समुज्ज्वल,
भास्वर पाद-पद्म वे प्रभु के
दीख रहे हैं शोणित पंकिल । 45

पुण्यमार्ग का पथिक बना नित
तू ऐसा निष्पाप रहा है
इस कारण झेला है संकट
विषम मानवीं न्याय रहा है । 46

धर्ममार्ग पर अटल चले जो
उस नर को ऐसा फल मिलता?
अथवा जग का पुण्य मार्ग सब
काँटों से ही आवृत रहता । 47

प्रभु ईसा का मंजु वदन-विधु
होता शोक घटा से आवृत,
मैं हूँ प्रिय दर्शन से वंचित
आज अमृत में विष है मिश्रित । 48

''यह यहूदियों का राजा है''
लिखा क्रूस पर हँसी उडाते
प्रभु तो निखिल विश्व के राजा,
अतः वाक्य यह प्रभु की निन्दा । 49

मानव-कुल का पाप उठाने
प्रभु तुमने निज शीश झुकाया ।
मुकुट धरा उस पर काँटों का
त्याग तुम्हारा अद्भुत सुन्दर । 50

पापी लोगों ने हिलमिल कर
ईर्ष्या-विषवृक्षों के निर्मम
कंटक बाँधे हैं तव सिर पर
कहलाते वे नर पैशाचिक । 51

अज्ञ जनों के पाप देखकर
दुःखी हो रहे हैं प्रभुवर!
उचित कि तव मस्तक पर वलयित
तीक्ष्ण कंटकों की शोभा वर । 52

मुकुट! तुम्हारे गुण गाते हैं
विनयान्वित हो, स्वर्गदूत सब,
कौन न गायेगा तव महिमा
महत् त्याग-जय के प्रतीक तुम? 53

मंगलदायक के उभय करों को
अपने पार्श्वों में लटकाकर,
क्रूशोपरि चढ जग-परिरंभण
करने को हो क्या तुम आतुर? 54

अथवा तुम अपने कंधे पर
मनुज-दुःख का भार उठा-कर
उडने की इच्छा करते हो
अपने पंखों को फैलाकर । 55

पिता, पुत्र, पवित्र आत्मा के
प्रथित तत्व क्या क्रूस दारू की
तीन शिखाओं द्वारा प्रभुवर
समझाते हो सतत विश्व को । 56

जग-जन की रक्षा करने को
जिस विभु ने अवतार लिया है,
उसको अपना मस्तक रखने
मिला तुछ यह काष्ठफलक है । 57

ज्ञानवृक्ष ही था वह कारण
जिस से हव्वा पतित हुई थी ।
वह तरु ईसा-मरण-मूल है
वही क्रूस बन यहाँ अवस्थित । 58

क्रूश! तुम्हारी पूर्व दशा थी
निन्ध, अभी वह पुण्य दशा है,
सत्संगति से होती जग में
अति नीचों की उच्च दशा है । 59

क्रूश समीप दिखायी देते
भोषण आकृति के दो तस्कर
अमृतपूर्ण घट के समीप
मानों स्थापित मदिरा-गागर। 60

सुकृत पुण्य के धाम कहाँ प्रभु
और कहाँ पापात्मा तस्कर!
किस अविवेकी ने जोडा है
मूल्यवान मणि को काँचों से? 61

अपथों पर चल, पाप–पंक की
खाई में जो पतित हुए हैं
उन पतितों को पार लगाने
दया–धाम प्रभु जग आये हैं। 62

अपथ-गामिनी मूढ शक्ति से
जकड गयी है राजनीति! तू,
कहना कठिन, नीति की गर्दन
हँसियों से तू ने काटी है। 63

स्नेहमयी सुत वत्सला जननी
श्रेष्ठ शिष्य वह, सज्जन कतिपय
कृपाहीन वे शत्रु समुच्चय
ये हैं क्रूस समीप उपस्थित। 64

सभी खड़े हैं तीव्र व्यथा से
आकुल हो आँसू बरसाते,
किन्तु कान को जो असह्य, वह
विष खल-जिह्वा उगल रही है। 65

''तरह तरह के कपट कार्य से
अपने को ईश्वर कहते तुम,
यदि तुम वास्तव में ईश्वर हो
तो कर लो अपनी रक्षा तुम। 66

मरे लाज़रस को दे जीवन
लाये फिर तुम इस वसुधा पर,
यदि समर्थ, तो क्रूस फलक से
रक्षा कर अपने प्राणों की। 67

विधवा सुत को प्राण दिये हैं
तुम ने ईश्वरता के बल पर,
तो दुष्टों से भी अति दारुण
कीलक से क्यों मरते लग कर। 68

अरे छली! यह इन्द्रजाल अब
मतिमानों में कहाँ चलेगा?
रे निर्लज्ज बता अब तेरा
जनक देवता कहाँ गया है?'' 69

सुनकर बात दयामय प्रभु ने
कुछ कुछ अपनी आखें खोलीं
मृदुल सरल मधूपूरित वाणी
उनके मुँह से थी यों निकली। 70

''नहीं जानते क्या करते हैं,
ये मानव तो अति ही भोले
क्षमा करो अपराध सभी तो
तात दयानिधि'' प्रभुयों बोले। 71

प्रभु मुख निःसृत अरिजन के प्रति
हर अक्षर करुणारस पूरित,
जान रहा जग यही है प्रथम
और यही है अंतिम भाषित। 72

अति अनवध विशिष्ट सुभाषित
बोल रहे थे जब मनुजोत्तम,
आनन्दात्मक रस वह पाकर
अचल रहा जग स्थावर-जंगम। 73

शांति समन्वित तत्व बताया
शीतल मारुत ने तब चलकर,
कुसुमों के मिस मस्काये तरु
खडे रहे वे शीर्ष हिला कर। 74

जब मानो अनुगायन करता
भ्रमरों का दल वहाँ आ गया,
लतिकाओं ने निज चंचल दल
हिला बुला मधु दान दे दिया। 75

तरु शाखा पर बैठ खगों ने
मधुरिम मंगल गान किया था,
वल्लरियों ने भक्तिभाव से
अपना पुष्प समूह गिराया। 76

कृपा क्षमा से अन्वित सुन्दर
वह अनुपम वाणी गूँजी थी
चारों ओर भुवन में इस से
ज्योति पुंज तब चमक उठा था। 77

दिनकर ने किरणें फैलायीं
ककुभों के मुख प्रति हो गये
दिव में माला खाओं जैसे
जलदों ने रसकण बरसाये। 78

शत्रु जनों को पीडित करने
अधम घातकी जो फिरते हैं,
अपकारों की चिन्ता से नित
पंकित भुवन बनाते वे हैं। 79

शत्रु दृष्टि में जो वधार्ह हैं
ईश दृष्टि में वे दयार्ह हैं
प्रभुवर हैं करुणा सागर
उन के सुत भी दयापात्र हैं । 80

पर के प्रति प्रतिकार कथायें
पढते हैं अनुदिन जो मानव,
अति मानवी भाव करुणा का
वे जन कैसे समझ सकेंगे? 81

अपने वैरी जन के, प्रति नर
सदा प्रम का भाव दिखायें;
स्नेह ज्योति से दीपित–उज्ज्वल
मानव का मानस दीपक हो । 82

उससे निर्गत निर्मल आभा
सतत बना दे भुवनन प्रशोभन,
पर हिंसा पातक तम का भी
भूतल से हो शीघ्र विलोपन । 83

आदर्शों पर अटल रहे प्रभु
प्राणों को भी अपने तज कर
क्या विस्मय यदि उनके वचन
हुए हैं मानव बुद्धि अगोचर? 84

कूशदारू के ठीक दाहिने
लटक रहा था तब जो तस्कर
सुनकर वचन दया-रस-सिंचित
उसके मन में जागा आदर। 85

मृदुलाक्षरमय वाङ्मय माला
धरने से जागा जो जीवन
प्रकट किया था उसको मुख ने
तन में थे पुलकांकुर नूतन। 86

वाम पार्श्व पर जो लटका था
ईसा से यों बोला वह भी,
''यदि सचमुच तू ईश्वर है तो
बचा स्वयं को और हमें भी।'' 87

जब अविवेक-धनुष से छूटा
वचन-बाण वह लगा कान में,
क्षण भर विस्मित होकर बोला
वह तस्कर, जो लटका दायें। 88

''ऐसे वचन मित्र मत बोलो,!
जो हैं ईश्वर-निन्दा-सूचक,
हम निश्चय ही अपराधी हैं
और कठोर दण्ड के भागी। 89

यह जगदीश्वर पावन आत्मा
जो धरती को स्वर्ग बनाता,
बिना किसी अपराध पा रहा
दण्ड, जिसे सह रहा शान्ति से 90

मैं ही हूं मतिमान जगत में—
ऐसा सोच न पातक करना
कहते हैं जन–उभय पक्ष जग;
सच न छिपेगा, भूल न जाना ।'' 91

बहते दृगजल से पंकिल तन
अपना बार-बार धो धोकर,
गद्‌गद् हो, क्षण में इतना कह
मौन हो गया था वह तस्कर । 92

क्लेशों के गड्ढे में पड नित
डूब रहे कीटों के सम नर
भगवान ! नहीं जानते कुछ भी
तेरा पावन तत्व महत्तर । 93

अपनी शुभ किरणों से भास्कर
है जग का तम-तोम मिटाता,
किन्तु उसी सविता की महिमा
अन्ध उलूक जान, क्या पाता? 94

महा मूर्ख भी देव-योग से
बन सकता है ज्ञानी पंडित,
परमाकर में पाक प्राप्त कर
कोयला बनता हीरा शोभित । 95

पाकर मिशिहा का चरण तीर्थ
उन का तन प्रथम विशुद्ध हुआ,
फिर संस्कृत मति के पाने से
उस का जीवन भी धन्य हुआ । 96

''अपराधी पुरुषों का मुखिया
मैं ही तो हूँ''– यह बोध हुआ
अनुताप- विशुद्ध सुमानज में
'ईसा' ''ईश्वर'' विश्वास हुआ । 97

''कुत्सित पथ पर नित दिन चलकर
प्रभु, मैं ने बहु पाप किया है,
क्षमा, करो, तुम करुणामय हो
निकट तुम्हारे मैं आया हूं । 98

अति पावन उस स्वर्ग राज्य में
जब तुम वहाँ निवास करोगे
तब अपने इस सेवक जन को
नहीं भुलाना-स्मरण रखोगे ।'' 99

दृग जल अविरल यों बरसा कर
अपने इन गद्गद् शब्दों में
मानस–द्रावक बातें कहकर
मौन हो गया वह उस पल में । 100

परितापातुर उस पापी पर
अपनी पावन दृष्टि, डालकर,
पाप-विनाशक प्रभु यों बोले
हार्दिक मधुमय वाणी सुंदर । 101

''मेरे साथ आज ही तुम भी
निःसन्देह स्वर्ग जाओगे
क्षेमभुक्त हो वहाँ रहोगे
नित मंगलमय जीवन पाकर । 102

स्वर्ग दूत से सेवित अपना
स्वर्ग राज्य यह देकर सुखमय,
पापी संततियों पर अविरत
करुणा बरसाते करुणामय । 103

छलकपटादिक निंद्य आचरण
धर्म मानकर सीखे जिस ने
पाया भाव शुद्ध होने पर
स्वगधाम सुखमय ही उस ने । 104

बहु विश्रुत शिष्यों के मन में
गुरु महिमा पर थी आशंका
किन्तु सुशिष्य बना वह तस्कर
जिस ने दृढ विश्वास किया था । 105

रात रात पापों में पड़ने से
जिस को जग का सुख न मिल सका,
स्वीकृत अनुतापों के कारण
उसको नूतन जन्म मिल गया । 106

भक्त ! तुम्हारा चारू चरित सुन
मेरा मानस मुग्ध हो गया ।
देख रहा हूं, चले जा रहे
गुरुवर के संग स्वर्ग राज्य तुम । 107

वर्द्धित मानस पीडा से
रोती जननी सुत वत्सल,
क्रूसारूढ प्रभु यों बोले
''माँ''! देखो अपने सुत को'' । 108

सत्वर अपने शिष्योत्तम से
प्रभु यों बोले करुणाकर
''अब से निज जननी इस को
समझो हर्षित मन सेवा कर'' । 109

सुत की बातें सुन कर भी
शांत न था माँ का मानस
अति द्रुत वर्द्धित पीडा से
व्यापा मन में था तामस 110

जननी के मन में प्रतिपल
बढता सुत का विरहानल
क्या प्रशमित होगा? वह तो
हो गया और परिवर्द्धित । 111

पुत्र वही नयनों का तारा
वह आँखों से हुआ तिरोहित,
क्या लेकर उस दत्तक सुत को
माता होगी मन में हर्षित? 112

भले दूमरों के शरीर हों
कनक कान्तिमय तब भी मानव
अपने सुत की मलिन देह
करते आलिंगन! आः रे मानव! 113

ईसा महत्, उदार, गुणाकर
ऐसे पुत्र–वियोग का अनल
कैसे सह पायेगी मरियम, ,
जो नारी-तन कुसुम–सुकोमल । 114

मरियम, तुम हो भाग्यशालिनी,
तुम हो जगत्पिता की जननी,
शोक न करना अपने मन में
तेरे कारण पावन अवनी । 115

जाना चाहा प्रभु ने ज्योंही,
जन में भौतिक पिंड छोडकर
त्योंही हुई चित्त में धडकन
मर्म विदारक पीडा से फिर । 116

तुम जो शरणागत के रक्षक
तुम जो हो करुणा के आगर,
क्यों करुणा से विगहित हो कर
निज प्रिय सुत को त्याग रहे हो? 117

धीरज खोकर, पीडित होकर
"आह! कष्ट! रोयेप ईसा भी
मुख पर फैला तिमिर, मृत्यु के
विप से रोते हैं सज्जन भी । 118

काली छाया दूर हुई द्रुत,
म्लान वदन फिर दीप्त हो गया
अनल-शिखा के जल उठने में
जग में कभी विलंब हुआ क्या? 119

''पिता सहायक जग में मेरे–''
अब तक था विश्वास यह रहा,
क्षण में वह भी नष्ट हो गया
यही त्याग का महत् निदर्शन! 120

नर रक्षाहित जग में आकर
नारकीय पीडायें पायीं।
परितृप्ति हो जगद्गुरु तुम ने
महात्यागी की पदवी पायी। 121

विषय-वासना से जब नर ने
परमेश्वर को भुला दिया था,
शुद्धजीव तब मानव बन कर
आया दुःख का भोग भोगने। 122

नर के पापमिटाने भर को
उसे उठाना पडा पाप था
तब जगदीश्वर – नय पालन – हित
पडा त्यागना अपना जीवन 123

''आत्मिक सुख के पोषण के हित
मानव भोगे दुःख अपने तन-''
स्वर्गदूतगण ने प्रभु-वाणी
सुनी वहाँ पर हो विस्मित-मन 124

मानव सकल, प्रिय शिष्य समस्त
प्यारी जननी, जगदीश्वर भी,
छोड चलें सब ममता बन्धन
ईसा चपल न होगा तब भी । 125

परवशता बढती थी पल पल
मुख सरोज वह म्लान हुआ था,
शुष्काधर थे अति ही चंचल
पीला दुर्बल बदन हुआ था । 126

आत्मतृप्ति की तीव्र तृषा से
जिह्वा तो अति शुष्क हो रही,
बोल ईसा - ''हे, मेरे प्रभु
अब तो मेरी प्यास बढ रही ।'' 127

मरणासन्न मनुज का जग में
दु:ख न पिपासा से बढ कोई,
परहित जिस ने उसको झेला
उसके जैसा त्याग न कोई । 128

''प्यासे मेरे पास पधारे''
अधरों से जो पहले बोला,
माँग लिया, उसने फिर पानी,
होते प्रभु के कर्म निराले । 129

जिस ने पाँच हज़ार जनों को
पाँच रोटियों से ही भोजन -
करा दिया और जिसने जल को
किया दाख रस में परिवर्तित । 130

जिसने कूप समोप समागत
नारी का उपकार किया था,
अपनी उत्कट प्यास मिटाने
सूक्ति शुभामृत बाँट दिया था । 131

उस अद्भुत क्षमता के सज्जन की
वह कैसी प्यास रही थी ?
पतित जनों के उपकारी
दिव्यात्मा की यह प्यास रहो थी । 132

नरक योग्य अति पापी नर का
हित करते हैं जग में सज्जन
उन को भी निज शत्रु मान कर
पीडा देते हा! नित दुर्जन । 133

''मेरे जीवन के आवश्यक
कार्य हो गये हैं सब पूरे''
-प्रभु मुख से निःसृत यह वाणी
उन का षष्ठ वाक्य है शोभन । 134

आदिकाल से सिद्ध जनों ने
मुख से जो जो वाक्य कहे हैं,
वे भी तो सब पूर्ण हुए हैं
-क्या प्रभु ऐसा हो कहते हैं? 135

निस्वन और निराश्रित जिस का
लघु कुटीर में जन्म हुआ था;
कारु कर्म में लीन रहा जो,
वह प्रभु जग का वंद्य हुआ था। 136

वन वन में वे रहे घूमते
वाणी-मणियाँ वितरित करते,
अद्‌भुत कार्यकलाप दिखाकर,
अनुदिन जन-मन भक्ति बढाकर। 137

नर का पाप मिटाने प्रभु ने
उनके मन को करने निर्मल
दिन चालीस किया व्रत अनशन
जग जीवन को करने उज्वल। 138

जग, के पाप मिटाने के हित
मेरा जीवन त्यक्त हुआ है,
इसीलिए प्रभु कहते हैं-''क्या
मेरा जीवन धन्य हुआ?'' 139

कृतियों की कृत कृत्य भावना
और यतियों की शान्ति-चेतना,
इन दोनों से दीप्त वदन पर
आत्मिक भाव हुआ आभासित । 140

आयी भयद मृत्यु की वेला,
बोले प्रभु तब अतिशय क्षीणित,
''ईश! तुम्हारे चरणों पर मैं
करता हूँ प्राणों को अर्पित । 141

सेनापति भी तो वह 'शतेश''
यह वाणी सुन कर घबराया,
मारुत ने तब उस वाणी को
सादर दिव्य लोक पहुँचाया । 142

प्रभु ईसा के वचन-कुसुम तब
स्वर्गदूत गण ने कर लेकर,
अति ही आदर किया प्रदर्शित
अपने मस्तक पर उन को धर । 143

क्रूस दारु पर दुस्सह पीडा
प्रभु थे बहुविध रहे भोगते,
एक पहर तक पडे रहे यों
मन में पर-सुख-अभिलाषा से । 144

मानव-सुलभ भाव-अनुभव सब
यों प्रभुवर ने किये प्रकाशित;
वदन झुकाया, प्राण त्यागकर
अपने लोचन बन्द कर लिये । 145

सहसा भीषण बिजली चमकी,
मानो गर्ज उठा हो सागर
खंड-खंड करने भूतल को
प्रखर प्रभंजन लगा दौडने । 146

लतिकाओं से लिपटे तरुगण
हुए धराशायी अति आतुर,
मारुत चालित देख महावन
मृग गण भागे प्राण बचाकर । 147

वारिद बीच छिपा रवि मंडल
तिमिरावृत भू हुई अचानक,
पृथ्वी काँपी अचल हिल उठा,
गूंज उठा अति शब्द भयानक । 148

मन्दिर-गर्भकक्ष के परदे
बीचोंबीच विदीर्ण हो गये;
कब्रिस्तानों के मज़ार भी
बहु कोटिक वे टूट गये थे । 149

खल की निन्दा नहीं सह सकीं,
अत: प्रकृति हो गयी कुपित थी,
थी प्रतिकार केलिए उद्यत
भला दुष्टता कौन सह सका? 150

हुआ प्रकृति में तब परिवर्तन
पाकर मानों ईश्वर-शासन,
शान्ति छा गयी, अवनी मुख पर
वह बन गयी नृत्यांगन मोहन । 151

मानव संचित सब पापों को
हरने के हित हे करुणाकर!
त्याग दिया तुम ने तन प्यारा
ध्येय रहेगा चरित महत्तर । 152

झेली उसने दुस्सह पीडा
जिस के तन-मन थे अति पावन,
घोर नरक में भी हिंसक को
मिले न ऐसा निंद्य निपीडन । 153

अतुलित करुणा और सहिष्णुता
अति वरेण्य हैं-ये दोनों गुण ।
इन सब के हैं आप निदर्शन
अवस्थिति यह कह देती तव गुण । 154

प्यार करे जो उससे करना
प्यार शुद्ध वाणिज्य-न्याय है,
किन्तु प्यार करना वैरी से
गुण जो नर को मनुज बनाता । 155

विहग श्रेष्ठ पेलिकन भी तो
अपनाता करुणामय जीवन,
वह करता मानव को लज्जित
नित निज गुण का कर अनुशीलन । 156

मेरे मन में क्षमा भाव हो
अन्य जनों के प्रति, हे भगवन!
क्षमाहीन नर कभी न होते
अन्यजनों के करुणा-भाजन । 157

अन्तिम सत्यवाक्य तव मुख के
जगहितकारी अति गुण-आगर,
सप्त रत्न निर्मित माला सम
धारण करते हैं जन सादर । 158

क्रूस फलक पर अवरोहण कर
जो करता जग प्रेम-निकेतन
पावन चरितान्वित प्रभु ईसा
कोटि कोटि जन सेव्य चिरंतन । 159

नर में नरता भरने को नित
नर जीवन को करने शोभन,
शुचिता से जो संतत शोभित
त्याग-समान न कोई वर गुण । 160

गाती नदियाँ मधुरिम स्वर में
मारुत करता मंजुल मर्मर
खग गण करते कलरव कूजन
सब करते गुणगान निरंतर । 161

निर्मल कीर्तिपताकाओं पर
स्वर्णिम लिपियों में अति मोहन
जिस का नाम हुआ है अंकित
उस त्यागी को मेरा वन्दन । 162

स्नेहहीन महाघोर, मोहतिमिर में पड
पाप के भार से जब था भुवन दब गया,
मानव हितार्थ तब, जिस ने शरीर त्यागा
उस महात्यागी ईसा को नित विजय हो । 163

❀ ❀ ❀

प्यार करे औ [illegible]
प्यार खुद [illegible]
किन्तु प्यार करना [illegible]
गुण औ मन [illegible] मधुर बनाता । 155

[illegible]
[illegible]
वह करता [illegible]
[illegible] 156

मेरे मन में [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 157

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 158

मूल फलक पर [illegible]
जो करता जग प्रेम-निकेतन
पावन [illegible] प्रभु ईसा
कोटि कोटि जन [illegible] । 159

மாபெரும் தியாகி

மலையாளகாவியத்தின் மொழிபெயர்ப்பு

மொழிபெயர்ப்பாளர்

தமிழ்ப்பேராசிரியர்

செ. ஜேசுதாசன் எம். ஏ

முதல் நூலாசிரியர்

வித்துவான் எம். ஒ. அவரா

அணிந்துரை

பூவுலகோர்க்குப் பாவமன்னிப்பில் உள்ளதாம் மீட்பை வழங்குதற்கு மனிதனாக அவதரித்த இயேசுபிரான் சிலுவையில் செலுத்திய உயிர்ப்பலியையும் அவர்தம் இறுதி நிமிடங்களில் அருளிச் செய்த ஏழு திருவசனங்களையும் பொருளாகக் கொண்டது "மாபெரும்" தியாகி என்னும் இப்பக்திப் பனுவல். இஃது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல். இதன் மூலநூல் மலையாளத்தில் இயற்றப்பட்டது. இதனை இயற்றியவர் திரு. எம். ஓ. அவரா அவர்கள். மொழியாசிரியராகப் பல்லாண்டு பணியாற்றியவர். நூல்கள் பல யாத்துப் புகழுடன் விளங்குபவர். சிறந்த கிறிஸ்துவ நெறியாளர்.

மலையாளத்தில் 'மகாதியாகி' என்னும் பெயர்தாங்கி இந்நூல் முதலில் 1940-ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அவ்வாண்டிலேயே சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் அதனை இடைநிலைத் தேர்வுக்குப் பாடநூலாகத் தேர்ந்து கொண்டது. பின்னர் கேரளாவில் இரு பல்கலைக் கழகங்களில் அது பட்டப்படிப்புக்கான பாடநூலாக வைக்கப்பட்டது. ஏற்கனவே இந்நூல் ஆங்கிலத்திலும் வடமொழியிலும் இந்தியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று அச்சாகியுள்ளது, இப்பொழுது இதன் தமிழாக்கம் வெளிவருகிறது.

இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துதவியவர் பேராசிரியர் செ. ஜேசுதாசன் அவர்கள். இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்று, திருவனந்தபுரம் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றிய

வர். இலக்கியப்பணியில் ஈடுபட்டுத் திருவனந்தபுரத்தில் வசித்து வருகிறார். பெயராலேயும் பேணும் நெறியாலேயும் ஜேசுதாசனாகிய இவர், இயேசுவைப் பற்றிய பனுவலைத் தமிழ்ப் படுத்த முன்வந்தமை சாலப் பொருத்தமுடையது. அம் முயற்சியில் அன்னூர் கண்டுள்ள வெற்றி போற்றற்குரியது.

'மாபெரும் தியாகி' என்னும் இந்நூல் 163 விருத்தப் பாக்களாலானது. இரண்டாம் பாடலும் இறுதிப்பாடலும், கட்டளைக்கலித்துறையிலும், மீதிப்பாடல்கள் கலி விருத்தத்திலும், அமைந்துள்ளன. வட மொழியிலும், மலையாளத்திலும், வியோகினி என்று வழங்கப்படும் விருத்தவகை, மூலத்திலுள்ள 163 பாடல்களுள் 160 பாடல்களுக்கு யாப்பாக உள்ளது. அவலச்சுவையை உணர்த்துவதற்கு வியோகினி விருத்தம் சிறப்புடையது. முதலடியிலும், மூன்றாம் அடியிலும், பத்தைழுத்தும், இரண்டும் நான்கும் ஆகிய அடிகளில் பதினோரெழுத்தும் கொண்ட மலையாளப் பாடலைத் தமிழ்ப் படுத்தக் கலி விருத்தம் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்டது, அறியத்தக்கது.

மூலத்தில் முதலிரண்டு பாடல்கள் மங்கள மன்றாட்டாக மொழியை முன்னிலைப்படுத்தி பாடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் மொழி பெயர்ப்பாளர் அவ்விரண்டையும் மூலத்தின் கருத்து மாறாவண்ணம் இயேசுபிரானையே முன்னிலைப்படுத்திக் தமிழ் மரப்பிற்கேற்பக் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைத்திருப்பது உணரப்பாலது

நூலின் தொடக்கத்தில், கர்த்தர் பலியான கொல்கொத்து (கல்வாரி) மலை எருசலேமா நகரை நோக்கி நிற்கும் காட்சி கவினுற வருணிக்கப்படுகிறது. நூலின் பொருளுக்கும் நோக்கத்திற்கும் இயையுமாறு கற்பனை வளத்துடனும் இலக்கிய அணிகளுடனும் வருணனை அமைந்துள்ளது. மலைமீது இடிமுழக்கத்திடையே மின்

னல் வெட்டுவதை, பேய்தன் சுடர்வாளைச் சுழற்றுவதாகக் காண்கிறான் கவிஞன் [பாடல் 8]. இது போன்ற கற்பனைக் காட்சிகள் இன்னும் உள்ளன.

அடுத்து (பாடல் 11-69) இயேசுபிரான் மலைமீது சிலுவையில் அறையுண்டு தோன்றும் காட்சி விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. வருணனைகள் கவிஞனின் பக்திப் பெருக்கையும் கற்பனை நயத்தையும் கிறிஸ்துவப் புலமையையும் நன்கு புலப்படுத்தும் இயேசுவின் இதயரத்தத்தால் கரிய ஆணிகளால் சிலுவையில் எழுதப்பட்ட வரலாற்றை மையாலும் எழுதுகோலாலும் எழுதிக் காட்ட இயலாமைக்கு வருந்துகின்றார் ஆசிரியர். அங்ஙனம் ஏதோ எழுதினாலும், அதனைக் கண்கள், அழுது சிந்தும் நீரினால் அழிக்கின்றன என்று கவலையுறும் கவிஞனின் பக்தி நிலை படிப்போர் உள்ளத்திலும் பக்தியைத் தூண்டுகிறது. (பாடல் 37-38). இருபுறமும் கரங்களை விரித்து நீட்டி இயேசுநாதர் சிலுவையில் நின்ற காட்சியை, உலகம் முழுவதையும் தழுவுவதற்குத் தயாராக நிற்கும் நிலையாகவும் (பாடல் 54), உலகின் பாவங்களையெல்லாம் தாமே சுமந்து அப்புறப்படுத்த மேலே பறந்து யரப் போகும் நிலையாகவும் (பாடல் 55) கற்பனை செய்துள்ளமை மிகவும் அருமையானது. சிலுவையின் மும்முனைகள், முழுமுதற்கடவுளின் மூவாட்களாம் பிதா, சுதன், துய ஆவியை உணர்த்துவனவாகக் காணும் காட்சியும் (பாடல் 56) அத்தகையதே. கர்த்தரின் கல்வாரிக் காட்சியைக் காட்டுவதோடு, சிலுவையைச் சூழ்ந்துநின்று பகைவர் பகரும் பரிகாசமொழிகளையும் ஆசிரியர் நமக்கு நயம்பட வழங்குகிறார். கயவர்களின் கடுமொழிகள் கர்த்தரின் கருணைமொழிகட்கு மாற்றாகவும் மாறுபட்ட பின்னணியாகவும் அமைகின்றன.

நூலின் எஞ்சிய பகுதி, இயேசுபிரான் சிலுவையினின்று கூறிய ஏழு வாக்கியங்களைப் பொருளாகக் கொண்டது. 'தந்தையே, இவர்களை மன்னியும்; ஏனெனில்

தாம் செய்வதென்னவென்று இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை' என்று இயேசு தம் கொலைஞர்களுக்காக மன்றாடிய வாக்கியம் முதற்கொண்டு, 'தந்தையே' உமது கையில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்' என்பது ஈறாகவுள்ள ஏழு வாக்கியங்களையும் கவிநயத்துடன் எடுத்துக்கூறி, அவை பற்றிய தம் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் ஆசிரியர் நமக்கு அழகுற அமைத்துத் தருகின்றார். முதல் வாக்கியத்தின் அருமையை உணர்த்தும் பொருட்டு, அதைக் கேட்டதும் அண்டசராசரங்கள் அடைந்த இன்பநிலையை ஆசிரியர் வருணிக்கும் பாங்கு படிப்போர்க்கு இன்பம் பயப்பதாகும்.

இங்ஙனம், இயேசுபிரான் சிலுவையில் திருவாய் மலர்ந்த தெய்வவாக்கியங்கள் ஏழினையும் பாட்டால் எடுத்தியம்பி விளக்குவதை முக்கியநோக்கமாகக் கொண்ட நூலாசிரியர், அதற்குப் பின்னணியாக முதலில் கல்வாரி மலையையும் அடுத்து கர்த்தாரின் சிலுவை மீதான தோற்றத்தையும் வருணிக்கிறார். கூறப்படும் பொருளின் புனிதத்தன்மை கெடாமலும், மாறாத கிறிஸ்துவக் கோட்பாடுகளோடு மாறுபடாமலும், கர்த்தரின் வார்த்தைகளாயும் விவிலிய நிகழ்ச்சிகளையும் பக்திச் சுவை சொட்டுமாறு, கற்பனைக்கும் கவிதையணிகட்கும் உரிய இடமளித்துப் பாட்டிடை வைத்து விளக்கும் திறத்துக்கு மாபெரும் தியாகி சிறந்ததோர் எடுத்துக் காட்டாகும். இதனை நயங்குன்றாமல் தமிழ்ப்படுத்தித் தந்த பேராசிரியர் அவர்களின் பணி வளமானது. வரவேற்கத் தக்கது.

திருச்சி, பீ. கே. ஜார்ஜ் சே. ச.

8-12-1982.

மாபெருந் தியாகி

எம். ஓ. அவரா
[மொழி பெயர்த்தவர்—செ. ஜேசுதாசன்]

கடவுள்வாழ்த்து

1 உலகம் எங்கும் அன்பொழுக ஏழ் இசையிணைச்
சிலுவை வீணையில் மீட்டிய செல்வனே!
எளியன் நாவிலே எதிரொலி செய்ய ஓர்
துளி அன் பாயினும் துளித்திட வேண்டுமே.

2 போகம் அகற்றி இப் பூவுல கெல்லாம்
[நலம்பெறவே.
தேகம் கொடுத்த தியாகியே! தேவ குமாரனே உம்
பாதம் எப்போதும் நினைந்து நினைந்து சிலிர்த்திருகண்
போதும் நனைந்திடப் பாடுவன், நான்பிழை
போடுவனோ!

கொல்கொதாமலைக் காட்சி

3 நீல வண்டுபோல் நெடிய புல் ஆடையை
மேல ணிந்துவி ளங்குமோர் மாமலை,
சீல மானிடர் சேணுல கேறிடும்
நீள ஏணிபோல் நேரெதிர் தோன்றுதே !

4 துட்ட மனிதரின் சுவாசம் ஏற்றதால்,
கெட்ட வாயுவைக் கிட்டலா காதென
எட்டச் சென்றுமேல் எழுந்ததோ இம்மகா
நெட்டைக் கொல்கொதா எனுநெடுங் குன்றமே!

5 உலகமாம் உடல் பூண்டுபுண் ணியமென
இலகு மலையர சேதுந்து ளக்கமில்
நிலையில் நின்று தூய் நகரமா கியஎரு
சலையை நோக்குதற் கென்கொலோ காரணம்?

6 பூமி தாங்கியென் றோர்பொருள் புனைந்ததாம்
நாமம் கொள்மலை நாதன்கிறிஸ்தெனும்
சாமி இங்குயிர் தந்ததால் அல்லவோ
பூமி தாங்கி! இதிற்புனை வில்லையே!

7 பன்ன கம் உமிழ் படுவிடம் போன்றது;
என்ன கடுங்கறுப் பென்முன்னே தெரிவது!
கண்ணின் காட்சியைக் கெடுத்தெழு கின்றதாம்
மண்ணின் கீழ்நர கப்புகை யோ இது!

8 இடியின் பெருமுழக் கத்தொடு மின்னலாம்
சுடர்கை வாளினைச் சுழற்றும்பி சாசுதான்
புடவி யைநர கத்திடைப் போட்டிடும்
கொடும னத்தொடும் குறுகினனோ இவண்?

9 பெரும்ப யங்கரப் பேயிவன் நாசியில்
இருந்து வந்திடும் சண்டமா ருதத்தினால்
பொருந்தித் தரையிலிருக்கின்ற பொருளெலாம்
மறிந்து நிலைபெயர்ந் துருண்டுவீழ்கின்றவோ!

10 விண்ணின் உச்சியில் மேவிய சூரியன்
கன்னங் கரேரெனும் காரிருட் பட்டதோ!
பின்னர்த் தீங்குறும் என்றப யத்தினால்
முன்னம் பூமி இருண்டு நடுங்குதோ!

11 ஈங்கு பாருங்கள் எழுந்துயர் மலையினை;
வீங்கி ருள்தனை விழுங்கிய தாயினும்,
தேங்கு தேசொளி ஒன்றிதோ தெரியுது,
மீன்கணின் ஒளி மண்டலம் போலவே!

தேவகுமாரன் திருக்காட்சி

12 தாங்கரும்பல சங்கடங்கள்வர,
ஏங்கித் தாழ்ந்திடும் இதயமும், ஓர்கணம்
ஓங்க, அமைதியைத் தந்துமண் உலகினை
ஈங்கு விண்ணுல காக்கிய திவ்வொளி.

13 பேரொளிப் பிழம் பாகுமிப் பிரபையும்
ஓருருப்பெற்று முன்நிற்கும் விந்தையென்?
யாரிவ் வந்தனைக் குரிய ஒண் தேசினர்?
காரணம் இவர் இங்குற்ற தென்கொலோ?

14 நெருக்கும் இன்பங்க ளாகுநெருப்பிலே
எரித்து மாசுகள் யாவும கன்றிட,
உருக்கித் தூய்மை செய் அடியவர் உள்ளமாம்
உரைத்த பொன்கொண் டியற்றிய உருவமோ!

15 அளவி லாதெய் விகநற் குணமெலாம்
இளகிச் சேர்ந்ததால் ஆதியாம் தேவனூர்
அளவின் ஆய்ந்துப டைத்த ஓர் மூர்த்தியோ,
புளகங் கொண்டு நாம் பூசனை செய்யவே!

16 மேவு பேரொளி வீசுகின் றுரிவர்
தேவ தூதர்கள் குழுவிலுள்ளாரலர்;
ஆ! என் நெஞ்சமே, பதறவேண் டாமிவண்;
தேவ குமாரனை அல்லவோ காண்கின்றாய்!

17 நாத, நான் உமதடிபணி கின்றனன்;
தீதில் அன்பினுக் குறைவிடம் நீரன்றோ!
பாத பங்கயங் கள் தமை ஏற்றதால்,
பூதலம் அழுக் காயினும் தூயதே!

18 தத்தி விழும்பனித் துளிகளின் தாரையால்
எற்றுக் கென்கண்க ளே, மறைக்கின்றது?
சற்றுநான் இன்பமாய் இருக்கவி டுங்களேன்;
இத்திருக் காட்சியை இனி இவண் காண்பனோ?

19 சிலுவை மரத்திலே திருவு ஐயயோ,
நலிய அறையுண்ட தெனத்தெரிகின்றதே!
மலரும் கண்களே, மூடுக; உள்ளமே,
அலகில் சிந்தனை அனைத்து மற்றிடுக நீ

20 தீய பிசாசுதன் திறமையைக் காண்பிக்கும்
மாயச் செயல்களில் ஒன்றிது வாகலாம்;
நேயம் ஒன்றினால் நெஞ்சம் நிறைந்தமா
தேவனோ இந்தச் சிலுவையில் இருப்பவர்?

21 கண்கள் காணவும் பொறுத்திட வில்லையிம்
மண்ணில் மானிடர் பாவம கற்றவே
வந்து தித்தநல் மகிமையின் தேவனோ,
இந்த இழிமரக் குருசினை ஏற்பது?

22 நன்மை செய்தவர் ஆயினும் நலமிலார்
தின்மை மற்றவர்க் கென்றுமே செய்குவர்!
தண்மை நிலவொளிச் சந்திரன் தனக்கிருட்
புன்மை நிழலினைப் பூமியும் தந்திடும்.

23 தாழ்ந்து நீண்டசடாமுடியும், அழ
கார்ந்த முகத்திலே தாடியும், மெல்லவே
சாய்ந்து கூம்பிய மலர்களே இவை எனக்
கூர்ந்த பார்வையின் இருநயனங்களும்,

24 பாரமிகும் சிலுவைகரம் நெடுகில்வைத்
தீரம் இன்றியே ஆணியறைந்ததால்
சோரும் குருதி வழிந்திடும் கைகளும்,
நேரில் நிமிர்ந்துதோன்றும் இரு தோள்களும்,

25 நெஞ்சகம் நிரம்பிப்புறம் ஒழுகிய
அன்பில் நின்றெழு கின்றதாம் தயவென
வெம்பு குருதிநீர் கலந்ததோர் புண்ணியம்
தங்கு மார்பமும், ஒட்டிய வயிற்றும்,

26 சிலுவைத் தடியொடு சேர்த்து வைத்தாணிகள்
வலுவொ டோங்கிய றைந்தகாயங்களின்
கலுழிக் குருதியின் செந்நிறம் ஏறிய
மலரும் தாமரை மென்மலர் அடிகளும்,

27 நின்று காண்பவர் யாவரேனும் அவர்
நெஞ்சம் உடைந்திடும் நிலையிலிடையிடை
நின்று நின்றுதுடித்திடும் இதயமும்,
விம்மி விம்மிவிடும் பெருமூச்சுமாய்,

28 உலகில் தூய்மையின் ஓருரு என்னவே
இலகும் ஒப்பிலாப் பரம்பொருள் எம்பிரான்,
உலக மாந்தரின் உலப்பிலாப் பாவங்கள்
தொலையக் கொடூர மரண மேற்கொண்டனர்,

29 இங்ஙனம் மதி அற்றவ ராம் நரர்,
தம்மைத் தள்ளிவிட்டார்களே ஆயினும்
தந்தையின் துணை உண்டுதமக்கென
நம்பிக் கொண்டதால் உற்ற திருப்தியும்,

30 யார்க்கு நலந்தரத் தம்முடற் குருதிநீர்
வார்த்துக் கொடுத்தனர், அந்தவன் கண்ணர்தம்
நேர்க்குச் செய்தன அவர்மதி கேடென
நோக்கி இரங்கி நினைத்திடும் சிந்தையும்,

31 துன்பம் ஒரு பொருட்டாகஎண்ணுமலே
தம்கடன் நிறைவேறிய திங்ஙனம்
என்று மனம் நிறையும் நிறைவும் அவர்
இந்து என்னுமுகத்தினில் இலங்கிடும்.

32 உலக வாழ்க்கையும், உன்னத மானதம்
நிலையும் மானமும் பொருளென நினைத்திலர்;
கொலைவன் மரணப் படுக்கையும் கூட ஓர்
விலையில்லாத தியாக உதாரணம்.

33 எடுக்க வும் உள்ளெ டுத்ததோர் மூச்சினை
விடுக்க வும் முடி யாததோர் நிலையையும்
கடுத்த தில்லையே, எவ்வகைக் குற்றமும்
விடுத்த தியாகமாம் யாகநோன் பேற்றவர்?

34 சிறிது பொழுதிருந் தழிவன, கெடுதியில்
இறுவ ஆயினும் உலக இன் பங்களை
உறுதி என்றெண்ணி நரைவரும் நாளிலும்
பிறருக் குப்பிழை செய்வரே மாந்தர்கள்!

35 செய்ய திருமேனி தன்னிலிவ் ஆணிகள்
நைய அறைந்தவன் யார்? இந்தக் காயங்கள்
வெய்ய குருதி உமிழ்வதைக் காண்பவர்
ஐயயோ! யார்மனம் காயமுறுது தான்?

36 மிக்க வெம்மையுற் றுருகுமி ரும்பும் இத்
துக்கக் காட்சியைக் கண்டிடில்; கால்கரம்
புக்க ஆணிகள் ஆணிகளோ? மனம்
உட்கி நடுக்குறச் செய்யும்பி சாசுகள்!

37 துய்ய தாமவர் இருதய ஊற்றினல்
வெய்ய குருசின்மேல் சூரிய ஆணிகள்
இவ்வள வாகவே எழுதிய சரித்திரம்
மையினைக் கொண்டுநான் எழுதுவ தெங்ஙனம்?

38 எழுதும் மையிது; இயேசுவி ன் குருதியன் (று);
எழுது கோலிது; இரும்பின் ஆணியன் (று);
எழுதிய எழுத்துகள் காயங்கள் அல்லவே;
அழுது கண்களே, அழிக்கலீர் இவைகளை.

39 தக்க ஞானமும் தயையுந்த ளும்பிய
பொற்கு டந்தனில் இல்லியைப் போட்ட தார்?
குற்ற மிலாத அன் பென்னுநெய் விளக்கிது
பற்றி எரிந்ததே! அணைத்தகண் குருடன்யார்?

40 அதர்கடந்துபொல்லாங்குகள் செய்வதால்,
அதிபயங்கர அழிவின்நேர் கொண்டுபோம்
மதம்நிறைந்தவர் கண்களும் காணுமோ;
உதய சூரியன் இயேசுவின் ஒளியிலும்?

41 இடுக்கண் களைந்துமானிடர்களுக்கின்பமே
கொடுக்க நீட்டிய கைகளில் ஆணிகள்
அடித்துக்காயங்கள் அளித்தபாதகர்மனம்
கடுத்த தம்மம்ம! கருங்கலின் பாறையே!

42 குருசினில் ஆணியறைந்தபொல்லாதவர்
இரையும் வச்சிராயுத இடி போன்றவர்;
புரையர் தம்மையும் அன்பொடு புல்கவே
இருகரங்களும் எழுந்தன பாரிதோ!

43 ஆன்மசாந்தியெனும்மணம் வீசவே
மேன்மைமிகுந்தமெய்ப் பக்தியினால்மரி
தான் நறும் எண்ணெயைப் பூசிய பின்னர்தன்
கூந்தலில் சூடிய குணத்திருமாமலர்,

44 கடலிலேபுயற் காற்றெழுத் திரையின்மேல்
தடையில்லாமல்நடந்துதம் தொண்டர்கள்
மடமைப் பயங்களைப் போக்கி மனத்தினில்
திடநம்பிக்கையளித்தருள் கற்பகம்.

45 எளியருக் கெலாம் ஈவன, உலகினுக்
கொளியும் தாங்குமாய் உள்ளன ஆகிய
நளின பாதங்கள் இரண்டுமே இங்கிதோ
களையிழந்துசெங் குருதியில் மூழ்கின.

46 ஞானப் புண்ணியப் பாதையில் நாள்தோறும்
தாம்நடந்தனர்; இப்பிழைக் காகவோ,
ஆன துன்பங்கள் ஆண்டவர் ஏற்றது?
மானிடர்களின் நீதியின் வண்ணமே!

47 மெய்ய றத்தினை விழைந்து விருப்புடன்
செய்த மானிடற் கோ, இது நிகழ்வது!
துய்ய வழிகளில் எங்கணும் தோன்றுமோ
ஐய யோ! உல கத்திலே முள்ளுகள்!

48 துன்ப மாகிய திரள்முகில் இடையிலே
திங்கள் ஏர்முக மண்டலம் மறையுதே,
நின்றுர் கணமிதைப் பார்த்திட லாமெனில்!
நஞ்சு மேனிந்த நல்லமு தத்திலே?

49 'யூதர் தம் இரா ஜா இவன்' என்றுவன்
பாத கர்குழாம் பரமனை எள்ளிடும்
தீது நேர்க்கினர் எழுதியே சிலுவையின்
மீது வைத்தனர்; வீண் செயல் என்கொலோ!

50 மனித குலத்தினர் பாவம் சுமந்துதான்
குனிந்த தோ, தலை குன்னிஎன் தேவனே
அணிந்த தோ, அது கூர்முனை முள்முடி?
புனித னே, இதோர் அற்புதத் தியாகமே!

51 விஞ்சிக் கேடுகள் விளையும்பேய் மனத்தினர்,
வஞ்சப் பாவிகள் வளரும்பொ றுமையால்,
நஞ்சு மரத்திலே முளைத்தெழுமுட்களை
மைந்தன் முடியிலே வளைத்துவைத்தார்களோ?

52 செற்றை அறிவிலார் செய்தபா வம்நினைந்
துற்ற நோவினுல் உளைகின்ற நாதனே!
கொற்ற மௌலியின் அழகினைக்கூட்டிட
முற்றும் கூரிய முட்களுக் கியலுமோ?

53 முடியில் சார்த்திய முள்முடி தன்னைவான்
குடிகள் ஆகிய தூதர்கள் பாடுவார்.
அடியர் யாவர்தாம் அவனியில் வாழ்த்திடார்,
முடிய வெல்லுமோர் தியாகமா மூர்த்தியை?

54 விழையும் மாந்தர்க்கு நன்மைகள் மாரிபோல்
பொழியும் இருகையும் இருவயின் விரித்து. நீர்
முழுவன் குருசினில் ஏறிமுந் நீர் நிலம்
தழுவுதற் கோ, தயா ராய்இங்கு நிற்பது?

55 அல்ல திந்தமண் உலகுசு மந்திடும்
அல்லல் யாவையும் தோளி லெடுத்து, நீர்
ஒல்லையில் பூமியை விட்டுமீ தெழும்பவோ
மெல்லச் சிறகுகள் இரண்டையும் விரிப்பது?

56 தாதைசு தன்பரி சுத்தமாம் ஆவியென்
ரேதும் உயர்ந்த நல் தத்துவம் மூன்றையும்
மீது குருசினில் மூன்றுள முனைகளில்
வேதனே, விளக்கவோ இங்ஙனம் நிற்பது?

57 தொலையும் மனிதரைத் தூக்கியெ டுக்கவே
அலையும் கடற் புவி இறங்கிய ஆண்டவர்
தலையைச் சாய்ப்பதற்கென்று தெரிந்தது
நிலையில் நிற்குமோர் நீசச்சிலுவையோ!

58 ஏவை அன்றிறை ஏவலை மீறிடக்
காவி னில் அறி வின் மரம் காரணம்;
சாவு தழுவுமி யேசுவைத் தாங்கிட
மேவும் சிலுவையும் அம்மரந் தானரோ!

59 சிலுவையே உனங் கந்தநாள் இருந்த கீழ்
நிலையெங் கேபுகழ் நிலையிதெங் கே, உரை.
புலைமைக் குணத்தனும் போற்றுதற் குரியனும்
நிலையை நல்கிடும் பெரியவர் நேசமே.

60 குருசில் கிடப்பவர் தேவகு மாரனே;
இருவயின் உள்ளவர் இருபெருங் கள்வர்கள்;
திருவமு தக்குடத் தருகிலி ருப்பன
மருவு துர்மண மதுவின்கு டங்களே.

61 நன்மைக் குறைவிட மாகிய நாதன் யார்,
தின்மைக் கிருப்பிட மாகுமித் திருடர் யார்?
என்னை எள்ளள வுணர்வுமில் லாமலே
மின்னும் மணியொடு குன்றிகள் சேர்ப்பது?

62 வழிகள் தவறிவ ழுக்குடைச் சூழ்நிறை
உழையி லேவிழுந் துழன்றிடும் மாந்தரை
ஒழுகும் கருணையி னுல்கரை யேற்றியே
கழுவ இறங்கிய கர்த்தனே இவரரோ;

63 முறைதி றம்பிய மூடசக் தியின் பிடி
இறுகிக் குரல்வளை நசுங்கும் அரசியல்
முறையே, உன் நிலை எங்ஙனம் மொழிகுவேன்?
அறுத்து விட்டனை நீதியின் கழுத்தினை.

64 அன்புடைத் தாயும், அத் தாயுடன் பின்சென்ற
பெண்களில் சிலரும், அன்புடைய நற்சீடனும்
வன் கணர் ஆகிய அணிதிரள் பகைவரும்
நிந்தை சேர் குருசினைச் சுற்றிலும் நின்றனர்.

65 அதிக துக்கம டைந்தவண் நின்றவர்
இதயம் நொந்து கண்ணீருகுத்தழுகையில்
பதகர் நாவுகள் கக்கின, காதுகள்
இதனைச் சகிப்பதெங்ஙனம் எனக்கடுவிடம்.

66 'பல பல ஜாலங்கள் புரிந்துனைத் தேவனென்
றுளறிய உன்னொடும் உரைப்பதி யாதெனில்
அலகிலாத் தேவனே ஆமெனில் நீ இந்தச்
சிலுவையில் இருந்துனை இரட்சணை செய்துகொள்.

67 "இறந்து போயின லாசரு கல்லறை
திறந்து வந்திடச் செய்த நீ சிலுவையின்
சிறைக்கைப் பிடியிலே சிக்கினாய்; இக்கணம்
இறங்கி வந்திடப் பெலனுனக் கில்லையோ?

68 "தன்னை ரேமகன் இறந்திடப் பாடையின்
பின்னர் அழுதுகொண் டேகிய விதவையின்
புன்கண் தீர்த்தனை, புதல்வனின் உயிர்கொடுத்
தென்னை ஆணிகள் கொண்டு நீ இறப்பது?

69 "துர்த்தனே உன்னுடை வித்தையும் ஜாலமும்
மெத்தவும் அறிஞராம் எங்கள்முன் வேகுமோ?
வெட்கமில் லாதவ னே, சொல்லு வாய், உன
தப்பனி றைவனும் இப்பொழு தெங்கடா?"

70 வசைகள் பொழிவதைக் கேட்டதும், இயேசுவும்
கசியும் கருணையம் கண்களை உயர்த்தியே,
பசிய மென்மையும், பருகுதேன் இனிமையும்
இசையப் பின்வரும் செபத்தை யேறெடுத்தனர்:

71 "அத்தனே இதயங்கனிந்திவர் குற்றங்கள்
அத்தனை யும்பொறுத் தருள வேண்டும்மிவர்
எத்தனை பெரியபா வம் இதென் றறிகிலார்,
சித்தம் யாதும தென்பதும் தெரிகிலார்."

72 முன்னம் எதிரிகள் சொன்னதற் குப்பதில்
சொன்ன கன்னலின் இனிமை நிறைந்தசொல்
இன்றை நாள்வரை கேட்டதும் இல்லையே!
பின்னர் கேட்டிடப் போவதும் இல்லையே!

73 ஊனம் ஏதுமில் லாதஇவ் வாசகம்
மான தர்களில் மானதன் சொல்லவும்,
தான ரைக்கணம் தம்பித்து நின்றது,
ஆனந் தத்தினுல் அண்டச ராசரம்.

74 தென்றல் ஊதனுள் தேங்கிய பொருளினைச்
சென்று மென்மெல முணுமுணுக் கவும், மரம்
நன்று நன்றெனத் தம்தலை ஆட்டியே
நின்றன மலர்களின் அழகொடும் நெகிழ்வொடும்.

75 வண்டுகள் இதை வாங்கியிசைத்தல்போல்,
பண்முரன்றரு குற்றதும், கொடிகள்தம்
ஒண்டளிர்க்கரங் களையசைத் தழைத்தன;
விண்ட பூக்களில் விளைமது ஈந்தன.

76 மரங்களின் கிளைகளில் இருந்துகொண் டினியவாம்
சுரங்களில் மங்கலம் பாடின பறவைகள்,
மருங்கில் சுற்றிய வள்ளிகள் ஆடின,
புரிந்த பக்தியால் பொழிந்தன பூக்களை!

77 அருளும் பொறுமையும் அழகும் நிரம்பிய
பொருளும் சேர்ந்துகுழைந்துரு வானதாம்
அரியதோர்மொழி ஆங்கெழ ஓர்கணம்
பெரியதோரொளி பிறங்கிய தெங்கணும்.

78 முகமலர்ந்துதிகழ்ந்தன திக்குகள்;
பகலவன்கதிர் வீசினன் பாரினில்;
முகில்கள் நல்ல நீர்த் துளிகளைச் சிந்தின,
ககன மீதுள தூதர்கள் போலவே.

79 இந்த மொழிசொலும் ஏந்தலின் பகைவரோ,
துன்பம் இழைப்பவர், கொலைசெயும் துட்டர்கள்,
எந்த வேளையிலும் அபகாரமே
சிந்தை செய்பவர், ஜெகமழுக் காக்குவோர்,

80 மனிதர் பார்வையில் வதையுறத் தக்கவர்
எனினும் இயேசுவால் இரங்குதற் குரியவர்.
புனிதன் கருணையின் புகலிடம் அல்லவோ?
இனையரும் அவர் பிள்ளைகள் அல்லவோ?

81 பதிலுக் குப்பதில் செய்எனும் நீதியர்,
அதிக காகசங்கள் பயில் மாந்தர்கள்,
சுதனுடையதி மானிட மனநிலை
அதனை எங்ஙனம் அறிந்துகொள் வாரரோ?

82 தம்பகை யானவர் இனத்தொடு தாமிணைந்
தன்புசெய் தணைவரும் வாழ்ந்திடல் வேண்டுமே;
மன்பதை கள்மனம் ஆகிய விளக்குகள்
அன்பெனும் எண்ணையால் அகைந்திட வேண்டுமே.

83 அந்த விளக்குகள் தந்திடும் சோதியால்
எந்தநா ளும்புவி சோபனம் ஆகுக.
துன்ப மற்றவர்க் குச்செய்து மாந்தரை
அந்தர் ஆக்கிடும் பாவங்கள் அகலுக.

84 இந்தமட் டுந்திட மாகஇ ருந்துதம்
சொந்த உயிரையும் தந்தருள் தூயனுர்
மந்த புத்தியி னர்க்கரும் மாண்பொருள்
நந்தும் வாசகம் நவின்றதில் விந்தையென்?

85 மேசியா வின்வலப் பக்கத்தி லேநின்ற
தோஷக் குருசினில் தொங்கிய கள்வனும்
மாசி லாதகர் ணமிர்தம் போல் அவர்
பேசும் இன்மொழி பெட்புறக் கேட்டனன்.

86 மென்மை எழுத்துகள் மேவிய சொற்களாம்
நன்ம லர்களின்மாலைய ணிந்ததும்,
உண்ம னத்தெழும் உவகையை அவன்முகத்
தன்மை யும் உடற் புளகமும் சாற்றின.

87 யேசுவின் இடச் சார்பினில் தொங்கிய
கூசல் இல் மொழிக் கொடியனும் வாய்திறந்
"தீசன் நீயெனில் இரட்சை செய்திடுக நீ
யேசு! உன்னையும் எம்மையும்" என்றனன்.

88 மடமை ஆகிய வில்லினுல் எய்த அக்
கடியசொல் லம்புகள் காதினில் தைக்கவும்,
திடுமென் ரேர்கணம் தென்திசைக் கள்வனும்
நடுந டுங்கின னுக நவின்றனன்:

89 ''மற்றவ ரைமதி யாமலே பத்திமை
சற்றுமி லாதசொல் சாற்றிடல் ஆகுமா?
குற்றம் புரிந்தவர் தகுதியில் லாதவர்,
பெற்றிடற் குரியர்தாம் பெரியதண்டனைகளே.

90 ''இவரெனில் தூயவர்; இணையிலா ஈசனுர்;
பவமொரு துளியுமே கலந்திடாப் பான்மையர்;
அவனியைச் சொர்க்கலோகம் என ஆக்கவே
அவதியில் தண்டனை அமைதியாய்த் தாங்கினுர்!

91 ''அதிக புத்திமான் என்று நீ அகங்கரித்
ததிக பாவத்தில் அகப்படா தேஇரு;
எதுபொருள் ஆயினும் இருபுறம் காணலாம்;
அதனுல் சத்தியம் மறைந்திடா தென்றறி...''

92 ஒழுகும் தாரையாய்க் கண்களின் நீரினுல்
கழுவி னுனுடல் அழுக்கினை; இதுவரை
பொழிந்த சொற்களும் பொசுக்கென நின்றன,
அழுகை அவனது தொண்டையை அடைத்தலால்.

93 உலகில் துன்பமாம் குழிகளில் உழன்றிடும்
அலகில் புழுக்களே அனையரிம் மானிடர்.
அலகி லாதஉம் திருவுளத் தினைஅவர்
எவளவு தானுணர்ந் திடுவர் என் தேவனே!

94 பகலவன் தன்னுடைப் பரவுவெண் கதிர்களால்
மகிதலத் திருளினை மாற்றிடும் வேளையில்,
பகலிலே கண்தெரி யாததோர் ஆந்தையும்
பகலவன் ஒளியினைப் பார்ப்பதற் கியலுமா?

95 பெரிய பாவியும் ஆன்மஞா னம் பெறும்
ஒருவ னுகலாம் இறைவன துறவினுல்;
பெரிய, ஆழச்சு ரங்கம பூத்தலால்
கரியும் கதிர்விடும் வைரமாய் விளையுமே.

96 அன்பெழு கக்கடைக் கண்களால் நோக்கிய
மன்னவர் மேசியாவைக்கண்டதும், அவர்
தம்வலப் பக்கத்தில் தொங்கியகள்வனின்
கன்மனம் கரைந்தது; களங்கமும் அகன்றது.

97 பாவிகளிற்பாவி தானெனும் உறுதியும்,
பாவஇரக்கமும், இயேசுகிறிஸ்துவே
தேவன் என்றநம்பிக்கையும் கொண்டதால்
பாவி கள்வனும் பரிசுத்தன் ஆயினன்.

98 ''நீண்ட நாட்களாய் நெறியினில் நீங்கினேன்;
ஈண்டு பாவங்கள் யாவும்பொறுத்தெனை
ஆண்டருள் செய்ய வேண்டுமென் ஐயனே!
தீண்டும் தகவிலேன், திருவடி சரணமே.

99 ''தேவரீர்உயர் திவ்விய உலகினில்
மேவியே அரசாட்சிமேற் கொள்கையில்,
ஏழையேன், அடி இறைஞ்சுவேன்என்னையும்
வாழி, தேவனே! மனங்கொள வேண்டுமே.''

100 கண்ணின் நீரினல் தொண்டை அடைக்கவும்,
உண்ணின் றெழுங்குரல் எழுத்துரு அழியவும்,
கண்டவர் தம்மனம் கரைந்துடன் உருகவும்,
விண்ட வார்த்தைகள் விம்மி நிறுத்தினன்.

101 கனிவு நிறைந்து தெளிந்திடும் கண்களை,
மனமுடைந்து வருந்திடும் இன்னவன்
தனது மேல்பதித் திங்ஙனம் சாற்றினர்,
மனிதர் பாவங்கள் யாவுமகற்றுவார்:

102 ''இன்று நீயுமங் கென்னெடுங் கூடவே
சென்று சேர்ந்திடுவாய்பரதீசினில்.
இங்குக் காண்புறும் இன்னல்கள் ஒன்றுமே
அங்கிலை; தருகுவனென்றும் மங்களம்''.

103 அருகில் நின்று சேவித்திடும் தூதருக்
குரிய தாம்பர தீசினை ஆண்டவர்
மறுகி உள்கசிந் தழுதிடும் பாவிகட்
கருளு வாரிதற் கையமே இல்லையே.

104 பாவ மாம்கள வும்சதி யும்முதல்
யாவும் தன்தொழி லாகமேற் கொண்டவன்
பாவ சுத்திய டைந்ததி னாலின்று
தேவ ராஜியத் தகுதியைப் பெற்றனன்.

105 சேவை யால்புகழ் தேடிய தொண்டரும்
தேவ னோ! என ஐயுறலாயினர்
தேவ னே இவர் என்றநம் பிக்கையால்
பாவி கள்வனோர் தொண்டனே ஆயினான்.

106 இந்த நாள்வரை எண்ணிலாப் பாவங்கள்
சிந்தை யின்றியே செய்த அக்கள்வனும்
நொந்து தன்மனம் நொறுங்கிய ஏதுவால்
விந்தை யாம்புதுப் பிறவியை மேவினன்!

107 பக்தனே! பரிசுத்தமாம் உன் கதை
எத்தனை அழகென்குவன்! குருவினைப்
பற்றிப் பின்தொடர்ந் தேபர தீசினை
எட்டிச் சேர்வதை என் கண்ணால் காண்கின்றேன்.

108 நேய நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துகண் ணீர்விடும்
தாயை நோக்கியே தனயனு ரைத்தனர்,
மேய குருசினில் தம்முடல் தனைநினைத் (து):
“ஆய மகனுமக் கன்னை! இந் நின்றவன்”.

109 அன்னை அருகிலே நின்றசீர்த் தொண்டனைப்
பின்னர் நோக்கியே, பெருங்கருணைக் கடல்
“அன்னை இவருனக் கெனமனங் கொண்டு நீ,
முன்னிப் பேணுவாய்” என்றுமொழிந்தனர்.

110 மைந்தன் கூறிய வாசகம் கேட்டதும்,
அந்த ஏழையாம் அன்னைமனத்திலே
வந்த தில்லையோர் ஆறுதலும்; துயர்
உந்தி எழுந்தது, 'மோதியடித்தது!

111 அன்பு மைந்தனின் பிரிவினால் அன்னையின்
நெஞ்சில் நின்றெழும் நெருப்பெனும் வெந்துயர்
மந்த மாருதம் மருங்கெலாம் வீசினும்
அந்தில் ஏறுவ தன்றியிங் காறுமோ?

112 தன்ன தின்னுயிர் தானெனும் ஓர்மகன்
கண்முன் நின்றுகடந்துபோய் விட்டபின்
அன்னியன்தனை மகனென ஏற்பதால்
அன்னையின்குறை எங்ஙனம் தீருமோ?

113 பொன்னைப் போன்றதாய் மாசில தாயினும்
அன்னியர் பிள்ளையை அணைத்திடு வார்களோ?
அன்புடைத்தம்மக வழுக்குடன் இருப்பினும்
முன்னி மாந்தர்கள் தழுவுவார் அல்லவோ?

114 இங்கு தன்மகன் இயேசு வோமகான்,
துங்கன், குணகரன், தூயபராபரன்.
தன்கண் நின்றவர் பிரிந்ததனால்வரும்
துன்பம் எங்ஙனம் தூயவள் தாங்குவாள்?

115 உலகம் ஈன்றபிதாவினைப் பெற்றதால்
அழகில் பேறுபெற்றாய்மரியே, இனி
நலியும் துன்பமேன்? பெண்களில் நன்மைசால்
நிலையை நினைந்து நீ ஆறுதலடைந்திடு.

116 பூத உடலினைப் பூமியில் விட்டவர்
மீதெழுந்திட மேவிய பொழுதினில்,
வேதனைபல வாகமர் மங்களில்
மோத, இதயமும் சிறிது துடித்தது.

117 "சரணமே உம் அடி, சாமியே! தேவனே!
கருணை யங்கட லே! கனி வின்றியே
அருமை ஒரேமகன் ஆகிய என்னையித்
தருணம் கைவிடக் காரணம் என்னையோ?

118 கரைக டந்தவே தனையினுல் கர்த்தனிவ்
உரைகள் கூறிஉ ரத்தழு தாரையோ!
இருள்பர ந்தது முகத்திலே, தூயரும்
மரண நஞ்சுறில்மாழ்குவர் இங்ஙனம்.

119 பரந்த இருட்பட லம் உடன் அகன்றது;
திரும்ப வும் அவர் திருமுகம் திகழ்ந்தது;
எரிந்து மேலெழும் நெருப்பின் நா, எத்தனை
வருந்தி அடக்கினும் வணங்கி இறங்குமோ?

120 தாதை யின் அருந்துணை உண்டுத மக்கென
ஈது நே ரம்வரை இருந்த நம்பிக்கையின்
போதமும் போயின தவரை விட்டம்மவோ!
ஈது தான் தியாகத்தின் ஈடிலா விளக்கமே!

121 நரரை மீட்கந யந்துப யங்கர
நரக வேதனை சகித்துந லிந்தவர்,
அரிய திருப்தியால் அகமுநி றைந்தனர்;
பெரிய தியாகியே இவர், உல கின்குரு!

122 மனிதன் தனை உரு வாக்கிய தேவனை
நினைதல் செய்திலன், நீங்கினன் பாவியாய்;
அனையன் உய்ய அருந்துயர் அடைகின்றூர்,
புனிதன் நரனுரு வாயிதோ பூமியில்!

123 ஜனங்கள் செய்தமா பாவங்களுக்கென
மனங்கனிந் துபல் பாடுகள் ஏற்றனர்,
கனம்பொ ருந்திய தாதையின் நீதியை
மனம்பொ ருந்தி மேற் கொண்டிங்கு வந்தவர்.

124 துன்ப உரம்பெய்து தூயதாம் ஆன்மிக
இன்பம் வளர்ந்திடற் கேற்புடை வழியினை
முன்பு காட்டிய இயேசுவின் மொழிகளை
விண்ணின் தூதர்கள் வியப்பொடு கேட்டனர்.

125 மக்கள் யாவரும் தள்ளிவிட்டாலும், தம்
பக்கத் தொண்டரும், பரிவுடை அன்னையும்
ஒத்து தேவனும் உதறிவிட் டாலுமே,
எத்துணையுந் தளர்ந்தில திவர்மனம்!

126 பெருகு தவசமென் றுரைப்பது போலவே
உலர வாடிடும் வதனரவிந்தமும்,
வெளிறித் தளர்ந்திடும் உடலமும், ஈரமின்
றுலரும் உதடுகளும் ஒன்று சேர்ந்திதோ;

127 எண்ணில் மாந்தர்கள் இரட்சணை எய்திடும்
வண்ணம் ஆன்மவி டாயெழ, நாவினால்
அண்ணல் இயேசுவும் அருளினர் இம்மொழி
''தந்தையே! பெருந் தாகமாய் இருக்கிறேன்.''

128 மரண வியாகுலம் பெருகிய தாலவர்
உலர நாவு, நீர் வேட்கைய டைந்தனர்;
கருத லால் மனுக் குலத்தின் நன்மையை,
அரிய தியாகம்ச கித்திட லாயினர்.

129 தாகமி குந்தவரே இங்கு வாருங்கள்,
வேகம் என்று விளித்தவர் அல்லவோ,
''தாகம்! உண்ணுநீர் தாருங்கள்'' என்றதும்?
ஏகன் செயல்களை அறிந்திட இயலுமோ?

130 அப்பம் ஐந்துகொண் டையா அயிரவரை
அற்பு தம்செய்து அரும்பசி ஆற்றியோர்,
கற்கு டங்களில் பெய்ததண் ணீரினை
நற்றி ராட்சையின் நவரசம் ஆக்கியோர்,

131 பண்டு சிகாரினில் இருந்தகிணற்று நீர்
மொண்டு கொள்ள அங் குற்றச மாரியப்
பெண்டின் ஆன்மவி டாயினைப் போக்கவே,
விண்டு வாய்மொழி அமுதம் உகுத்தவர்,

132 ஆகும் அற்புத அருஞ்செயல் வீரனூர்
தாகம் என்றது தாகமோ? பாவத்தால்
சாகும் மாந்தர்கள் உயிர்பெறச் செய்திடும்
ஏக சிந்தையின் ஆன்மிக தாகமே.

133 நரக லோகத்திற் குரியவர் ஆகிய
நரர்களுக் குழைக் கின்றனர் நல்லவர்;
அவர்களைக்கடும் பகைவர்கள் ஆகவே
கருதிப் படுத்துவர் ஐயயோ காதகர்!

134 "ஜீவியத்தில் யான் செய்திட வேண்டிய
யாவையும் நிறைவேற்றிவிட் டேன்" எனத்
தேவன் இயம்பினர் மூவிரண் டாம் மொழி,
ஆவலுடையராய் அடியருக் கருள்வதில்.

135 பூமி தோன்றிய பூர்விக நாள் முதல்
ஞானிகள் நவின் றருளிய வாக்குகள்
தாமிந் நாள்நிறை வேறிய தென்றுதான்
வாய்மலர்ந்தருள் செய்தனரோ, இறை?

136 உலகில் ஆதர வொன்று மிவர்க்கிலை;
இவர்தம் பிறப்பிடம் ஏழைமைத் தொழுவமே;
எளிய தச்சுதான் செய்தொழில்; ஆயினும்,
உலகு தொழுமொரே தேவனே ஆயினூர்.

137 காயும் வனங்களில் கால்நடை யாய்ச்சென்று
நாவின் நன்மணி வாசக வித்துகள்
தூவி, அற்புதம் என்னுமுரத்தினுல்
யாவரிலும் இறை அன்பைவளர்த்தனர்.

138 மாந்தர் துன்பங்கள் மாற்றவும், மற்றவர்
ஆழ்ந்த நெஞ்சின மூக்கைய கற்றவும்
நேர்ந்து நாற்பது நாட்களாய் நோன்பினில்
ஆழ்ந்தனர் தூயவர் ஆயின நோயிலார்.

139 அன்றி, அம்புவி யின் உயிர் கட்கெலாம்
துன்று பாவங்கள் யாவும் தொலைத்திடத்
தம்மு யிர்ப்பலி தந்ததை எண்ணியோ,
என்மனம் நிறை வுற்றதென் கின்றனர்?

140 புண்ணியர்க்குறு பூரண திருப்தியும்
தண்ணி யல்மனச் சாந்த கம் பீரமும்
மின்னி ஆடுமு கத்திலே மீளவும்
பொன்னின் ஜோதி விளங்கிப் பொலிந்ததே!

141 மரணம் வந்துநெ ருங்கிய வேளையில்
கரணம் ஒடுங்கிய கர்த்தனும் சொல்லினர்
"அருமைத் தந்தையே! உம்திருப் பாதத்தில்
எரியும் உயிரினைக் காணிக்கை வைத்தனென்."

142 நூற்றுக் கதிபதி நெஞ்சம் துணுக்குறச்
சாற்றி னன்தகை சான்றதோர் நன்மொழி.
காற்று, வானத்தில் நின்றதை வாங்கியே
போற்றிப் பக்தியு டன்கொண்டு போயதே.

143 போற்றத் தக்கதாம் பூநிகர் மொழியினைச்
சாற்றக் கேட்டதும் சார்புள தூதர்கள்
போற்றி! போற்றி! என் றுனந்த பக்தியால்
ஏத்திப் பாடினர், மாமுடி சூடினர்.

144 ஓரி யாமமிவ் வண்ணம் இயேசுதான்
பாரச் சிலுவையில் கிடந்தனர்; பருவரல்
நேரி லாதன பலவுஞ் சகித்தனர்,
பாரிலேபிறர் நன்மையே பார்வையாய்.

145 பதனுறத் தம்கையால் படைத்தமானிடர்களின்
மதியுமுணர்ச்சியும் மருவிய தேவனும்
வதனமோர் சிறிதுகுனிந்துதம் உயிரினைக்
கதுமென விட்டனர்; கண்களும் கூம்பின.

146 இடியிடித்தது மயிர்சிலிர்த் தெழ; நிலை
கடலும் விட்டது, கலங்கியே ஆர்த்தது.
புடவி தனையடித் துடைத்திடு வேனென
அடையும் வண்ணம் எழுந்தது மாருதம்.

147 தலைகள் சுழன்று மறிந்தன; வீழ்ந்தன
வலைந்து தழுவிய வள்ளிகளொடுமரம்;
விலங்கினங்களும் திகைத்தன, பாய்ந்தன;
நிலைகுலைந்தன, அலறின காடுகள்.

148 பகலவன்முக மண்டலம் உயர்ந்தெழும்
முகிலின் தொகுதியால் மறைந்தது; திக்குகள்
மிகவிருண்டன; பூமியதிர்ந்தது;
உக உடைந்தது, உட்குற மாமலை.

149 எருசலை நகரிடை எழில்தரும் ஆலயத்
தொருதிரைச் சீலையும் ஊடுறக் கிழிந்தது;
அருகுள கல்லறைத் தொகுதிகள் யாவுமே
பர பர என்றுபிளந்தன பாங்கெல்லாம்.

150 தீங்கு செய்திடும் தீயரை, இயற்கையும்
ஈங்கு நானடித் தொறுத்திடு வேனென
ஓங்கு சினத் தொடெழுந்தனள்; உலகிலே
வீங்கின தீமைகள்; யார் பொறுப் பாரினி?

151 நிலைமை திரும்பவும் மாறிய தோரள(வு):
இலகு தேவனின் கற்பனை எண்ணியோ,
நில முகம் வெகு விரைவினில் சாந்திதன்
களிநடம் பயில் கலையரங் காயது?

152 நரர்கள் தேடிய நாசபா வக்குவை
பரிக ரிப்பதற் காகவே இங்ஙனம்
திருவு டற்பலி இட்டமா தேவ! நும்
சரிதம் யாவரும் நினைவுறத் தக்கதே!

153 நிந்தை நீங்கிய நேயனின் நின்மல
நெஞ்சும் தேகமும் அடைந்த நெடுந்துயர்,
சிந்தித் தால், கொலை பாதக னுக்குமே
வெம்மை நரகிலும் மேவுதற் குரியதோ?

154 ஒப்பிலாப் பெரும் பொறுமையெ னுங்குணம்,
செப்பும் கருணையெ னுங்குணம் ஆகிய
இக்குணங்களுக் குதாரணம் நீர்; இதை
நிற்கும் உம்நிலை நேருறக் கூறுமே.

155 அன்பு செய்தவர்க் கன்பினைச் செய்திடல்
அன்பு வாணிகம் அல்லது வேறெது?
வன்பு செய்பவர்க் குப்பதில் அன்புதான்
மன்பதைகளை மாந்தர்கள் ஆக்கிடும்.

156 பறவை இனங்களில் சிறந்த பெலிக்கனும்
கருணைத் தொழிலினை ஓரள வாயினும்
நரரின் இதயமும் நாணமு றும்படி
புரியும் பிரதிப லன்கரு தாமலே.

157 தின்மை மற்றவர் செய்கையில் தாங்கிடும்
வன்மை யைஅருள் செய்குவீர், வள்ளலே!
தின்மை செய்தவரைப் பொறுக்காதவன்
தன்னை மற்றவர் தாம்பொறுப் பார்களோ?

158 குருசில் அந்திய வேளை நீர் கூறிய
அரிய வாக்குகள் ஏழையும் ஏழ்மணி
விரவு மாலையைப் போலணி கின்றனர்,
பெரிய பக்தியொ டெண்ணிலா மாந்தர்கள்,

159 அன்பின் பேரொளி யால்புவி மாந்தர்கள்
நன்மை பெறக்குரு சணைந்தம கானவர்,
நின்மலர், வழிபடற் குரியவர். என்றுமே
நின்றுவி ளங்கிடு கின்றனர் நிகரிலார்.

160 மனிதனை மனிதனே ஆக்கியும், மண்ணிலே
மனிதனின் பிறவியைப் பயனுள தாக்கியும்,
புனிதமாகப்பொ லிவெய்திடும் நற்குணம்
இனிய தியாகமே; இதற்கிணை இல்லையே!

161 ஓடும் நதிகளின் சலசலப் பொலிகளும்,
ஆடும் தென்றலின் முணுமுணுப் பரவமும்,
கோடும் பவளவாய்க் கிளிகளின் கொஞ்சலும்
பாடும் பொருளெலாம் இயேசுவின் தியாகமே!

162 மாசு போய வெண் புகழ்க்கொடி யதனில், கண்
கூசும் அழகுடைப் பொன்னெழுத்துக்களில்
யேசு வின்பெயர் இலங்குதம் மா! பெரும்
தேசின் தியாகியைச் சேர்ந்து வணங்குவோம்!

163 அன்போர் துளியுமில்லாமலே, ஆகாமியம்வளர்க்கும்
அஞ்ஞானம் எனும் கூரிருளிற்பூவுலகாழ்ந்திடவே,
தம்தே கம்பலி தந்தனர் மானிடர்கள் வாழ்ந்திடவே
எம்மான் இயேசுவெல் கின்றார் அவர்மகாத்
யாகியன்றே!

MAHATHYAGI

Vidwan M.O. AVARA

Translated by

Prof, B. HRIDAYAKUMARI
Women's College, Trivandrum

FORWORD

His Eminence Joseph Cardinal Parecattil
D. D., B. A., Phl

On July 3, 1976, I had the opportunity to release the first edition of Vidwan M O. Avara's Malayalam poem "Mahathyagi", at a meeting held at the Archbishop's House, Ernakulam, by giving a copy of the book to Mahakavi G. Sankara kurup. The first edition contained, besides the original, its Sanskrit translation by that eminent scholar Prof. K.P. Narayana Pisharody and its English rendering by Mgr. Dr. Thomas Moothedan. in the forward to that edition I had expressed my sentiments about the poem and the translations.

During the ensuing eight years Sri Avara through his untiring efforts has searched out three renowned Scholars and had the poem translated into Hindi, Tamil and English. It is necessary to have a fertile imagination and a single-minded devotion to the language to be able to translate a poem without distorting the ideas expressed in the original or marring the poetic beauty. It is praisworthy that Sri Avara has been able to pick out such translators. Whereas the writer of the original is not tied down, the translator has to work within a set frame.

The new translations into Hindi, Tamil and English appearing in this edition are on a par with Prof. Narayana Pisharody's Sanskrit translation.

Hindi Pandit Sri Narayana Dev, Prof. C. Jesudasan and Prof. B. Hridayakumari appear in this new edition as translators. It is needless to [say that the translations by these great scholars will be widely accepted and appreciated. I do not profess to be an authority in any of these languages and so I do not presume to undertake a critical study of the translations. That task I leave to Scholars. I am content with just congratulating the translators on the superb work they have accomplished.

This is an era when writers are eager to spread the treasures of knowledge contained in one language through translations. Many of the epics and lyrics have more than one translation in each language. Ashan's "Sitha", Tagor's "Githanjalli", Ulloor's "Bhakthi Deepika" have captivated the hearts of men, crossing the bounderies of language. Vallathol's "Song of the Peasants" which has been translated into 32 languages has reached the faithest ends of the world.

"Mahathyagi" centres around the seven sentences uttered by Christ, the eternal priest, as he was breathing His last, nailed to a cross. I doubt whether there are many other instances of such works being published in five languages in one

tome. Sri Avara is to be congratulated for his efforts and he deserves all our praise.

Though the theme is taken from the Bible, the poem does not savour of religious platitudes. The poem rises above the boundaries of any particular religion, its beauty and ideas are all-embracing. In this age of inter-religious dialogues, a poem which goes beyond the barriers of one language is a great asset. Once again, I congratulate the translators and those who have encouraged this endeavour through their valuable suggestions. I do sincerely hope that Sri Avara's "Mahathyagi-in five languages" will be appreciated by all.

Ernakulam, Joseph Cardinal Parekattil
February 1, 1984 Archbishop of Ernakulam.

(This is the FORWARD written by His Eminencc Joseph Cardinal Parekattil the Late Archbishop of Ernakulam, to the second edition containing five translations of the original. My indebtedness to him forces me to reproduce this forward here.)

MOST REV. BENEDICT
MAR GREGORIOS,
O. I. C, M. A., D. D.,
ARCHBISHOP OF TRIVANDRUM.

Tel. 67642 & 67843
ARCHBISHOP'S HOUSE,
TRIVANDRUM-695 004,
KERALA, INDIA.
February 21, 1983.

"The greatest love a person can have for his friends, is to give his life for them". These sublime words of Jesus were realized in His own life, in His supreme sacrifice on the Cross, which He Himself voluntarily accepted, in order to save men from damnation, which they brought on themselves through sin. The scene and the heart-rendering details of this self-immolation are depicted with consummate artistry by Sri M. O. Avara in his poem 'Mahathyagi'. The poet has personally entered into the spirit of this divine drama and has vividly and successfully presented it with deep insight and intense feelings.

The rendering of this noble poem in five languages will make this rich mine of spiritual experience available to the widest public possible in our great country.

There is no doubt that any person going through these stanzas with quiet reflection will have a purifying experience and an inspiring vision of the mighty power of divine love and mercy.

Sd/-

Archbishop of Trivandrum.

(This appreciation by Most Rev. Benedict Mar Gregorios, Archbishop of Trivandrum relates to the earlier edition of this poem and its translations. It would be in gratitude on my part if this is not reproduced here).

AN APPRECIATION

"Mahatyagi" by Vidwan M. O. Avara is a poetic contemplation of the Seven Words from the Cross. These words show us the heart of God revealed in Christ. There is scarcely any sentence in the New Testament which has taken firmer hold of man's imagination than the first word of Christ from the Cross, which is a prayer for his executioners, Father forgive them... There is none other that seems to contain the spirit of Christ more than this. All the seven words from the Cross, when deeply contemplated, shed light on the fundamental problems of human life, the problem of suffering, of personal and other loyalties, of the badness of human goodness, of death and of life after death and of commitment in life.

Mahatyagi is not like the Dream of the Rood, but is a meditation of the poet on the last words of Christ, which are a kind of Testament or will. The flights of the poet's imagination are tethered to the traditional Christian understanding of the words, minor embellishments notwithstanding. In the New Testament the story of the crucifixion is narrated with a strange restraint and dignity. There are no ah!s and oh!s and no sentimentality. Mahatyagi, perhaps, does not entirely conform to this Gospel idiom, but this is not surprising as the poem is the fruit of the poet's prayerful contemplation of the theme.

The English version of Mahatyagi, by prof. Hridayakumari, is almost a literal translation. Certain poetic fancies which seem proper in Malayalam do not always seem so in English, but this is a problem inherent in any translation. Prof. Hridayakumari has shown a reverential sensitivity to the exalted theme of the poem and she has also been faithful to the original. We have thus a good English rendering of a good and overtly devotional Malayalam poem.

REV. DR. C. A. ABRAHAM
DIRECTOR
Kerala Educational Research Centre
Pattam, Trivandrum-4.

Rev. Dr. C. A. Abraham of the Kerala Educational Research Centre made this remark on the earlier edition. It is reproduced here to show my obligation towards him for the affectionate regard for me.

SURANAD KUNJAN PILLAI
M.A. (Skt; Mal; Eng. D. Lit)

Kerala Prabha
Karamana
Trivandrum-2

The crucifiction of Christ and the last seven utterances of the Son of God are themes which deeply move and divinely purify the souls of men of all climes and all times. These hav been adopted by Sri Avara for treatment in his enchanting Malayalam poem "Mahathyagi" containing 163 stanzas, all except three in Viyogini metre particularly suited for pathetic sentiment. One cannot but be struck by the soul-stirring thoughts and profound pathos that prevade the poem from its first word to the last, and I can unhesitatingly record that Sri. Avara with his firm faith and his remarkable poetic ability has succeeded in producing a most heart-rending and ennobling poem which the language will cherish as a precious possession. This poem of Sri Avara is one of the noblest and most exquisite works in Malayalam dealing with a Biblical subject and I warmly congratulate him for his valuable contribution.

I do hope and believe that this valuable contribution of Sri Avara will win the recognit on and encouragement which it richly deserves.

May the Almightly Father of all grant Sri Avara all success and all the choicest blessings.

Dr. Suranad Kunjan Pillai, the eminent multilinguist has showered not only his great appreciation for the poems, but also his blessings on me abundantly Prudence asks me to reproduce his great words here.

SURANAD KUNJAN PILLAI
M.A. (Skt; Mal; Eng- D. Litt)

Kerala Prabha
Karamana
Trivandrum-2

The crucifixion of Christ and the last seven utterances of the Son of God are themes which deeply move and divinely purify the souls of men of all climes and all times. These hav been adopted by Sri Avara for treatment in his enchanting Malayalam poem "Mahethyagi" containing 163 stanzas, all except three in Viyogini metre particularly suited for pathetic sentiment. One cannot but be struck by the soul-stirring thoughts and profound pathos that prevade the poem from its first word to the last, and I can unhesitatingly record that Sri. Avara with his firm faith and his remarkable poetic ability has succeeded in producing a most heart-rending and ennobling poem which the language will cherish as a precious possession. The poem of Sri Avara is one of the noblest and most exquisite works in Malayalam dealing with a Biblical subject and I warmly congratulate him for his valuable contribution.

I do hope and believe that this valuable contribution of Sri Avara will win the recognition and encouragement which it richly deserves.

May the Almighty Father of all grant Sri Avara all success and all the choicest blessings.

Dr. Suranad Kunjan Pillai, the eminent multilinguist has showered not only his great appreciation for the poems, but also his blessings on me abundantly. Prudence asks me to reproduce his great words here.

1 Muse celestial of poesy, descend on me,
Alight with the cross the sacred lyre
That sweetly sings the seven notes
The pronouncements seven of Christ the Lord

2 Rapt in thought of the Son of God
who disdained the world's pleasures,
Who chose death to bless the world
My eyes are filled with tears sweet,
My body thrills with deep delight,
My words may falter in my joy,
But muse of poesy, spirit divine,
Your grace, always, is poured on me.

3 At a distance stands a mount
Clad in robes of bluish grass
Like a stairway leading up
The race of man to heaven's heights.

4 Can it be that the Golgotha hill
Rears high his noble head
Far above the world of man
Not to breathe the air defiled
By the breath of humankind?

5 Mountain high of peerless fame,
Embodiment of glorious worth,
What could you be thinking of
Your eyes on the sacred city fixed

6 Mountains bear a noble name
'The bearers of the massive earth'
The dignity of such a name
Golgotha has rightly earned.

7 What is the darkness that I see
Like a fog of deadly fumes?
Could it be the fumes of hell
Fatal to the eyes of man?

8 Do I see the fiend approach
Roaring loud in furious thunder
Flourishing high his lightning sword
In flaming wrath to damn this earth?

9 In the billowing wind his breath
All things on earth are helpless wisps.

10 The sun has sunk into darkness dire
And the earth in ominous dread does quake.

11 Behold that mountan Golgotha
Though in sombre darkness clad
Has an effulgence on its slope
A starlike radiance glowing bright.

12 In a trice that light restores
The mind in grievous gloom engulfed
To perfect peace, and thus exalts
The earth to heaven's supreme heights.

13 On closer look that glorious light
Is seen to be a human form
Who can be this radiant man
And why is he on the mountain side?

14 was this divine figure shaped
Of the gold of devout hearts
Molten in the fire of grief,
Cleansed of dross, and shining pure?

15 Or was this worshipful figure of light
Made by God with loving care
Taking celestial virtues measureless
And mixing them with mercy's dew?

16 Matchless in glorious light
He is none of the angels bright.
Tremble not my heart, Him whom you see
Is none but Jesus, Son of God.

17 Lord, of purest love incarnate,
In worship profound I bow to you
This earth may be defiled with sin
But hallowed it is with your lotus feet.

18 Let not my vision be veiled
In the tears flooding my eyes
Let mine be for a while this blissful sight
Rare in the mundane plane of life

19 But dreadful is the sight I see
Alas, he is nailed to the cruel cross
Close yourself my eyes, and oh, my mind,
Give up your power to understand.

20 Could this be an illusion wrought
By Satan's infernal skill?
How could sweet and tender love
Recline on the cross's murderous bed?

21 What misery it is to see
Nailed on the cross our Lord
Who had from heaven come
To redeem mankind from sin.

22 Wicked men delight to hurt
The benevolent who do them good.
Doesn't this earth eclipse the moon
Who gives her gentle soothing light?

23 Behold the tangled hair,
The face with its fine beard,
The head aslant in pain,
The eyes half closed like buds.

24 His arms on the arms of the cross
Stretched and struck with nails
Spout twin streams of blood
And the shoulders heave in pain.

25 Blood from the wound in his chest
Spurts and flows in a stream
Like the waters of mercy divine
From the welling fount of his heart.

26 Blood drips from his holy feet
Tender and petal-soft
Nailed to the hard-grained cross
By the pitiless hands of man.

27 His heart gives a feeble flutter
And a long sigh shakes his frame
Even the hardest of hearts
Would break at this grievous sight.

28 He welcomed this cruel death
To redeem mankind from sin,
He the Logos, the core of truth
The purest of pure souls.

29 Across his face there flit
Feelings and thoughts untold.

30 Sad thoughts on thankless man
Ignorant, blind and hard;

31 Feelings of steadfast faith
In Him who sustains his soul,
Contentment in duty done
For man who has forsaken him.

32 He feared not the body's death
He cared not for men's esteem
He renounced even death-bed's peace
For the throes on the ruthless cross.

33 Struggling for every breath,
Gasping in stifling pain,
Yet in patient calm he lay
Supreme in sacrifice for love.

34 Strange is the nature of selfish men;
Fleeting pleasures leading to pain
Lure even grey-haired men
To torment their own brethren.

35 What demons could bring their hands
To nail the Saviour to the cross?
What hearts could bear unmoved
The sight of his bleeding wounds?

36 Even iron would melt with ruth
To bear this piteous sight.
These are not nails in his flesh
But fiends disguised as nails,

37 What is etched on the cross by the nails
With the sacred blood of his heart
How can I repeat in ink
With the feeble pen in my hand?

38 This is only ink, not the blood of Christ
This a mere pen, not a nail on the cross
This mark not a scar but a letter wan
Let not my tears wash it off, I pray

39 Who pierced this pitcher of gold
With mercy and wisdom filled?
Who, blindest of the blind
Put out this lamp of love?

40 Serving godless men
Men turn hard and proud
Sealed would be their eyes
From even the rising sun.

41 How could they wound those arms
Raised to give blessings to all,
Those arms that would embrace with love
Even those who had crucified him?

42 Look at those divine feet
Which filled Mary's heart with peace
As she washed them with perfume sweet
And placed on her hair like flowers

43 Those hallowed feet of the Lord
Had walked on the waves of the sea
And roused in the hearts of his men
Piety and devout faith

44 Those feet shower boons on the poor,
They are props to the world of man.
But alas, those lotus feet
Are now pallid and stained with blood.

45 Such is the justice of man,
He is nailed to the cruel cross
For treading the path of right
In the unswerving firmness of faith

46 Misfortune dogs the steps
Of the man on the righteous path
No path that is noble and good
But is strewn with the sharpest thorns.

47 Like the moon is the face of Christ
Radiant and dear to sight.
But veiled in the clouds of grief
It thwarts the beholder's hopes.

48 Half in jest and half in scorn
It was written above the cross
'This is the king of the Jews',
They knew not he was King of kings

49 His hallowed head bent down
To take up the sins of man
Now wears a crown of thorns
Such is his selfless love

50 Fiends are they at heart
To crown him with piercing thorns.
These thorns were plucked from the tree
Of the envious spite in their hearts

51 Thinking of mankind's sins
Committed in ignorance deep
Lord of the Universe, Son of God,
Your heart is racked with pain

52 Proper it is that ingrate man
Should crown your head with thorns.
Crown of thorns on the divine head,
Symbol of sacrifice great,
The angels are singing your praises
But man cannot speak of you,

53 Jesus lies nailed on the cross.
His blessed arms are stretched wide
As though the entire world
He would embrace in kindest love

54 Perhaps his arms are wings
Spread out to soar away
Bearing the woes of man
Beyond the sad earth's pale

55 The three points of the cross
Directing the eyes to the sky
Remind the heart of man
Of the mystic truth of Trinity divine,

56 Has the incarnate God
Saviour of humankind
Only a piece of wood
To recline his sacred head?

57 The tree of knowledge in Eden
Made Eve transgress and fall.

The same tree has come again
As the rood for the Lord's last bed:

58 Once you were a heinous thing,
Oh cross, but you are revered now;
Fellowship with noble souls
Lifts the low ones to venerable heights.

59 Christ lies nailed on the cross
With a thief on either side.
How strange that a pitcher of nectar
Should be put with bottles of liquor,

60 He is made of the purest virtues
And they of the lowest sins.
He lies like a priceless ruby
With the wild red berries of the woods.

61 For such as these he had come
In love and compassion sweet
To redeem from the fens of sin
The souls that had lost their way

62 State craft guided amiss
By blind and brutal force,
Justice is butchered by you
With the soverign sword in your hand.

63 Around the cross there stand
Christ's mother, and dtsciples true,
A few of his loyal friends,
And his foes in a hostile crowd.

64 His friends were mute with grief
And a silence hung in the air

Then spoke one thief on the cross
Vile words bitter to hear.

65 "With magic's deceptive feats
You had put on the show you are god'
If your claim has a jot of truth
Save yourself from the cross.

66 If you could bring back to life
Lazarus from the dead
Why can't you now save your life
From the deadly trap of the cross?

67 God, you had given the boon
Of life to the widow's son
And now you are gnawed to death
By the cruel fangs of the cross!

68 You rogue, your fraudulent magic
Fails with clear-headed men.
Where is God your father gone?
Tell us, you shameless liar"

69 Hearing these mocking words
The closed eyes opened in mercy
Gently the lord uttered
These words so kind and profound.

70 "My father, in your divine mercy
Forgive these men their sins
For they know not what they do;
Nor do they know your will."

71 Kind was each word he spoke
Even to unkindest foes.
Such words the universe heard
For the first time and the last

73 When Jesus noblest of men
Spoke these words wondrously great
The whole wotrld stood silent and still
Lost in an ecstatic trance.

74 Then the winds whispered these words
And the trees swayed their heads in joy
And their sweet smile sparkled bright
In a thousand glowing flowers.

75 Birds in their gladness sang
And plants showered blossoms around.

76 Bees came humming these words
And plants offered them honey sweet.

77 When Jesus spoke these words
With patience and mercy filled
And informed with meaning deep
The world with a new light glowed.

78 The sky looked bright with joy
And sunlight spread on the earth.
Clouds showered life-giving rain
Like angels their mercy divine.

79 Mean and murderous were his foes
Who had inflicted such pain on him.
They thought of nothing but others' harm
Their malice defiled the earth.

80 They should be killed men would say,
But the Lord had pity on them
He is an ocean of love
And they too are his beloved sons.

80 How can man learn the lesson
Of forgiveness transcending man
When his epics have taught him tales
Of revenge and hate and war?

81 Man should perceive the worth
Of loving both friend and foe.
Like a lamp his heart should shine
Fed by the oil of love.

82 The light that shines from the lamp of love
Should spread and bless the world entire.
It should dispel the blinding gloom
Of hatred man has for man.

83 Christ who had come to teach this lesson
And for its sake had chosen death
Would from the deadly cross avow
This truth too great for the mind of man.

84 The felon hanging to the right of Christ
Heard his words in deep respect
Words that like a shower fell
Of mercy sweet and love divine.

85 He received these blessed words
Like fragrant flowers on his soul
A change profound was wrought in him.
And his face mirrored his inner state.

86 But the thief hanging on the left
Spoke harsh words:" If you are God
Save yourself from death on the cross
Save us too from imminent death."

87 To his fellow on the right
Hurting were these foolish words
Like a shaft from folly's bow,
And in deep distress he spoke:

88 "Speak not such scornful words
He is none but God himself.
We have committed sins in plenty
We deserve punishments grim.

89 But he is free of the touch of guilt
And yet he suffers his fate in calm.

90 Thinking that wisdom great is yours
Do not fall into deepest sin
Different aspects all things have
Yet truth, neverthless, shines as truth".

91 The tears coursing down his cheeks
Cleansed his body smirched with dirt.
And as his voice quivered with pain
He ceased, and lay in silent grief.

92 Little do men understand
Of the mighty will of God.
Men are only as the worms
Crawling in some hellish hole.

93 When the sun with fairest light
Dispels the darkness of the earth
How can the owls perceive that light?
They are blind when the day is bright.

94 But even the dullest behold the truth
When in God's company for a while
The alchemy of the earth's deep fires
Turns dull coal into brilliant gems.

95 This felon had his body cleansed
With the holy water Christ had touched.
And now the love of Christ had cleansed
His soul of all its dross and filth.

96 He thought himself the worst of sinners
And penitence true did fill his heart
In Jesus he felt the deepest faith
That he was none but God Himself.

97 In flowing tears and faltering tone
He began to speak again,
"Walking evil paths for long
I have gathered countless sins.

98 In sweet compassion forgive me,
This wretched man implores you, Lord.

99 And when you reach your blessed abode
Think of me, your servant true."

100 Jesus turned a kindly look
On the man who said these words
And he who burns up all men's sins
Spoke these words of heavenly grace,

101 Words that godly hearts cherish:
"Veriley do I say to you
Today you shall be in Paradise
With me in my Father's abode".

102 The Lord whose heart is full of mercy
Forgives the penitent sinner
Exalts him to blissfull kingdom
Served by the radiant angelic host.

103 What matters if the thief was stained
With lies and wiles and heinous thefts?
When he could harbour feelings pure
He was meet for heavenly life.

104 Men who were known to all the world
As Christ's disciples true and strong
Had at times his godhead doubted,
But not this thief, his faith was firm.

105 Consumed in fires of true repentance
He is born afresh in glory

106 Enchanting is the vision sweet
Of his ascension to heaven with Christ.

107 Christ then spoke to his blessed mother
Who was weeping at his feet,
"Mother, consider this man your son".
And he looked at one by her side.

108 To that disciple then spoke the Lord,
"Here is your mother, look after her".

109 But the son's comforting words
Brought no peace to the mother's heart.
The loss of her beloved child
Is a burning grief in a woman's heart

110 The soft breath of comforting words
Fans it into leaping flames.

111 What mother can accept another
To replace her much-loved son?
He is dearer than the world entire.
He is cherished in her heart of hearts.

112 Such is human nature's way
One would embrace one's grimy brat
Rather than the loveliest child
That is of another's blood.

113 This mother's child is Christ himself
Embodiment of measureless good.
How can this lady bear in calm
The anguish of her child on the cross?

114 Bless'ed Mary, Mother of God,
The highest privilege has been yours
You have borne the king of kings.
You must bear his loss in calm.

115 The fated hour was coming fast
For Jesus' soul to leave his body.

116 In the pangs of death he cried aloud,
"My God, why have you forsaken me?"

117 In the wrenching pains of ruthless death
The Lord made his own the Psalmist's cry
His courage failed, a shadow gloomed his face,
Alas, even men divine do feel the fangs of death.

118 A moment passed, and the shadow fled
And the pale face glowed with light again.
What force can keep suppressed for long
Tongues of fire from leaping up?

119 Of renouncement great this is supreme
That Christ renounced the **solace strong** ion
Of faith that God was ever with him
His prop and stay in dangers dire.

120 For the sake of erring man
He suffers torments harsh as hell's.
And he the saviour of humankind
Feels the joy of duty done.

121 Self-centred man disobeyed God
And strayed and fell into ways of sin;
The Divine Life born as man
Was bound to suffer to redeem man.

122 He who in compassion deep
Came down to earth for man's redemption
Had to bear the burden of sinful man,
The pain and death that sin deserves.

123 In happy wonder the angels heard
The words that Jesus taught mankind,
Of how to reach the soul's deep joy
Through the anguish of the heart.

124 His friends and disciples dear
His mother herself, and God above
May seem to give him up, but firm is he
Dauntless to the heart's last throb.

125 A great weariness grows on him,
The fine face pales and wilts,
And the body in weakness droops,
And the lips are parched and dry

126 "I thirst", he cried aloud
It was not thirst of the anguished flesh
But the intense desire that grips the heart
For the joy and salvation of sinful souls.

127 The pangs of death may seem to man
A burning quenchless thirst.
For the good of man he suffered this thirst
Such was his boundless love.

128 "Come to me all those who thirst"
Christ had called to humankind.
For a sip of water he cries out now,
How strange are the ways of God.

129 Five thousand men he had fed
With just five loaves of bread.
With the touch of his hand he had changed
Water into rich red wine.

130 To a Samarian woman at a well
He had promised the water of life.
And said, "the water I give
would quench your thirst for ever".

131 Great souled, miraculous in powers
What thirst can the redeemer feel?
It must be the thirst of the soul
To rescue mankind from sin.

132 Good men do toil and suffer
For the sake of their wicked brothers
While the wicked their pleasure find
In haarssing the good and kind.

133 From the cross Christ spoke again:
"It is done, my life's work".
Such was his utterance sixth
Fulfilling the prophets, words

134 From times in the distant past
Sages had known of Christ,
Prophesied his birth and death
And their words were all fulfilled.

135 Without wealth or glory was he born,
A carpenter in a hut.
Yet he was the Lord of Lords
Adored by the entire world

136 His words were precious gems
Which he scattered around for all
His deeds were miracles divine
Which filled men's hearts with faith.

137 For the length of forty days
He had fasted and prayed in the desert
Facing upto temptations sore
Preparing himself for the redemptive taskk.

138 His life he has offered now
To wash off the sins of man;
Was he thinking of that sacrifice
When he said his work was done?

139 Calm and noble was his face
Shining with the spirit's light.
Serene it was with contentment sweet
That only the bless'ed feel.

140 The awesome moment came
When Jesus would die on the cross
In the pangs of death he cried
"Father, to you I commend my soul".

141 The centurion keeping guard
Trembled to hear these words.

The wind which carried these words
Wafted them to the city of God.

142 The archangels welcomed these words
With bowed head and worshipping hearts
Taking them on like heavenly flowers,
Such was the rapture they felt.

143 For three long hours he had borne
The agony on the cross.
Serene and still he had lain
Longing for the good of mankind,

144 God who had come to the world
Died like a mortal man.
His head drooped down, his life departed
His eyes like flowers closed.

145 Then thunder roared in the sky,
And the ocean rose in wrath,
And winds in monstrous fury blew
As though to smash the earth.

146 Forests swayed in stormy gusts,
And trees in countless numbers fell
Beasts in panic rushed around
Bellowing in nameless dread.

147 Drifts of dark clouds veiled the sun,
The earth shook, and violent sounds
Roared and rumbled thro' the air
Like huge mountains crashing down

148 Veils in temples rent in two
And graves burst open in all the land

149 Nature was roused to vengeful wrath
To crush the wicked race of man.

150 But soon a change profound was seen,
A soothing peace spread all around,
Serene and bright were sky and earth,
As tho' Nature heeded the words of Christ.

151 To redeem man from hoarded sins
Even your body you have sacrificed.
Master divine, your life and death
All men at all times, shall contemplate.

152 But no man can know,
Not even the damned souls in hell,
What torment your body knew
What anguish your heart suffered.

153 For patience limtless and tolerance true
And gentle mercy that is the sweetest good
There is none like you Lord, none on earth
Your death on the cross bears out your love.

154 What virtue is there in loving one's friends?
Love for love seems the shopkeeper's way.
To have love for one's foes, and kindness too
Is to be human in the truest sense.

155 The pelican feeds its ravenous young
With the blood of its kindly heart.
Selfish man should feel deep shame
That a bird could feel what he could not.

156 Teach us, sweet Loard of Mercy,
To be patient with others' faults

If we have no patience at heart
We shall be pardoned by none.

157 The last words you spoke from the cross
The sayings seven you gave
We cherish like a chain of gold
Studded with seven precious gems.

158 Lord, who has ascended the cross
Which blesses the world thro' your love
You are heroic, holy and glorious
Worshipped by man for ever.

159 There is nothing like sacrifice
Ennobling man as man
And fulfilling human life
With contentment true and deep.

160 The rivers its praises sing,
The wind its glories whispers,
The birds its sweetness warble
In woods and meadows green.

161 Man of supreme sacrifice,
We worship you, Christ divine,
Your name in golden letters shines
On streamers of whitest fame.

162 Without a ray of love's bright light
Lost in blind delusion's might
The world of man was sunk in sin
When the Son of God came down
163 And sacificed Himself for man
Redeeming him with His own blood.
The story of that sacrifice supreme
The musc sings to the end of time.

ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ

(ಖಂಡಕಾವ್ಯ)

ಮೂಲ :

ವಿದ್ವಾನ್ ಎಂ. ಓ. ಅವರ

ಭಾಷಾಂತರ* :

ಡಾ॥ ಎಂ. ರಾಮು

---

* ಈ ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠಕವಿಶ್ರೀ ಎಂ. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣರಾವ್ ಅವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೃತಜ್ಞತಾಪೂರ್ವಕ ಸ್ಮರಿಸಲಾಗಿದೆ.

If we have no [illegible] at heart
We shall be pardoned [illegible]

157 The last words you spoke from the cross
The sayings seven you gave
We cherish like a chain of gold
Studded with seven precious gems.

158 Lord, who has ascended the cross
Which blesses the world thro' your love
You are heroic, holy and glorious
Worshipped by man for ever.

159 There is nothing like sacrifice
Ennobling man as man
And fulfilling human life
With contentment true and deep.

160 The rivers its praise [illegible]
The wind its glories whispers,
The birds its [illegible]
In woods and meadows green.

161 Man of supreme sacrifice,
We worship you, Christ divine,
Your name in golden letters shines
On streamers of whitest fame.

162 Without a ray of love's bright light
Lost in blind delusion's might
The world of man was sunk in sin
When the Son of God came down

163 [illegible]
[illegible] own blood
The story of that sacrifice supreme
The muse sings to the end of time.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಮಹಾತ್ಮರ ಬಗ್ಗೆ ಕವಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ. ಚಿತ್ರಕಾರ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶಿಲ್ಪಿಕಂಡರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಹಿರಿಮೆ ವಿಶ್ವಾವ್ಯಾಪಿಯೂಗಿದ್ದರೆ ಜಗತ್ತಿನ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಯೇಸು ಒಬ್ಬ ದೇವದೂತ-ಸತ್ಯ ತ್ಯಾಗ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಗಳ ಪ್ರತೀಕ. ಅವನ ಕುರಿತು ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಳ್ಳದ ಭಾಷೆಗಳಿಲ್ಲ.

ಮಲೆಯೂಳ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಯೇಸುವಿನ ಜೀವನ-ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೃತಿಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಆಧುನಿಕ ಮಲೆಯೂಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಹಾಕವಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದ ವಳ್ಳತ್ತೋಳ್ ನಾರಾಯಣ ಮೇನೊನ್ ಅವರು ಯೇಸುವಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಬರೆದ 'ಮಗ್ದಲನ ಮರಿಯು' ಎಂಬಕಾವ್ಯದ ಅನಂತರ ಬಂದ ವಿದ್ವಾನ್ ಎಂ. ಓ. ಅವರ ಅವರು ಬರೆದ 'ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ' ಎಂಬ ಕೃತಿಯುತ್ಯಾಗಮೂರ್ತಿಯೂದ ಯೇಸುವಿನ ಜೀವನವು ವಸ್ತುವಾಗಿರುವ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಖಂಡ ಕಾವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮೂನವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಪಾಪಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದ 'ಶತ್ರುವಿಗು ಕೂಡ ಕರುಣೆದೋರು' ಎಂಬ ಮಹಾಸಂದೇಶವನ್ನು ಸಾರಿದತ್ಯಾಗದ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿ ಯೇಸು ದೇವನು ಶಿಲುಬೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ತನ್ನ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿದ ಸಪ್ತವಾಕ್ಯಗಳ ಅನುಕರಣವೇ ಈ ಕಾವ್ಯದ ವಸ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಗೋಲ್ಗೊಥ ಪರ್ವತದ ಮತ್ತು ಯೇಸುವಿನ ಆಪಾದಮಸ್ತಕವರ್ಣನೆಯೂ ಈ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ.

ಎಂ. ಓ. ಅವರ ಅವರು ಈ ಖಂಡಕಾವ್ಯವನ್ನು ಭಾರತದ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿ ವಿತರಣೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಹಿಂದಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ತಮಿಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರಗೊಂಡಿರುವ ಈ

ಕೃತಿಯೂ ಇದೀಗ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಅನುವಾದಗೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಸಂತಸದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಪದ್ಯಕಾವ್ಯದ ಭಾಷಾಂತರ ಗದ್ಯಕೃತಿಯ ಭಾಷಾಂತರದಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪದ್ಯವನ್ನು ಪದ್ಯರೂಪದಲ್ಲೇ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಿಸಲು ವಿಶೇಷವಾದ ಕೌಶಲದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಡಾ॥ ಎಂ. ರಾಮ ಅವರು ಸಮರ್ಥವೂ ಸುಂದರವೂ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇಚ್ಯುತಿ ಬಾರದಂತೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಮಲೆಯಾಳ ಭಾಷೆಯ ಹಲವಾರು ಉತ್ತಮ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದಿರುವ ಅನುವಾದಕರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಭಿನಂದನೀಯರು. 'ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ' ಎಂಬೀ ಕೃತಿಯೂ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಭಾಷಾಂತರವೆಂಬುದು ಅತ್ಯಂತ ಅಭಿಮಾನದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

ಡಾ॥ ಪಿ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಭಟ್
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು
ಕನ್ನಡ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು
ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಭಾಗ
ಸರಕಾರಿ ಕಾಲೇಜು, ಕಾಸರಗೋಡು-670123

PREFACE

About great personalities, poets compose poetry, artists draw pictures and architects carve figures on stones. If such personalities are world famous, then the literature about them will be available in almost all the languages of the world.

Jesus Christ is believed to be the son of God. He is the true respresentation of truth, sacrifice and tolerance. There is no language in the world left behind, I suppose, without his literature.

In Malayalam good amount of literature has come by depicting the life and gospel of Jesus Christ. 'Magdalena Mariya' one among such works is composed by Vallathol Narayana Menon, one of the 'maha kavis' of modern Malayalam literature. Another such work we get is 'Mahatyagi'. Mahatyagi was comsosed by Vidwan M. O. Avara who is an outstanding poet in Malayalam, and the author of several other works also. Mahatyagi is a precious work in more than one respect. It is in the form of long poetry 'Khanda Kavya'. He has taken the last seven utterences 'sapta vakya' of Jesus Christ who was nailed on the cross, as the theme of the poetry and described it with good images and visions. Jesus Christ is an universal man and a poetry composed on him in a particular language should not be restricted to that language alone. Such good works should be shared with the readers of other languages also. Apart from composing this good work, M. O. Avara has attempted to share this work with the

readers of other languages by way of translation. The book has been already translated into Sanskrit, Tamil, Hindi, English and Bengali. It is a great pleasure to say that now it is available to Kannada readers also.

Translating the poetry from one language to another language in the form of poetry is not an easy job. It requires special skill and practice. Dr. M. Rama did this pain taking work very sincerly by keeping all the seriousness of the original text. Thus the translation looks like the original one. Dr. M. Rama has already established as a very good translator from Malayalam to Kannada and vice versa by translating several novels, short-stories, poetries and other works. Now he has given us 'Mahatyagi' a very good translation. I am very happy to congratulate him in this regard.

Dr. P. SRIKRISHNA BHAT
Professor and Head
Department of Kannada
Govt. College
Kasaragod. 670123.

Kasaragod
1-I-1990.

ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ

ಶ್ರೀಯೇಸುವಿನ ವದಭಾರವಿಂದದಲರಳಿದ
ಸಪ್ತವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಸ್ವರ
ಮಧುರ್ಯವಿರಿಸಿ ಶೋಭಿಸುವ ಶಿಲುಬೆಯೆಂಬ-
ಧ್ಯಾತ್ಮಗಾನ ಧಾರಿಣಿ, ನೀಡು ಸ್ವರ 1

ಭೋಗವ ತಿರಸ್ಕರೆಸಿ, ಸಕಲ ಲೋಕೋದ್ಧಾರ
ಕೆನ್ನುತ ಮಹಾತ್ಯಾಗವನು ವರಿಸಿದ
ದೇವ ಸುತ ಯೇಸುವಿನ ಶ್ರೀಚರಣಗಳ ಬಿಡದೆ
ಅನವರತ ನೆನೆನೆನೆದು ನಾಪುಲಕಿತ 2

ನೆನೆನೆನೆದು ಆನಂದ ಭಾಷ್ಪದಲಿ ಮೈಮರೆದು
ರಚಿಸುತಿಹೆ ಕಾವ್ಯವಿದರನು, ತಾಯೆ
ಬಂದಿರುವ ದೋಷಗಳ ಒಂದಿನಿತು ಮನ್ನಿಸುತ
ವರವಾಣಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಎನ್ನ ಕಾಯೆ 3

ನೋಡದೊ ದೂರದಲಿ ನೀಲ ತೃಣಾಂಬರವ
ಹಾಸಿದದ್ರಿಯದೊಂದು ಕಂಗೊಳಿಸುತೆ,
ಬುವಿಯ ಮೂನವ ಕೋಟಿ ಸ್ವರ್ಗವೇರಲಿಕೆಂದು
ದೇವಸುತ ನಿರಿಸಿರುವ ಏಣಿಯಂತೆ 4

ಪಾಪಿಯೆಹೂದ್ಯರು ಉಸಿರಾಡಿ ಕಲುಷಿತವಾದ
ವಾಯುವನು ನಾನೊಲ್ಲೆನೆಂದನ್ನುತ
ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತಿಹಿದೊ ಮಲೆರಾಯ
ಮಹೋನ್ನತನವನು, ಗೋಲ್ಗೊಥಪರ್ವತ 5

ಲೋಕದ ಉದರವನಲಂಕರಿಸಿದ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ
ಅಪ್ರತಿಮ ಮಹಿಮ ನಗೋತ್ತಮನೀನು.
ಪರಿಶುದ್ಧ ಜರುಸಲೇಮನ್ನು ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿ
ದಿಟ್ಟಿಸುತಿರುವಾ ರಹಸ್ಯವೇನು? 6

ಅನ್ವರ್ಥವಾಯ್ತು ಭೂಧರನೆಂಬ ಅಭಿಧಾನ
ಜಗದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ನೀದೊದಗಿದೆ.
ಪರಮ ಪುರುಷನ ಪಾದರಜವಶಿರಸಾವಹಿಸಿ
ಪಾವನಾತ್ಮಾನೀ ಕೃತಾರ್ಥನಾದೆ. 7

ಅಯ್ಯೋ! ಅದೇನು ಕರಾಳ ಕಾಳಿಮೆ ಕವಿಯುತಿದೆ
ದಿಕ್ತಟವ ಆ ಕಾಳಕೂಟದಂತೆ!
ಮಾನವನ ದೃಷ್ಟಿಯನೆ ಭಸ್ಮವಾಗಿಸಲೆಂದು
ಹೊಮ್ಮುವಾ ನರಕಾಗ್ನಿಧೂಮದಂತೆ 8

ಘೋರ ಘರ್ಜನೆಯಿಂದ ಮಿಂಚಿನಾ ಖಡ್ಗವನು
ಝಳಪಿಸುತ ಬಂದನದೊ ಕಡುಪಿಶಾಚಿ,
ಲೋಕವನು ತುಳಿದಿಕ್ಕಿ ರುದ್ರನರಕಕ್ಕೆಳಿಸೆ
ಬಂದಂತಿದೆಯವನ ಮನದಲಿ ತೋಚಿ· 9

ಅತಿಭಯಾನಕ, ಇವನ ಕಡು ನಿಶ್ವಾಸದಂತೆ
ಭುಗಿಲೇಳುತಿದೆಯಾ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲಿ
ತಳಬಿಟ್ಟೆದ್ದು ಹಾರುತಿವೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಸಕಲ
ಮಹೀತಳವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಗಲಿಬಿಲಿ! 10

ನಡುವೆತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಶೋಭಿಸುತಿರುವ ಸೂರ್ಯನು
ಮುಳುಗಿಹೋದನೊ ಕಾರ್ಗತ್ತಲಲ್ಲಿ?
ಕಂಗೆಟ್ಟು ಥರಥರನೆ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದೆ, ಭೂಮಿ
ಬರಲಿರುವ ಅಶುಭದಾ ಭೀತಿಯಲ್ಲಿ? 11

ಆದರದೊ ನೋಡಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಂತಿರುವ
ಗೋಲ್ಗೊಥವು ಕಾರಿರುಳ ಹೊದೆದಿದ್ದರೂ
ತಪ್ಪಲಲಿ ಬೆಳಕೊಂದು ತಾರೆಯೊಲು ಬೆಳಗುತಿದೆ
ನೀಡುತಿದೆ ಅಭಯವನು ಅದರ ಕದಿರು. 12

ಹಲವು ದುಸ್ಸಹ ದುಃಖ ಚಿಂತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ
ಬಸವಳಿಯುತಿದ್ದವರ ಮನಕ್ಕೆ ಚಿರ
ಪರಮೋಚ್ಚ ಶಾಂತಿಯನು ನೀಡಿರುವುದೀ ಬೆಳಕು,
ನಾಕದಲಿ ಬೆಳಗುವಾ ಸ್ಥಿರ ಮಂದಿರ 13

ಬೆಳಗುತಿದೆಯಲ್ಲಿ ಆದಿವ್ಯ ಪ್ರಭಾಪುಂಜ
ನಿಂತಿಹನು ನರರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ
ಯೂರಿವನು ಲೋಕದ್ಯುತಿ ಮಣಿ ಪ್ರತಿಭಾಪುರುಷ
ನಿಂತಿರುವನೇಕೀ ಗಿರಿಯ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ? 14

ದುಃಖಾಗ್ನಿಯ ಮೂಸೆಯಲಿ ಬೇಯುತ್ತ ಸರ್ವವೂ
ಕಶ್ಮಲ ಕಳೆದು ಭಕ್ತ ಹೃದಯಗಳು
ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಚಿನ್ನದಲೆರಕವಗೊಂಡು
ಮೈದಾಳಿ ಬಂದ ವಿಗ್ರಹ ಇವನು ತಾಳು! 15

ಅಪರಿಮಿತ ತೇಜಸ್ಸು, ಸದ್ಗುಣಗಳೆಲ್ಲವನು
ಒಟ್ಟಾಗಿಸಿ ಕಲಸಿ ಸಂಪ್ರೀತಿಯನು,
ಕರುಣೆಯ ತುಷಾರದಲಿ ಬೆರಸಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯದಲಿ
ರೂಪಿಸಿದ ಜಗದ್ವಂದ್ಯ ಮೂರ್ತಿಯೇನು? 16

ದೇವದೂತರಿಗಿಂಥ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸಿಲ್ಲ
ಸಂಶಯಿಸ ಬೇಡ ಓಮನವೆ ನೀನು,
ಕಾಣುತಿರುವುದು ದೇವ ದೂತ ನೊಬ್ಬನನಲ್ಲ
ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದೇವಸುತ ಯೇಸುವನ್ನು 17

ಹೋ! ಲೋಕನಾಯಕಾ, ದೇವಸುತ ವಂದಿಸುವೆ
ನಾನವಮಲ ಗುಣೈಕ ಧಾಮ ಸತತವು
ತವಪಾದ ಪಯೋಜ ಪೂತರಳಿದಾ ಲೋಕವಿದು
ಕಶ್ಮಲದಿ ಮುಳುಗಿರುವುದನವರತವು. 18

ಎಲೆಕಣ್ಣೆ ಮುಳುಗಿ ಮೀಯದಿರು ನೀನು ಶೀತಲ
ಭಾಷ್ಪದಲಿ, ಬೇಡ ಮಂಜಾಗ ಬೇಡ.
ಭೂಮಿಯಲತಿ ದುರ್ಲಭವು ದಿವ್ಯದರ್ಶನವದು
ಸದವಕಾಶವಿದನು ಕಳೆಯಬೇಡ 19

ಪರಿಶುದ್ಧ ದೇಹವಿದು ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ಬಿದ್ದಿಹುದು
ಹೇಗೆ ನೋಡಲಿ ರುದ್ರ ದೃಶ್ಯವಿದನು?
ಕುರುಡಾಗು ಓ ಕಣ್ಣೆ, ಮನವೆ ನೀಕಲ್ಲಾಗು
ತೊರದುಬಿಡು ಗ್ರಹಿಸುವಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು. 20

ಕಡುಪಿಶಾಚಿಗಳಿವರು ಬಿಡದೆ ಮಾಡುವ ದುಷ್ಟ
ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದಿದಾಗಿರಬೇಕು.
ಕರುಣಾಂಬು ನಿಧಿಯಾದ ಈ ಪ್ರಭುವೆಲ್ಲಿ ಮತ್ತೀ
ಶಿಲುಬೆಯದೆಲ್ಲಿ! ಹೇಗನಂಬ ಬೇಕು? 21

ಹಾ ಕಷ್ಟ! ಮಾನವರ ಪಾಪ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ
ಬುವಿಗಿಳಿದು ಒಂದ ಭಗವಂತ ನೀನು.
ನಿನಗಾಣಿಗಳ ಜಡಿದು ಶಿಲುಬೆಗಿಕ್ಕಿದರಯ್ಯೊ
ಕುತ್ಸಿತರ ಪಾಪಕೊಡ ತುಂಬಿತಿನ್ನು 22

ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವಗಪಕಾರವನು ಮಾಡಿ
ದುಷ್ಟ ಜನ ಸಂತೋಷ ಪಡುವರಂತೆ.
ತನಗೆ ಬೆಳಕನು ಕೊಡುವ ಚಂದ್ರನನು ಅಡ್ಡೈಸಿ
ಬಿಡೆದೆ ಮರೆ ಮಾಡುವೀ ಭೂಮಿಯಂತೆ 23

ಜಡೆಗಟ್ಟಿರುವ ಕೇಶರಾಶಿ, ನೋಡದೊ ಚೆಲುವ
ಸ್ಮಶ್ರುವಿಂದೆಸೆಯುತಿಹ ಶ್ರೀಮುಖವನು
ಯಾತನೆಯು ಸಹಿಸಿ ತುಸು ವಾಲಿರುವ ಶಿರವನ್ನು
ಅರೆತೆರೆದಿರುವ ನಯನ ಮುಕುಳಗಳನು. 24

ನೀಳ ತೋಳ್ಗಳ ಶಿಲುಬೆಗಿಕ್ಕ ಮೊಳೆ ಜಡಿದಿಹರು
ರುಧಿರ ಧಾರೆಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿವೆ
ನೋಡು, ದುಸ್ಸಹ ಯಾತನಾ ಕೋಟಿಯನು ಸಹಿಸಿ
ಭುಜಗಳೂ ಮೆಲ್ಲ ಬಿರಿಳಿಯುತ್ತಿವೆ. 25

ದಿವ್ಯಕರುಣೆಯ ಮಹಾಪೂರವದು ಆತನಾ
ಎದೆ ತುಂಬಿ ಹೊರಹರಿಯಿತೆಂಬ ತೆರದಿ
ಮೊಳೆ ಬಡಿದ ಗಾಯದಲಿ ಪುಟಿದೆದ್ದು ಹರಿಯುತಿದೆ
ಸತತ ಬಿಸಿನೆತ್ತರಿನ ಬುಗ್ಗೆ ಸರದಿ. 26

ಯೇಸುವಿನ ದೇಹವನು ಶಿಲುಬೆ ಮರದಲ್ಲಿಟ್ಟು
ಹಿಡಿದು ಜಡಿದಾಣಿಗಳನು, ಮಿರುಗುತಿದೆ
ಕುಸುಮ ಕೋಮಲ ಪಾದ ಪದ್ಮದಲಿ ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕಿ
ಸುರಿಯುತಿದೆ ಕೆನ್ನೀರಧಾರೆಯಿಂದೆ. 27

ಕಂಡವರ ಹೃದಯ ಭೇದಿಸುವ ದೃಶ್ಯವದು,
ಶಿಲುಬೆಯೇರಿದ ದೇಹದಿ ತುಡಿಯುತಿದೆ
ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಯೇರಿಳಿದು ನೊಂದ ಹೃದಯ,
ಕಿರುದನಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹೊರಡುತಿದೆ. 28

ಪ್ರೇಮ ದಯೆ ಸತ್ಯಗಳ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿತಾ
ಜಗದಲ್ಲಿ ಪರಮಪಾವನ ನೀತನು
ಮಾನವರ ಪಾಪಗಳ ಕಿತ್ತೊಗೆಯಲೋಸುಗವೆ
ನಗುತ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದನು ಮರಣವನ್ನು 29

ಅವಿವೇಕಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಶೂನ್ಯತೆಯಿಂದ
ಕಡೆಗಣಿಸಿದರು ಎನ್ನ, ಚಿಂತಿಲ್ಲ
ಇದೆಯೆನಗೆ ದೈವಬಲ, ಅದುವೆಯೆನ್ನಯ ರಕ್ಷೆ
ಎಂಬ ತೃಪ್ತಿಯನು ಪಡುತಿರುವನಲ್ಲ. 30

ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಗಳಾದ ಮಾನವರು ಈ ವಿಧದಿ
ತನ್ನಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟರೆಂದೆಂಬ ನೋವು
ಮತಿಗೆಟ್ಟ ಮಾನವರು ತನಗೆಸಗಿದಪಚಾರ
ಅನ್ಯಾಯದುರಿ ಚಿಂತನೆಯ ಬೇವು 31

ಗಣನೀಯವಲ್ಲವದು ಕದನ, ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ
ನೆರವೇರಿತೆಂಬ ತೃಪ್ತಿಯಲಿ
ಧನ್ಯತಾನೆಂಬ ಕೃತಾರ್ಥತಾ ಭಾವವದು
ಬೆಳಗುತಿದೆಯೂ ಆನನೇಂದುವಿನಲಿ. 32

ಪ್ರಭು ಮರಣಕಳುಕಿಲ್ಲ; ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳೆಂಬ
ಕಲ್ಪನೆಯವನ ಬಳಿಸುಳಿದಿಲ್ಲ, ಕ್ರೂರ
ಶಿಲುಬೆಯೆ ಮರಣ ಶಯ್ಯೆಯಾಯಿತು ಅವನ ತ್ಯಾಗ
ಶೀಲತೆಗದು ದೃಷ್ಟಾಂತದಾಧಾರ. 33

ಉಚ್ಛ್ವಾಸ ನಿಶ್ವಾಸಗಳಿಗು ಸಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ
ವಿರದೆ, ದುಸ್ಸಹ ಯಾತನೆಯನು ತಾಳಿ
ಅಮಲ ಚಾಗದ ಮಹಾಯಾಗ ವ್ರತನೋಂತವನು
ಒರಗಿರುವ ನದೊ ಪರಮ ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ. 34

ಯಾವುದೋ ದುರಂತಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಬಲಿಕೊಡುವ
ಕ್ಷಣಿಕ ಭೌತಿಕ ಸುಖಕೆ ಮಾರುಹೋಗಿ;
ಹಣ್ಣು ಮುದುಕನು ಹೇಸಲಾರ ಸೋದರ ನರರ
ಕಾಡಿಕೊಲ್ಲಲು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕಾಗಿ 35

ಪರಿಶುದ್ಧ ತನುವನ್ನು ಶಿಲುಬೆಗೇರಿಸಿ ಆಣಿ
ಜಡಿದು ನೋಯಿಸಿದ ಅಧಮನಾರವನು?
ರಕ್ತ ಸ್ಫುರಿಯುವ ಅವನ ಗಾಯಗಳ ನೋಡಿಯೂ
ಕರಗದಾ ಕಲ್ಲೆದೆಯು ಇರುವುದೇನು? 36

ಇಂಥ ಕರುಣಾಜನಕ ದೃಶ್ಯವನು ಕಂಡಾಗ
ಕಬ್ಬಿಣವು ಕರಗಿ ನೀರಾಗದಿರದು.
ಗಾಯದಲಿ ನೆಟ್ಟಿಹುದು ಮೊಳೆಯಲ್ಲಂತರಾಳದಿ
ಅಲ್ಪ ಕರುಣೆಯಿಲ್ಲದ ಹೃದಯವದು 37

ಅವನೆದೆಯು ಪರಿಶುದ್ಧ ರಕ್ತದಲಿಯದ್ದಿದಾ-
ಣಿ ಮೊನೆಗಳು ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ಬರೆದುದನ್ನು,
ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಬಡ ಲೇಖನಿಯು ಶಾಯಿ-
ಯಲ್ಲದ್ದುತಲಿ ಬರೆಯ ಬಲ್ಲುದೇನು? 38

ಇದು ಯೇಸುವಿನ ನೆತ್ತರಲ್ಲ, ಬರಿಶಾಯಿ, ಇದು
ಶಿಲುಬೆಯಾಣಿಗಳಲ್ಲ, ಬರಿ ಲೇಖನಿ
ಗಾಯವಲ್ಲೀಗುರುತು; ಮಾಸಿರುವಲಿಪಿ, ಇದನು
ತೊಳೆದಳಿಸದಿರಲೆನ್ನ ಕಣ್ಣೀರ್ಪನಿ 39

ಜ್ಞಾನ, ದಯೆ ತುಂಬಿರುವ ಹೊನ್ನಿನಕ್ಷಯಪಾತ್ರೆ-
ಇದನೊಡೆದು ಪುಡಿಗೈದ ಪಾಪಿಯಾರು?
ಸ್ನೇಹ ನಂದಾದೀಪವಿದು, ಇದನು ಕೈಯಾರೆ
ಆರಿಸಿದ ಅಂಧಾಧಮನವನಾರು? 40

ಕಲ್ಲೆದೆಯ ಮಧಮತ್ತರಾಗುವರು ದುಷ್ಟರಾ
ಕೈಕೆಳಗೆ ಬಹುಕಾಲ ದುಡಿದ ಜನರು
ಆ ಮದಾಂಧರವು ಮಿತ್ರನುದಯವನ್ನೂ ಕೂಡ
ಗುರುತಿಸಲು ಅಸಮರ್ಥವಾಗದಿರರು. 41

ಮೂನವರ ತೊಡಕುಗಳ ತೊಲಗಿಸಿ ಸುಖ ಸಂಪದ
ವೀಯಲೆತ್ತಿದ ಕೈಯನ್ನೀರೀತಿ,
ಘಾಸಿಗೊಳಿಸಿದ ದುಷ್ಟರು; ಅವರ ಮನಸಸ್ಸದು
ಶಿಲೆಗಿಂತಲೂ ಕಠಿಣವಾದ ರೀತಿ. 42

ಯೂರು ಆಣಿಗಳ ಬಡಿದು ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ನಿಲಿಸಿದ-
ರಾ ಮೂನವರು ಕುಲಿಶೋಗ್ರ ಮತಿಗಳು.
ಅವರ ಹಿಡಿದಾಲಿಂಗಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತಿದೆ
ಆ ಪ್ರಭುವಿನ ಅಮೃತಹಸ್ತಗಳು. 43

ಮರಿಯಳು ಚಿರಶಾಂತಿ ಕೋರುತ್ತ ಭಕ್ತಿಯಲಿ
ಅತ್ತರನು ಪೂಸುತ್ತ ತೊಳೆದಪಾದ,
ಹೂವಿನೊಲು ಎತ್ತಿ ತುರುಬಿನಲಿ ಧರಿಸಿದಪಾದ
ನೋಡು, ಶಿಲುಬೆಯಲಿರುವ ದಿವ್ಯಪಾದ 44

ಪ್ರಭುವಿನಾ ಶ್ರೀಪಾದಗಳು ಭೋರ್ಗರೆವ ಕಡಲ
ಹೆದ್ದರೆಗಳನು ತುಳಿದು ನಡೆದಾಡಿವೆ.
ಶಿಷ್ಯ ಹೃದಯದಲಿದ್ದ ಸಂಶಯವ ಹೊಡೆದಟ್ಟಿ
ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳ ದೃಢಗೊಳಿಸಿವೆ. 45

ಮೂನವರ ಲೋಕಕಾಧಾರವಾಗಿಹಪಾದ
ದೀನರಿಷ್ಟಾರ್ಥ ಸಲ್ಲಿಸಿದಪಾದ
ಹಾ! ಕಷ್ಟ! ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾ ಭಗವತ್ಪಾದ
ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ಬಿದ್ದಿಹುದು ಪುಣ್ಯಪಾದ 46

ಪಾಪ ಕೂಪದಲಿ ಬಿದ್ದು ಬಳಲುವ ಮಾನವರ-
ನ್ನುದ್ಧರಿಸಿ ದುದಪವೆಸಗಿ ದಪರಾಧ,
ಅದಕಲ್ಲವೆ ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಘೋರಶಿಕ್ಷೆ? ಒಪ್ಪು-
ವುದೆ ನ್ಯಾಯ ಸಂಹಿತೆ ಈ ವಿರೋಧ? 47

ದುರದೃಷ್ಟ ಹಗಲಿರುಳು ಬಿಡದೆ ಬೆನ್ನಟ್ಟುವುದು
ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲಿ ನಡೆಯುವಾತನನ್ನು
ಹೂವು ಚೆಲ್ಲಿದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸುಪಥವು ಅಲ್ಲಿ
ಹರಡಿಹರು ಮೊನಚಾದ ಮುಳ್ಳುಗಳನು. 48

ದುಃಖಗಳ ಮೇಘ ಮಾಲೆಯಲಿ ಮರೆಯಾಗಿಹುದು
ರಮಣೀಯ ಇಂದುಮುಖ ಮಂಡಲವದು·
ಪ್ರಿಯದರ್ಶನಾ ಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಿಗೂ ಆಶಾಭಂಗ
ಅಮೃತದಲ್ಲೂ ವಿಷ ಬೆರೆತಿರುವುದು 49

ವೈರಿಗಳು ವ್ಯಂಗ್ಯ ಪರಿಹಾಸದಲಿ ಬರೆದಿಹರು
ಶಿಲುಬೆಯಲಿ 'ಯಹೂದ್ಯ ರಾಜನಿವನು'
ಮೂರ್ಖ ಕಟುಕರು ಅಂದು ತಿಳಿಯದಾದರು ಯೇಸು
ರಾಜರೆಲ್ಲರ ರಾಜನೆಂಬುದನ್ನು. 50

ಸುಪ್ರಭಾವಲಯವಾಂತವನ ಶಿರ ಬಾಗಿಹುದು,
ಮಾನವರ ಪಾಪಗಳ ಹೊರಲೆನ್ನುತ.
ಮುಳ್ಳು ಮುಕುಟವ ನೊಲ್ಲೆ ನೆನದೆ ಧರಿಸಿದ ಅವನ
ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥ ಪ್ರೇಮವದು ಪರಮಾದ್ಭುತ·

ಕಲ್ಲೆದೆಯ ನರರಾಕ್ಷಸರು ತೊಡಿಸಿದರು ಅವಗೆ
ಚುಚ್ಚು ಮುಳ್ಳುಗಳಾ ಕಿರೀಟವನ್ನು
ಅವರೆದೆಯ ದ್ವೇಷ, ಮಾತ್ಸರ್ಯದಲಿ ಚಿಗುರಿದ್ದ
ವಿಷವೃಕ್ಷದಾ ಮುಳ್ಳದಲ್ಲವೇನು? 52

ತಿಳಿಗೇಡಿ ಮಾನವರು ಎಸಗಿರುವ ಪಾಪಗಳ
ನೆನೆನೆನೆದು ನೋಯುತ್ತಲಿರುವೆ ನೀನು.
ಹೇ ಲೋಕ ನಾಯಕನೆ ನಿನ್ನನಲಂಕರಿಸೆ
ಮೊನಚಾದ ಮುಳ್ಳುಗಳೆ ಉಚಿತವೇನು? 53

ದೇವಗಾಯಕರು ನುತಿಸುವ ಯೇಸು ಶಿರದಲ್ಲಿ
ಧರಿಸಿರುವ ಮುಳ್ಳು ಮುಕುಟವೆನಿನ್ನನು,
ಹೊಗಳಲಳವಲ್ಲ ಮಾನವಗೆ ವಿರುಪಮುಚಾಗ
ದಮರ ಚಿರ ವಿಜಯ ಲಾಂಚನವು ನೀನು 54

ತನ್ನ ಪರಮ ಪವಿತ್ರ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ
ಲೋಕವನೆ ಒಲವಿನಿಂದೊಮ್ಮೆ ಬಾಚಿ
ಎತ್ತಿಕೊಳ ಲೆಂಬಂತೆ ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ತೂಗುತಿಹ
ಪ್ರಭು ಎರಡು ಪಕ್ಕಕೂ ತೋಳು ಚಾಚಿ 55

ನರಲೋಕದೆಲ್ಲ ದುಃಖವ ಹೊತ್ತು ಬುವಿಯಿಂದ
ದೂರ, ಬಹುದೂರಕ್ಕೆ ಹಾರಾಡಲು
ಈ ದಿವ್ಯಪುರುಷ ಬಿಚ್ಚಿರುವ ರೆಕ್ಕೆಗಳೇನು
ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ಚಾಚಿರುವ ನಿಡಿ ತೋಳ್ಗಳು? 56

ಶಿಲುಬೆಯೂ ಮೂರುತುದಿಗಳು ತೋರ್ಪೆರಳಂತೆ
ಸೂಚಿಸುವುವೀದಿವ್ಯ ತತ್ವವನು?
ತಂದೆ, ಬೋಧಿಸುತಿಹೆಯು ದಿವ್ಯ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿತ್ವ
ಪಿತೃಪುತ್ರ ದಿವ್ಯಾತ್ಮ-ಸತ್ಯವನ್ನು. 57

ಇವಮಾನವೋದ್ಧಾರ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಅವತಾರ,
ಈ ಮಹಾಪುರುಷನಿಗೆ ಇಂಥಗತಿಯೆ?
ಶಯ್ಯೆಯೇ ಶಿಲುಬೆ? ತೊಡವೇ ಆಣಿ? ದಣಿದಾಗ
ತಲೆಗಿಡಲು ದಿಂಬಿಗೀ ಹಾಳು ಮರವೇ 58

ಈಡನಿನ ವನದ ಅರಿವಿನ ವೃಕ್ಷದಿಂದಾಗಿ
'ಈವ'ಳಾ ಉಲ್ಲಂಘನ, ಅಧಃಪತನ!
ಈಗದು ಪ್ರಭು ಯೇಸುವಿನ ಅಂತ್ಯಶಯ್ಯೆಯುಮರ-
ವಾಗಿ ಶಿಲುಬೆ ರೂಪದಿ ಬಂದಿತೇನ? 59

ಹಿಂದೆ ಅತಿ ನಿಂದ್ಯನೆಂದೆನಿಸಿದ್ದ ಶಿಲುಬೆಯೇ
ಪೂಜ್ಯ ನೆಂದೆನಿಸಿರುವೆ ನೀನು ಇಂದು.
ಪರಮ ಸಜ್ಜನರ ಸಮಾಗಮದಿ ಕಡು ನೀಚರೂ
ಪರಮೋನ್ನತಿ ಗೇರುವರು ಎಂದೆಂದು. 60

ಮೊಳೆಜಡಿದು ಶಿಲುಬೆಗೇರಿಸಿದ ಯೇಸು ನಡುವೆ
ಅವನ ಎಡಕೊಬ್ಬ. ಬಲ ಕೊಬ್ಬ ಚೋರ!
ಮದಿರೆಯೊಸೀಸೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇರಿಸುವುದುಂಟೆ
ಅಮೃತ ಕಲಶವನು-ಇದು ಬಹುವಿಚಿತ್ರ! 61

ಪರಮ ಸುಕೃತೈಕನಿಧಿ ಯೇಸು; ಅವನ ಜೊತೆ
ಬಹು ಘೋರ ಪಾತಕಿಗಳಿಬ್ಬರು!
ಅನುಪಮ, ಅನರ್ಘ್ಯ ಮಾಣಿಕವ ಮಂಜಟಿಗಳಾ
ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಿದ ಮೂರ್ಖರಾರು? 62

ಅಲ್ಲದಿರೆ ದಾರಿತಪ್ಪುತ ಪಾಪ ಕೂಪದಲಿ
ಬಿದ್ದವರ ಕೈಹಿಡಿದು ಎತ್ತಲೆಂದು,
ಒಲವು ಕರುಣೆಗಳಿಂದ ಧರೆಗಿಳಿದು ಬಂದನೋ
ಜಗದೊಡೆಯ, ಯೇಸು ಪ್ರಭುದೀನ ಬಂಧು. 63

ರಾಜ ತಂತ್ರವೆ, ಪಾಶವೀ ಬಲವು ಎಳೆದಿತ್ತು
ನಿನ್ನನ್ನು ಸರಿದಾರಿ ತಪ್ಪುವಂತೆ
ನಿನ್ನ ಖಡ್ಗವು, ಕುರುಡು ನ್ಯಾಯದಾಕತ್ತನ್ನೆ
ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತದು ಕಟುಕನಂತೆ. 64

ಅಲ್ಲಿ ಶಿಲುಬೆಯ ಸುತ ನೆರೆದಿಹರು ಯೇಸುವಿನ
ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಮಯಿಮಾತೆ, ಕೆಲಮಿತ್ರರು,
ಗುರುನಿಷ್ಠ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು, ಮತ್ತೆ ವೈರಿಗಳ
ಗುಂಪಿನಲಿ ಬದ್ಧಶತ್ರುಗಳು ಹಲರು. 65

ಎಲ್ಲರೂ ಎದೆಬೆಂದು ಮನವೊಂದು ಮರುಗಿದರು
ನೋಡಿ ಕರುಣಾಜನಕ ದೃಶ್ಯವನ್ನು.
ಶಿಲುಬೆ ಗೇರಿಸಿದ ಖೂಳರಲೊಬ್ಬ ಕಾರಿದನು
ಬೀಭತ್ಸ ವಿಷದಂಥ ನುಡಿಗಳನ್ನು: 66

ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಹಲವು ಕಣ್ಕಟ್ಟುಗಳ ಮಾಡಿ
ನಂಬಿಸುತಿದ್ದೆ ನೀ ದೇವರೆಂದು.
ನಿನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಗಳಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಸತ್ಯವಿರೆ
ಇಳಿದು ಬಾ ಶಿಲುಬೆಯಿಂ ಮುಕ್ತನೆಂದು. 67

ಸತ್ತ 'ಲಾಸರ' ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೀ ಬದುಕಿಸಿದೆ
ಎನ್ನುವಾ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಗಿರಲು
ಶಿಲುಬೆಯೆಂಬೀ ಬೋನಿನಿಂದ ನೀ ಎದ್ದುಬಾ
ಇಂದು ನಿನ್ನ ನೀ ರಕ್ಷಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು. 68

ದೇವ ನೀನಂತೆ, ವರವಿತ್ತು ವಿಧವೆಯ ಪುತ್ರ-
ನಿಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿರುವಿಯಂತೆ
ಈಗ ಈ ಆಣಿಗಳು ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಿನ್ನ
ಕೊಲ್ಲು ತಿಹವಲ್ಲ ಯಮದಂಷ್ಟ್ರದಂತೆ? 69

ನೀಮೋಸಗಾರ ನಿನ್ನ ಕುತಂತ್ರ, ಕಾಪಟ್ಯ
ನಡೆಯಲಾರವು ಬುದ್ಧಿ ವಂತರಲ್ಲಿ.
ಲಜ್ಜೆಗೆಟ್ಟಿಹ ಸುಳ್ಳುಗಾರನೇಗಳಹೀಗ
ನಿನ್ನಪಿತನಾದ ಆ ದೇವರೆಲ್ಲಿ? 70

ಕರ್ಣಕರ್ಕಶವಾದ ಅಣಕ ನುಡಿಗಳ ಕೇಳಿ
ಕಣ್ಣು ತೆರೆದನು ಯೇಸು ಕರುಣೆಯಿಂದ
ಪರಮ ಕರುಣಾಸಿಂಧು ಹೃದಯಂಗಮವದಾದ
ಸಲ್ಲಾಪ ನ್ನುಸುರಿದನು ಮಮತೆಯಿಂದ: 71

“ತಾವೇನು ಗೈವೆವೆಂಬುದ ನಿವರು ಅರಿತಿಲ್ಲ,
ತಿಳಿಯದಪರಿವರು ನಿನ್ನಿಚ್ಛೆಯನ್ನು
ಕರುಣಾಳು ತಂದೆಯೇ, ದಯೆದೋರಿ, ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡು
ಈ ಜನರು ಎಸಗಿರುವ ಪಾಪಗಳನು” 72

ಅತಿನಿಷ್ಕರುಣಿ ವೈರಿಯೊಡವೆಯೂ ಅವ ನುಡಿದ
ನುಡಿಮುತ್ತು ಕರುಣೆಯೂ ಕಣಜವಾಯ್ತು.
ಅಂಥ ನುಡಿಗಳ ಲೋಕ ಹಿಂದೆ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ
ಮುಂದೆಯೂ ಎಂದೆಂದು ಕೇಳದಾಯ್ತು. 73

ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಯೇಸು; ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ
ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಟ ಮಾಣಿಕ್ಯವಚನ
ಮೂಕವಿಸ್ಮಿತವಾಗಿ ಲಾಲಿಸಿ ಚರಾಚರವು
ಆನಂದ ಪರವಶತೆಯಲ್ಲಿ ಲೀನ! 74

ಮಂದ ಮಾರುತ ಮರಳಿ ಮಂತ್ರಿಸಿತ್ತು ಈ ನುಡಿಯು
ತಲೆದೂಗಿದುವು ತರುಗಳಾನಂದದಿ
ತರುಗಳಾ ಮಧುರ ಮಂದಸ್ಮಿತವು ಶೋಭಿಸಿತು
ಹಲವು ಸಾವಿರ ಪುಷ್ಪಗಳ ರೂಪದಿ. 75

ತುಂಬಿಗಳು ಮನತುಂಬಿ ಝೇಂಕರಿಸಿ ಗುನುಗಿದುವು
ಈ ಮಧುರ, ರಮಣೀಯ ವಚನಗಳನು.
ತಳಿರಾಡಿಸುತ ಲತಾನಿಕರಗಳು ತುಂಬಿಗಳ
ಕರೆಯೆ, ಸುಮಗಳು ನೀಡಿದುವು ಮಧುವನು. 76

ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹಕ್ಕಿಗಳೆಲ್ಲ ಎಸಗಿದುವು
ದಿವ್ಯ ಮಂಗಲ ಗೀತದಾಲಾಪನೆ
ತರುಗಳೆಲ್ಲವು ಭಕ್ತಿಭಾವ ಪುಳಕಿತವಾಗಿ
ನಮಿಸುತ್ತ ಮಾಡಿದುವು ಪುಷ್ಪಾರ್ಚನೆ. 77

ಕ್ಷಮೆ, ಕರುಣೆ ತುಂಬಿದ ಮನೋಜ್ಞ ವಚನಾಮೃತದ
ಧಾರೆ ವರ್ಷಿಸಿದ ಆ ಧನ್ಯಧ್ವನಿ,
ಅಖಿಲ ಲೋಕವ ಬೆಳಗಿ ತೊಂದು ನೂತನ ಬೆಳಕು
ದಿವ್ಯತರ ಅಲೌಕಿಕದ ಪ್ರಭಾಗನಿ. 78

ದಿಕ್ಕುಗಳ ಮುಖವು ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು, ರವಿಯು
ಕಿರಣದಲಿ ಬೆಳಗಿದುವು ಭೂಮಿ, ಭಾನು;
ದೇವದೂತರ ಕರುಣೆ ಇಳೆಗಿಳಿದು ಬಂದಂತೆ
ಮುಗಿಲು ಕರೆಯಿತು ಅಮೃತ ವರ್ಷವನ್ನು. 79

ಕಲ್ಲೆದೆಯ ಕೊಲೆಗಡುಕರೇಸುವಿನ ವೈರಿಗಳು,
ಕೊಟ್ಟರವನಿಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು
ಪರಪೀಡನವೆ ಪಾಪಿಗಳ ಜೀವನೋದ್ದೇಶ
ಅವರ ಹಗೆ ಕೆಡಿಸದೇ ಲೋಕವನ್ನು? 80

ವಧಾರ್ಹರಾದುರುಳ ಕಟುಕರು, ಆದರವರಿಗೆ
ಪ್ರೇಮ ಸಾಗರ ಯೇಸು ದಯೆ ತೋರಿದ.
ಆ ಕೊಲೆಗಡುಕರನೂ ಮನವಾರೆ ಮನ್ನಿಸಿದ
ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಂದೆ ಬಗೆದ. 81

ಹಗೆ, ಯುದ್ಧ, ಪ್ರತಿಕಾರಗಳ ಕಥೆಯು ಕಲಿಸಿದುವು
ಸತತ ಕಾವ್ಯೇತಿಹಾಸಗಳು ನಮಗೆ
ಇವನೆಲ್ಲ ಓದಿರುವ ಮಾನವನು ಸೌಹಾರ್ದ
ಕ್ಷಮೆಗಳಾ ಪಾಠ ಕಲಿಯುವುದು ಹೇಗ? 82

ಸ್ನೇಹರಸವನು ಹೀರಿ ನರರ ಮಾನಸ ದೀಪ
ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿ ಬೆಳಗುವಂತಾಗ ಬೇಕು.
ಇವ ಮಿತ್ರ, ಅವ ಶತ್ರುವೆನದೆ ಮಾನವಕೋಟಿ-
ಯನೆ ನಾವು ಒಲಿಯುವಂತಾಗ ಬೇಕು. 83

ಆ ದೀಪದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ದೀಪ್ತಿ ಲೋಕವನೆ
ಶೋಭಾಯಮಾನವಾಗಿಸಲಿ ಅಂದ;
ಪರರ ಪೀಡನೆಯೆಂಬ ಪಾಪಾಂಧಕಾರವನು
ಹೊಡೆದೋಡಿಸಲಿ ನಮ್ಮ ಲೋಕದಿಂದ. 84

ಈ ತತ್ವವನು ನಮಗೆ ಹೇಳ ಬಂದಿಹ ಪ್ರಭು
ಯೇಸು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣತೆತ್ತ.
ಅವನಿದನು ಘೋಷಿಸಿದುದರಲಿ ಅಚ್ಚರಿಯೇನು?
ಅದರಾಶಯವು ನಮ್ಮ ಮತಿಗತೀತ. 85

ಕರುಣಾಮೃತದ ಧಾರೆಯನ್ನೆ ವರ್ಷಿಸುತಿದ್ದ
ದಿವ್ಯದರ್ಶನದ ಈ ಬೋಧನೆಯನು
ಯೇಸುವಿನ ಬಲಕೆ ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದ
ಚೋರ ಪರಮಾದರದಿ ಆಲಿಸಿದನು. 86

ಸರಳ ವರ್ಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದಾ ಮಾತುಗಳು ಹೊಸ
ಪುಷ್ಪಹಾರವ ಧರಿಸಿದಾತ್ಮದಂತೆ
ಪುಳಕಗೊಂಡಿತ ವನದೇಹ ಪರಿವರ್ತನೆಯು
ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿತು ಮುಖ ದರ್ಪಣದಂತೆ. 87

ಕ್ರಿಸ್ತ ನೆಡ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ತೂಗುತಿದ್ದಾ ಕುಟಿಲ
ನಾಡಿದನು ಕೂರ್ನುಡಿಗಳಣದಿಂದ
"ನೀನು ಜಗದೊಡೆಯನಿರೆ ನಿನ್ನನೂ ನಮ್ಮನೂ
ಕಾಪಾಡು ಸನ್ನಿಹಿತ ಮರಣದಿಂದ". 88

ನುಡಿಗಳವು ಅವಿವೇಕ ಧನುವಿನಿಂ ಹೊರಬಂದ
ಶರದಂತೆ ಭೇದಿಸಿರೆ ಕಿವಿಗಳನ್ನು
ಬಲಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ತಸ್ಕರನು ಕ್ಷಣಕಾಲ
ನಡ ನಡುಗಿ ಹೀಗೆಂದು ಮಾರ್ನುಡಿದನು: 89

“ಪರಮಾತ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಭಕ್ತಿ ರಹಿತ ಮೂಢಂಗಳನ್ನು
ಆಡದಿರು: ನಮ್ಮ ಅಪರಾಧಗಳಿಗೆ
ಎಣೆಯುಂಟೆ ಲೋಕದಲಿ? ಅರ್ಹರಲ್ಲವೆ ನಾವು
ಶಿಲುಬೆಗೇರಿಸಿ ಕೊಲುವ ಈ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ? 90

ಇವ ಪರಮ ಪಾವನನು; ಇವನು ಜಗದೀಶ್ವರನು
ಈ ಬುವಿಯ ಸ್ವರ್ಗವಾಗಿಸುವಾತನು
ತಾ ನಿರಪರಾಧಿಯಾದರು ಶಾಂತವಾಗಿಯೇ
ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವನು ಈ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು! 91

ಪಾಪಕೂಪಕ್ಕೆ ಬೀಳದಿರಣ್ಣ ಮರಮರಳಿ
ಮತಿವಂತವೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಗಿ
ಒಂದೆ ವಿಷಯದ ಬಗೆಗೆ ಭಿನ್ನ ಮತವಿರೆ ಬಹುದು
ಸತ್ಯ ಬೆಳಗುವುದು ಚಿರಸತ್ಯವಾಗಿ,” 92

ಅವನ ಮಲಿನ ಶರೀರ ಮಿಂದು ಪಾವನವಾಯ್ತು
ಸುರಿ ಸುರಿದ ಕಣ್ಣೀರ ಧಾರೆಯಲ್ಲಿ
ನೋವು ದುಸ್ಸಹವಾಯ್ತು; ಸ್ವರವು ಗದ್ಗದವಾಯ್ತು
ಮೂಕವಾಯ್ತವನ ದನಿ ಶೋಕದಲ್ಲಿ. 93

ನಿತ್ಯ ದುರಿತಗಳೆನುವ ನರಕ ಕೂಪದಿ ಬಿದ್ದು
ಒದ್ದಾಡುವರು ಹುಳಗಳಂತೆ ನರರು!
ಪರಮಾತ್ಮ ನಿನ್ನ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ತತ್ವವನು
ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳ ಬಲ್ಲರೇನು ಅವರು? 94

ಮಿಹಿರ ತನ್ನಯ ಶುಭ್ರ ಶೋಭೆಯನು ನೀಡುತ್ತ
ಈ ಮಹಿಯ ಕುರುಡು ಕತ್ತಲ ಕಳೆದರೂ
ಆ ಮಹಾ ಮಹಿಮನಾ ಮಹಿಮೆಯನ್ನರಿಯುವುವೆ
ಹಗಲು ಕುರುಡಾಗಿರುವ ಘೂಕಂಗಳು? 95

ಅತಿಮೂರ್ಖನೂ ಆತ್ಮ ಜ್ಞಾನಿಯೊಡನೆ ಅವಗೆ
ಪರಮಾತ್ಮ ಸಂಗವದು ದೊರಕೊಳ್ಳಲು
ಕಾಂತಿಯುತ ವಜ್ರತಾನಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸದೇ
ಭೂಗರ್ಭ ಪಾಕದಿಂದಾ ಇದ್ದಲು? 96

ಹಿಂದೆಯೇ ಶುದ್ಧವಾಗಿತ್ತು ಇವನ ಶರೀರ
ಮಿಂದವನು ಯೇಸುವಿನ ಪಾದ ತೀರ್ಥ
ಮಹನೀಯ ವಚನ ಶ್ರವಣ ಭಾಗ್ಯದಿಂದಾಗಿ
ಆಯಿತಿಂದವನ ಮನವೂ ಕೃತಾರ್ಥ. 97

ಅಪರಾಧಿಗಳಲೆಲ್ಲ ತಾನಧಮನೆಂಬರಿವು
ಮೂಡಿತವನಲಿ; ಅವನು ಪರಿತಪಿಸಿದ
ಯೇಸು ಜಗದೀಶ್ವರನು ಎಂಬ ದೃಢವಿಶ್ವಾಸ
ಮನದಲಿ ಬೇರೂರೆ, ಶುದ್ಧನಾದ. 98

“ಬಹುಕಾಲ ಕುಪಥದಲಿ ಸಾಗಿದೆನು, ಗಳಿಸಿರುವ
ಪಾಪಗಳ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಂದೆ
ಕೈಯೊಡ್ಡಿ ಬೇಡುವೆನು, ಕ್ಷಮಿಸು ಈ ಪುತ್ರನನು
ಕರುಣೆ ಬೀರುತ್ತ ಉದ್ಧರಿಸು ತಂದೆ. 99

ನೀನು ಪರಮ ವಿಶುದ್ಧ ದಿವ್ಯಲೋಕವಸೇರಿ
ಅಲ್ಲಿ ಚಿರಕಾಲ ನೆಲೆನಿಲ್ಲುವಂದು
ಈ ನಿನ್ನ ಪಾದ ಸೇವಾಸಕ್ತನನೊಮ್ಮೆ
ನೆನೆಯುವೆಯ ಕೈಬಿಡದೆ ದೀನ ಬಂಧು.” 100

ಇನಿತೆಂದ ತಸ್ಕರಗೆ ಕಂಠಗದ್ಗದ ವಾಯ್ತು
ಉಮ್ಮಳಿಸಿ ಬಂತು ಆಳು, ಅಶ್ರುಧಾರೆ
ಹರಿಯಿತು ಉಕ್ಕಿ., ದಿವ್ಯಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಗ್ನಿ-
ಯಲಿ ಬೇಯುತ್ತ ತಲೆಬಾಗಿನಿಂತಿರೆ. 101

ಪರಮೇಶ ನಿಖಿಲ ಪಾಪವಿನಾಶನಪನನ್ನು
ನೋಡಿದನು ಪ್ರೇಮಾರ್ದ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ
ಪರಿತಾಪ ಪಡುತಿದ್ದ ಪಾಪಿಯೊಳು ಮೆಲ್ಲಾತ್ತು
ಉಸುರಿದನು ದಿವ್ಯಕಾರುಣ್ಯದಿಂದ: 102

ನನ್ನ ಜೊತೆಯಿಲಿ ನೀನು ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವ ಹೊಗುವೆ
ಈದಿನವೆ, ನಂಬುನೀ. ಇದು ನಿಶ್ಚಯ;
ನನ್ನ ಜೊತೆ ನೆಲೆ ನಿಲುವೆ ಆ ಪುಣ್ಯ ಲೋಕದಲಿ
ಸರ್ವಮಂಗಲ ನಿತ್ಯ ನಿನಗಲ್ಲಿಯು. 103

ದೇವದೂತರ ಸೇವೆಯನು ಕೊಳುವ ಸ್ವರ್ಗಸುಖ-
ವನು ಯೇಸು ಚೋರನಿಗು ಕರುಣಿಸಿದನು
ಕರುಣಾಮಯನಸ್ಕ ಪ್ರಭು, ಪರಿತಾಪ ಪಡುವಂಥ
ಪಾಪಿಗಳನೆಂದಿಗೂ ಕ್ಷಮಿಸದಿರನು. 104

ಕಳವು, ಕೊಲೆ, ವಂಚನೆಗಳ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವನು-
ತನ್ನ ಜೀವನದ ಉದ್ಯೋಗವಾಗಿ;
ಅರ್ಹನಾದನು ಸ್ವರ್ಗಕೆ ತೀವ್ರ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ
ದಗ್ನಿಯೊಳ್ಬೆಂದು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿ. 105

ಯೇಸುವಿನ ವಿಶ್ವವಿಖ್ಯಾತ ಶಿಷ್ಯರು ಕೂಡ
ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವನ ದೇವತ್ವವನ್ನು
ಶಂಕಿಸಿದ್ದರು. ಪಾಪಿತಸ್ಕರನು ಮಾತ್ರವೇ
ಯೇಸುವನು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದನು. 106

ಆ ದಿನದ ತವಕವೂ ಉಗ್ರ ಪಾತಕಗಳನ್ನು
ಎಸಗಿದ್ದ ತಸ್ಕರನು ಧರ್ಮಮರೆತು;
ಅಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಗ್ನಿಯಲಿ ಬೇಯುತ್ತ
ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಹುಟ್ಟು ಪಡೆದನು ಹೊಸತು. 107

ಓ! ಭಕ್ತ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ನಿನ್ನ ಜೀವನ
ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ನೋಡಲದೆಷ್ಟು ಮೋಹವ?
ಭಾಗ್ಯವಿಧಿ ನೀನು ನಿನ್ನಯ ಸೌಭಾಗ್ಯವೇನು-
ಗುರುವಿನೊಂದಿಗಿವ ಪರಲೋಕಗಮನವ! 108

ಕೋಮಲ ಕುಸುಮದಂಥ ಮನ ನೊಂದು ಅಳುತಿರುವ
ತನ್ನ ಮಾತೆಯೊಡವೆಂದನಾ ಮಹಾತ್ಮ,
ಶಿಲುಬೆಯೇರಿದ ತನ್ನ ದೇಹವನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ:
"ತಾಯಿ, ಇವೆನಿನ್ನ ಪುತ್ರನೋಡಮ್ಮ!" 109

ಮತ್ತೆ ತನ್ನಯ ನಿಜ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡುತಲಿ
ಕರುಣಾಳು ಅವನ ಕರೆದೆಂದ ನಿಂತು:
"ಇದು ನಿನ್ನ ನಿಜಜನನಿಯೆಂದು ನೀ ದೃಢಮನದಿ
ಮಾಡು ಸೇವೆ: ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿಂತು. 110

ಸುತನು ಹೇಳಿದ ಸಾಂತ್ವನೋಕ್ತಿಯಲಿ ಅಲ್ಪವೂ
ಆ ಮಾತೆಗಾಶ್ವಾಸವಾಗಲಿಲ್ಲ,
ಮೂಡಿಬಂದಿತು ಮ್ಲಾನತೆಯವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ
ನೊಂದಿತವಳ ಮನ ಹೇಳಲಳವಲ್ಲ'' 111

ಶೋಕದಲಿ ಮುಳುಗಿದಳು ಮಾತೆ ಪ್ರಿಯ ಪುತ್ರವಿ-
ಯೋಗದಲಿ, ಅವಳ ಹೃದಯದಲೆದ್ದ
ದು:ಖಾಗ್ನಿ, ಆರೀತೆ? ತಂಪೀವ ತಂಗಾಳಿ
ಬೀಸೆ, ಹೆಚ್ಚಿತು ತಾಪ ಉರಿಯುತಿದ್ದ. 112

ಅತಿಮಮತೆಯ ತನ್ನ ಕಾರುಣ್ಯನಿಧಿ ಪುತ್ರ
ನೋಡುನೋಡುತ್ತಿರೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗೆ,
ಅನ್ಯನೊರ್ವನನು ಸುತನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿಮಾತೆ
ತನ್ನರ್ಥಿಯನು ತೀರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? 113

ಹೊನ್ನಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ಮೈಯಿಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಆದರು,
ಗಣಿಸುವರು ಅವನೆಂದೂ ಅನ್ಯಪುತ್ರ
ಇವನಿಗಿದೆ ಕೊಳಕಿನದೇಹ ಆದರೇನಂತೆ
ಇವನೆನ್ನ ಪುತ್ರ-ಗ್ರಹಿಕೆವಿಚಿತ್ರ. 114

ಇವನೆನ್ನ ಮಗ ಯೇಸು–ಇವನು ಮಹಾತ್ಮ, ಮಹಾ
ಮಹಿಮನುದಾರ ಗುಣಸಾಗರ, ದೇವನು;
ಲೋಕದಲಿ ಮಾತೆ ಸಹಿಸಳು ತನ್ನ ಸುತನಗಲಿಕೆ
ಇಂತಿರೆ ಮೇರಿ ಸಹಿಸುವಳೆಂತಿದನು? 115

ಧನ್ಯಳಾದಳು ಮೇರಿ ಪುಣ್ಯಸತಿಯವಳು, ಲೋ-
ಕಪಿತನವಳ ಉದರದಲಿ ಜನಿಸಿದನು
ಅನ್ಯರಿಗಲಭ್ಯ ವೀಸ್ಥಿತಿ, ದುಃಖಿಸದಿರು ನೀ
ಮೇರಿ ಮೆರೆಯುತಲಿ ನಿನ್ನ ಘನತೆಯನು. 116

ಪಂಚಭೂತ ನಿರ್ಮಿತ ತನ್ನ ದೇಹವನುಳಿದು
ನಾಕವನೇರಲು ಹೊರಟಿರುವ ಯೇಸು-
ವಿನ ಹೃದಯದಲಿ ಮೂಡಿತು ಚಲನೆ, ಸ್ಪಂದಿಸಿ-
ದವು ಜೀವನಾಡಿಗಳೆಲ್ಲ, ದುಃಖದಿ. 117

"ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಪರಮಾತ್ಮಾ ಪಾವನ
ಮೂರ್ಖರ ಶರಣಾಗತರಕ್ಷಕ ಕಡೆ-
ಗಣಿಸದಿರು ದೇವ, ತವ ಪ್ರಿಯಪುತ್ರನಕೈಹಿ-
ಡಿದು ಕಾಪಾಡು; ಗತಿಯೇನು ನೀ ಬಿಡೆ?" 118

ಹೀಗೆಂದು ವಿಲಾಪಿಸಿದುದು ಹಾ! ಕಷ್ಟ! ದುಃಖದಲಿ
ಮುಳುಗಾಡಿ ಯೇಸು ಹತಧೈರ್ಯನಾದ
ಆವರಿಸಿ ತವನ ಮುಖದಲಿ ಕಪ್ಪು, ಉತ್ತಮರೂ
ಮರುಗುವರು ಮರಣದಲಿ ಹಿತವೆನ್ನದ 119

ದು:ಖೋದ್ಗತ ಮುಖದ ಮ್ಲಾನತೆ ಮಾಸಿತು ಅರ-
ಳಿತು ಮುಖ ನವ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಿಂದ
ಉಳಿಯುವುದೇ ಅಧಿಕ ಸಮಯದ ಕಂಪನ ಅನಲ
ಜ್ವಾಲೆಯು ಮೇಲ್ಮುಖ ಚಲನೆಗೆ ಬಂದ? 120

ಮತ್ಪಿತನ ಬಲವಿದೆಯೆನಗೆ ಬೆಂಬಲವೆಂದು
ಇದು ತನಕ ನಂಬಿದ್ದ ಯೇಸು ತನ್ನ
ಮರಣದಲದನೂ ಉಪೇಕ್ಷಿಸಿದಾಗ ದೃಢವಾ-
ಯ್ತವನ ಮಹಾತ್ಯಾಗಕದು ನಿದರ್ಶನ. 121

ಮಾನವರ ನುದ್ಧರಿಸಲೋಸುಗ ಅನುಭವಿಸಿದೆ
ನೀ ದುಸ್ಸಹ ನರಕಯಾತನೆಯನ್ನು;
ನೀನು ಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತನಾದವನದರಿಂದ
ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ ವರ ಜಗದ್ಗುರು ನೀನು. 122

ಅಂದು 'ಅವ್ವಾ' ಎಸಗಿದ ಪಾಪದ ಫಲವುಂಡಳು
ಮತ್ತದರಫಲ ನರವಂಶಜರೆಲ್ಲ.
ಪಾಪಿಗಳಾದ ಮಾನವರ ನುದ್ಧರಿಸಲೆಂದು
ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ನೀನು ನರನಾದೆಯಲ್ಲ. 123

ಬಂದಿತುನಿನಗೆ ಕರುಣೆ, ಜನರ ಪಾಪಾಚರಣೆ
ಬೇಕದಕೆ ನಿವಾರಣೆ ಹೊತ್ತೆ ಭಾರ.
ಏರಿದೆ ಶಿಲುಬೆ, ಕೊಡೆ ಪರಮಾತ್ಮ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ
ಹೊತ್ತು 'ಜಗದೀಶ್ವರ ನೀತಿಭಾರ' 124

ಪ್ರಿಯ ಸುಖ ಫಲ ಪಡೆಯಲು ದುಃಖಸಾರವನಿ-
ಕ್ಕಿ ಸಾರಿ ಸಲಹಿ ಬೆಳೆಸಿದ, ಮಾರ್ಗವ
ತೋರಿದ ಯೇಸು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳ ನಾಲಿಸಿ-
ದರಾ ದೇವ ಕನ್ಯೆಯರು ವಿಸ್ಮಯದಿ. 125

ಬರಲಿ ಬೇಸರಿಕೆ ಜನರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಿಯಶಿಷ್ಯ
ವೃಂದವೆಲ್ಲ ನೊಂದ ರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ
ಮಾತೆ. ಕೊನೆಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಕಡೆಗಣಿಸಿದರು
ಆ ದೀರನಿಗಿನ್ನು ಸ್ಪಂದನವಿಲ್ಲ. 126

ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಿಳಿಯಿತು ವದನಾರ
ವಿಂದವುನೋಡುನೋಡುತಿದ್ದಂತೆ
ಬಾಡಿತು ರಕ್ತವುಡಗಿ ಬಿಳುಪೇರಿತು ದೇಹವು
ತುಟಿಗಳೊಣಗಿದುವು ಕಂಡಿತು ನಿಶ್ಚಲದಂತೆ. 127

ಪರಮಾತ್ಮನಾಮೋಚ್ಚಾರಣೆಯ ದಾಹದಲಿ
ಗಳ ಒಣಗಿದ ನಾಲಗೆಯ ತುದಿಯಿಂದ
ಹೊರಟಿತು ಯೇಸುವಿನ ನುಡಿ “ದೇವರೇ
ಹಿರಿದೊಂದು ಪಿಪಾಸೆ ಹಿರಿದಾಗುತಿದೆ. 128

ಮರಣವನು ಹಿರಿದಾಗಿ ಸ್ನೇಹಿಸಿದ ಮಹಾತ್ಮನಿಗೆ
ಕಡು ದುಃಖ, ಬಾಯಿಂಗಲ್ಪ ನೀರಿಲ್ಲ;
ಅದುಕೂಡ ಅನ್ಯರ ಹಿತಕಾಗಿ ಸಹಿಸಿದನು
ಎಂದೆಂದು ತ್ಯಾಗನಿಧಿಯೂದನಲ್ಲ. 129

ಬನ್ನಿರೆನ್ನಯ ಬಳಿಗೆ ದಾಹವುಳ್ಳವರೆಂದು
ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ ಯೇಸುವಲ್ಲವೆ
ಪೀರು ನೀರೆಂದು ಜಲದಾಹದಲಿ ನೊಂದವನು
ಪರಮಾತ್ಮಲೀಲೆಗಳು ಹೇಳಲಳವೇ? 130

ಯಾರು ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಐದು ಸಾವಿರ ಜನಗಳನು
ಐದಡೆಗಳಿಂದುಣಿಸಿ ತಣಿಸಿದನು!
ಯಾರು ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಬರಿನೀರನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠ
ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದವನು! 131

ಯಾರು ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಘೋರ
ಪಿಪಾಸೆಯಲಿ ಬಳಲಿದ್ದನಾರೀ-
ಮಣಿಯೋರ್ವಳನು ತಣಿಸಿದವನು ಸ್ಮರಿದು ಸೂಕ್ತಿ-
ಸಂಧಾಮೃತವ ಕರುಣೆಯುನು ಬೀರಿ. 132

ಅವನು—ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತನು ಮಹಾತ್ಮ ಅವನಿಗಿದೆ
ಅನುಗ್ರಹಿಸುವ ದಾಹ, ಹೇಳುವುದೇನು.
ಕಡು ಪಾಪಿ ಜನರನ್ನೂ ಉದ್ಧರಿಸಲು ಆರದ
ಆತ್ಮದಾಹ ತುಂಬಿದವನವನು. 133

ಉದ್ಧರಿಸೆ, ನರಕಭಾಜನರಾದ ದುರ್ಜನರ,
ನರಜನ್ಮದಲಿ ಕಷ್ಟಪಡುತಿರುವನು.
ದುರ್ಜನರವನ ಪ್ರತಿಯ ಗೂಡಿಗೇರಿಸಿ ಪೀಡಿಸು-
ತಿಹರು, ಅಯ್ಯೋ! ಆ ಸದಾತ್ಮನನು. 134

"ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿಸ ಬೇಕಾ-
ದೆಲ್ಲವು ನಡೆಯಿತು" ಎಂದನುಗ್ರಹಿತ;
ತನ್ನ ಆರನೆಯ ಶ್ರೀವಾಕ್ಯವ ನುಸುರಿದ
ದಾನಿಯ ಹಸ್ತವದಾಯಿತು ಅಮೃತ. 135

ಜಗದಾದಿ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು ಸಿದ್ಧರು ಹೇಳಿ ಬರು-
ತಿದ್ದ ಉತ್ತಮ ಮಾತುಗಳದೆಲ್ಲವು
ಸಂಪೂರ್ಣ ಫಲಿತವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳುವಂದದಿ
ಬೆಳಗುತಿದೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ದೇಹವು. 136

ನಿರ್ಗತಿಕ ನಂದದಿ ಬಡಗುಡಿಲಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದೆ
ದರಿದ್ರನಂದದಿ ಜಗವೆಲ್ಲ ತಿರಿದೆ,
ಉದ್ಯೋಗವೋ ಹಾ! ಖೇದಕರವದು ಬಡಗಿಯ
ಕಸುಬು; ನೀಜಗದೇಕ ವಂದ್ಯನಾದೆ. 137

ಅಲೆದೆ ನೀ ವಿಪಿನಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಲಿದೆ ವಿವಿಧ
ಅತ್ಯುತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಾಣಿಕ್ಯ ಮಾತುಗಳ
ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯ ಭಿತ್ತಿಯಲಿ ಬಿತ್ತಿದೆ ಭಕ್ತಿ
ಬೀಜಗಳ, ಬೆಳೆಸಿದೆ ವೃಕ್ಷಗಳ. 138

ಮಾನವರ ದುರಿತಗಳ ದೂರ ಮಾಡಲು ಅವರ
ಕೊಳೆಕಳೆದು ಹೃದಯ ಶುದ್ಧಿಯ ತರಲು
ಅನ್ನ ನೀರನು ತೊರೆದು 'ತಾಬೋರ' ಮಲೆಯಲ್ಲಿ
ಇದ್ದೆ ನೀ ನಲುವತ್ತು ಇರುಳುಹಗಲು. 139

ಮಾನವರು ಬುವಿಯಲೆಸಗಿದ ಮಹಾಪಾಪಗಳಿ-
ಗಾಗಿ ತನ್ನ ಜೀವನ ಬಲಿತೆತ್ತುದ,
ನೆನೆದಾಗಲೆಲ್ಲ ತೋರುತಿದೆಯೆನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರು
ಮುಖ, ನಿನ್ನ ಕೃತಕೃತ್ಯ ಜೀವನದ. 140

ಸುಕೃತರಲಿ ನೆಲಸಿರುವ ಕೃತಾರ್ಥತೆ ಸತತ
ಶಾಂತ ಗಭೀರ ಭಾವ ಸ್ಫುರಿಸುತಿದೆ,
ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎದ್ದು ತೋರುವುದು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕನಿ-
ಕರದಾತ್ಮ ಪ್ರಭೆಯತಿ ಶೋಭಿಸುತದೆ. 141

ಮರಣ ಸಮೀಪಿಸೆ ಮಹಾತ್ಮನ ಶರೀರ ಬಾಡಿತು
ಇಂದ್ರಿಯಂಗಳು ಮಂದವಾದುವು, ಮೆಲ್ಲು-
ಲಿ ಹೊರಟಿತು "ದೇವಾ, ಭವಬಂಧನದ ಬೇಯುವ
ನನ್ನೀ ಜೀವವ ನೀಡುವೆ ನಿನ್ನಡಿಯಲಿ" 142

ವಾಕ್ಯವದಕೇಳಿ ದುಷ್ಟಯುಹೂದ್ಯರ ಸೇನಾನಿ
'ಶತೇಶ'ನ ಹೃದಯು ಸಹ ಒಡೆದೀತು,
ಪವನನದನೆತ್ತಿ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲಿ ಸಂಚ-
ರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಕೊಯ್ಯುದ್ದ, ಘನವಾಯಿತ್ತು. 143

ಪರಮಪಾವನವಾದ ಆ ಮೂತೆಂಬ ಸುಮವ
ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಮಹಾ ಭಕ್ತವೃಂದ
ಸಾದರದಿ ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ತಮ್ಮ ಮುಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು
ಹೊತ್ತು ಭಕ್ತಿ ಪರಮಾನಂದದಿಂದ. 144

ಯಾಮ ವೊಂದು, ಯೇಸು ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ಮಲಗಿದ್ದು
ಬಹುವಿಧದ ಯಾತನೆಯನು ಅನುಭವಿಸಿ,
ಸಹಿಸಿದನು ಸರ್ವವನು ದೃಢನಿಶ್ಚಲನಾಗಿ
ವಿರೋಧವನುಳಿದನ್ಯರ ಸುಖ ಬಯಸಿ 145

ಹೀಗೆ ನರಜನ್ಮದಲಿ ಬಂದು ಸಕಲರರಿವಂತೆ
ಈ ಧರೆಯಲಿ ಮೆರೆದ ಯೇಸು ದೇವನ
ತಲೆಬಾಗಿತು, ಪ್ರಾಣಹಾರಿತ್ತು ಕ್ಷಣದಿ, ಮೆಲ್ಲ-
ಮೆಲ್ಲನೇ ಮುಚ್ಚಿದುವು ಮಿಳಿಗಳವನ. 146

ಭುವಿನಡುಗುವಂದದಲಿ ಸಿಡಿಲು ಮೊಳಗಿತು ಒಡನೆ
ನೆಲೆಬಿಟ್ಟು ಮೊರೆಯಿತ್ತು ಶಾಂತಕಡಲು
ಭೂ ಮಂಡಲವನೆ ಒದೆದಿಕ್ಕುವಂದದಿ ಭೀಕರ
ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿತಾಗ, ಲೋಕ ಬದಲು. 147

ಬುಡ ಮೇಲಾಗುರುಳಿದುವು ವೃಕ್ಷಗಳು ನೆಲದಲಿ
ಬೋರೆಂದು, ಹಿಡಿದ ಬಳ್ಳಿಗಳು ಸಹಿತ.
ಮೃಗ ಸಮೂಹಗಳಂಜಿ ತಳ ಬಿಟ್ಟೋಡುವಂದ-
ದಲಿ ಮೊಳಗಿದನು ಕಾಡಿನಲಿ ಮಾರುತ. 148

ಹೊಳೆವ ರವಿ ಬಿಂಬವನು ಮುಚ್ಚಿದುವು ಮುಗಿಲುಗಳು
ಭೂಮಿಯಲಿ ಕಾರ್ಗತ್ತಲೆ ಮುತ್ತಿತು
ಭೂಮಿ ಸಿಡಿದೆದ್ದು ಪರ್ವತಾಕಾರದಲುರುಳಿ
ಭೀಕರ ಸ್ವರ ಭಯಾನಕವಾಯಿತ್ತು. 149

ಇಗರ್ಜಿಗಳ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಳಿಯ ಬಿಟ್ಟಿಹ
ತೆರೆಸೀರೆಗಳು ಜರಿಹರಿದು ಬಿದ್ದುವು,
ಒಡನೆ ಶವಸಂಸ್ಕಾರ ಕುಠೀರ ಕೋಟಿಗಳ
ಕಲ್ಲುಗಳೊಡೆದು ಪುಡಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದುವು. 150

ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾತೆಯು ಕೋಪಿಷ್ಟೆಯಾದಳು ದುರುಳ
ಯ ಹಾದಿಗಳ ನಿಂದೆ ಸಹಿಸಲಾರದೆ.
ಪ್ರತಿಕಾರ ವಿಧಿಗುದ್ಯುಕ್ತಳಾಗಿಹಳವಳು ಹಿರಿ-
ದಾದ ದುಷ್ಟತನ ಯಾರು ಸಹಿಸುವರು? 151

ಮತ್ತೆ ಶಾಂತಳಾದಳು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಖಿಲೇಶ
ಶಾಂತಿ ದೂತನ ವಾಕ್ಯಗಳನು ನೆನೆದು.
ಅವನೀ ಮುಖ ಬದಲಾಗಿ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನ
ಮೋಹನ ನೃತ್ಯರಂಗವಾಯಿತದು. 152

ಭೂಮಿಯಲಿ ನರ ಸಂತತಿ ಎಸಗಿದ ಪಾಪಗಳ
ಪರಿಹಾರ ಕೆಂದೇ ತೆರದೊಳು ನೀ
ದೇಹವನು ಬಲಿತೆತೆ , ತಂದೆಯೆ ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯ -
ಚರಿತವು ಧ್ಯಾನಾರ್ಹ ವದೆಂದೆಂದು. 153

ಸುಗುಣನವ, ಪರನಿಂದೆ ಹತ್ತಿರಕೆ ಬಾರದಿಹ
ಮನಸು ದೇಹಗಳವನದು ಪಾವನ.
ಬಂದ ದು:ಖಗಳೆಲ್ಲವನು ದೂರ ಮಾಡುವನು,
ಪಾತಕಿ ತಿಳಿಯುವನೆ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನ? 154

ಸೀಮಾತೀತ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ, ಅತಿಕಾರುಣ್ಯಗ-
ಳೆರಡರ ಪ್ರತೀಕವೀ ಮಹಾತ್ಮನು
ಹೇಳುತಿದೆ ನಮಗವನು ಶಿಲುಬೆಯಲಿ ನಿಂತಿರುವ
ದಯನೀಯ ನೋಟ, ಮರೆವುದೆಂತದನು? 155

ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ತತ್ವವಿದು, ಬರಿ ವ್ಯಾಪಾರ
ಹೆಚ್ಚೇನಿದೆ ಯದರಲ್ಲಿ ಚಿಂತಿಸಲು?
ದಯೆದೋರು ಶತ್ರುವಿನೊಳು ಎಂಬೀ ಹಿರಿಯಗುಣ
ಸಾಲದೇ ಇಲ್ಲಿ ಮರ್ತ್ಯವಾಗಿಸಲು? 156

ವಿಹಗೋತ್ತಮ 'ಪೆಲಕನ್' ಗಿದೆಯಲ್ಪ ಕರುಣೆ
ಮನುಜರಿಗಿಲ್ಲವದು ಲಜ್ಜಾಕರ.
ಆ ಪಕ್ಷಿಕಲಿಸಿದ ಪಾಠವನು ಅನುಕರಿಸಿ
ನರನಾಗ ಬೇಕು ದಯಾಸಾಗರ. 157

ಅನ್ಯರನು ಕ್ಷಮಿಸುವ ಸನ್ಮನ ಶಕ್ತಿಯು ಕರು-
ಣಿಸೆನಗೆ ಕರುಣಾನಿಧೇ! ಭಗವಾನ್.
ಅನ್ಯರಲಿ ಕ್ಷಮೆ ತೋರಿದರೆ, ಮಿತ್ರರಾಗುವರವರು
ನಮ್ಮ ತಪ್ಪನು ಕ್ಷಮಿಸಲು ನಿತ್ಯತಾನು. 158

ನಿನ್ನ ಮುಖದಿಂದರಳಿದ ಕೊನೆಯ ಶ್ರೀವಾಕ್ಯ-
ಗಳವು ಲೋಕದಲಿ ಮರ್ತ್ಯ ಕೋಟಿಗಳು
ಸಾದರದಿ ಕೊರಳೊಳು, ಧರಿಸಲು ರಚಿ-
ಸಿದ ಸಪ್ತಮಣಿ ಮಾಲೆಗಳು. 159

ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರಭೆಯಿಂದಲೀ ಜಗದೊಳು ಶುಭೋದಯ
ಅದಕಾಗಿ ಶಿಲುಬೆಯೇರಿದ ಮಹಾತ್ಮ
ಪರಮಪಾವನ ಯೇಸು ಜಗದ್ವಂದ್ಯನಾದನ-
ವನಿಗೆಣೆಯಿಲ್ಲ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ 160

ಭೂಮಿಯಲಿ ಮರ್ತ್ಯನನು ಮರ್ತ್ಯನಾಗಿಸಲು ನರ-
ಜನ್ಮವನು ಕೃತ ಕೃತ್ಯವಾಗಿಸಲು
ತ್ಯಾಗಕೆ ಸಮಾನ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಪರಿಶುದ್ಧ-
ನಾಗಿ ಇಹಪರದಿ ಉಲ್ಲಸಿಸಲು 161

ಜುಳುಜುಳು ನಿನಾದದೊಳು ನದಿನಿನ್ನ ನಾಮ, ಮಂ-
ಜುಳ ಮಮಕರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಮೊರುತ,
ಗಿಳಿಗಳು ಕಳರವದಿಂದ ಕೊಂಡಾಡುತಿವೆ, ಮ-
ಹಾತ್ಮ ನಿನ್ನ ಗುಣಗಳನು ಹೊಗಳುತ 162

ಅತಿಶುಭ್ರ ಯಶಸ್ಸೆಂಬ ಪತಾಕೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ
ಮನೋಹರ ಸುವರ್ಣಾಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ
ಯೂಪನ ದಿವ್ಯನಾಮ ಶೋಭಿಸುತಿದೆಯೋ ಆ
ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ ವರನಿಗೆ ನಮನವಿಲ್ಲಿ. 163

ಸ್ನೇಹದ ಬೆಳಕಿಲ್ಲದೆ ಪಾಪ ಗಂಟನು ಹೊತ್ತು,
ಭುವಿಯಲಿ ಮದ ಮೋಹಗಳ ತಿಮಿರಮಯ-
ವಾಗಿರೆ ಯೇಸು ದೇಹವ ಬಲಿತೆತ್ತು ಮರ್ತ್ಯರ-
ನುದ್ಧರಿಸ ಬಂದ ಮಹಾತ್ಯಾಗಿ, ಜಯ. 164

(1 אלוהים בבקשה בא תסלח להם
כול החטעים שהם חוטעים
טעות מהשהו הם עושים הם
אינם מבינים. גם ידיעה
של אלוהים הם אינם קולטים

(2 היום אתה תהיה איתי
בגן עדן

(3 ישו הצביעה אל יוחנן
ואמר הוא הבן שלה

(4 גם ליוחנן ישו אמר
היא אמא שלך

5) ישו בכה ואמר ה׳ מדוע
אתה לא מרחם על בן
אהובך

6) הבסוף ישו אמר לה׳
כול משרתת הצלחתי
ברצונך

7) אלוהים אני מתחנן
המשתחווה על כפיך
ונותן את חיי

The last Seven Sentences Uttered by Christ as He Lay in Agony on the Cross in Hebrue Languages.

• মহাত্যাগী •

(ক্রুশবিদ্ধ যীশুর উদ্দেশে মালায়ালম্ ভাষায় রচিত কাব্যের বাংলা অনুবাদ)

রচয়িতা

বিদ্বান এম. ও. আওরা

অনুবাদক

সমরেন্দ্র লরেন্স বিশ্বাস

বি. এ. (অনার্স), বি. এড্. কাব্যতীর্থ

শিক্ষক, ডন্ বস্কো উচ্চ বিদ্যালয়

কৃষ্ণনগর, নদীয়া

পশ্চিমবঙ্গ।

MAHATHYAGI

Christ on the Cross

Poetry in Malayalam

by

VIDWAN M. O. AVARA

1984

Translated from English by :

Samarendra Lawrence Biswas

B. A. (Hons), B. Ed., Kavayatirtha

Teacher, Don Bosco School

Krishnagar-741101, Nadia Dist.

W. Bengal.

মহাত্যাগী

১। পবিত্র বীণারূপ ক্রুশের উপর থেকে প্রভু যীশুর মুখনিঃসৃত সপ্তবাণীর ধ্যানময় রূপ আমার উপর অবতরণ করো।

২। পৃথিবীর ভোগ-লালসা ত্যাগ করে যিনি পৃথিবীকে ধন্য করতে ক্রুশীয় আত্ম-বিসর্জন স্বীকার করেছিলেন, সেই পুত্র-ঈশ্বরের ধ্যানে আমার চক্ষুদ্বয় মধুর অশ্রুতে পূর্ণ হয়; আমার দেহ বিমল আনন্দে রোমাঞ্চিত হয়ে ওঠে; আমার বাক্যস্ফূর্তি আনন্দে রুদ্ধ হয়ে যায়। কিন্তু সেই কাব্যের গভীরে নিহিত ধ্যান, ঐশ্বরিক চেতনা, খ্রীষ্টের অপার করুণা সর্বদাই আমার উপর বর্ষিত হয়।

৩। পৃথিবীর মনুষ্যকুলকে স্বর্গে উন্নীত করার সোপান সম দূরে দণ্ডায়মান তৃণাচ্ছাদিত নীলাভ পর্বত এখনো দৃশ্যমান।

৪। এই কি সেই গল্‌গথা পর্বত, যে তার সম্ভ্রান্ত উচ্চ শির মানুষের পৃথিবী থেকে অনেক ঊর্ধে তুলে রেখেছে, যাতে মনুষ্যজাতির নিঃশ্বাস থেকে নির্গত কলুষিত বাতাসে তাকে শ্বাস গ্রহণ করতে না হয়?

৫। অতুলনীয় গৌরবোজ্জ্বল সেই পর্বত-শিখর। অতুলনীয় মহিমার প্রতিরূপ হয়ে তুমি কিভাবে সেই পবিত্র নগরীর (জেরুসালেম) উপর নিবদ্ধ দৃষ্টিকে তোমার মানসপটে আঁকতে পার?

৬। পর্বতরাজি "বৃহদায়তন পৃথিবীর বাহন"—প্রকৃত অর্থে গল্‌গথা সেই নামের উপযুক্ত মহিমা ধারণে সক্ষম।

৭। কি সেই অন্ধকার, যা আমি দেখছি এক ভয়াবহ ধূম্রজালে আচ্ছন্ন? মানুষের দৃষ্টিতে এই কি সেই নরকের অগ্নি থেকে নির্গত ধূম্রজাল?

৮। আমি কি দেখছি সেই শয়তান ভীম-গর্জনে বজ্রের ন্যায় অগ্রসরমান—বিদ্যুৎসম তলোয়ার ঊর্ধে তুলে ধরে পৃথিবীর দিকে তার ক্রোধাগ্নি নিক্ষেপে সে উদ্যত?

৯। তার নাসারন্ধ্র হতে নির্গত বায়ুতে পৃথিবীর সকল বস্তু ও প্রাণীকুল আজ তৃণগুচ্ছের মতো কত অসহায়!

১০। সূর্য যেন কোন্ এক আঁধারে বিলীয়মান এবং পৃথিবী এক অশুভ আশঙ্কায় কম্পিত!

১১। গল্‌গথার দিকে দৃষ্টি দাও—দেখো, সেই বিষণ্ণ আঁধা-রের মধ্য দিয়েও আলোক-বন্যায় পর্বতের গাত্রদেশ প্লাবিত, নক্ষত্রসম উজ্জ্বলতায় চতুর্দিক আলোকিত।

১২। অত্যল্পকাল মধ্যে সেই আলো শোকাকুল বিষণ্ণতায় নিমজ্জিত মনকে পূর্ণ শান্তিতে ফিরিয়ে আনবে এবং পৃথিবীকে স্বর্গের মহিমময় উচ্চতায় স্থাপন করবে।

১৩। আরো গভীর দৃষ্টির মাঝে সেই গৌরবোজ্জ্বল আলোক মানুষের আকার নিয়ে প্রতিভাত হয়। কে এই আলোকোজ্জ্বল মানুষ, আর কেই বা ঐ পর্বতের শীর্ষদেশে দৃশ্যমান ?

১৪। সেই ঐশমূর্তি কি ভক্তিপ্লুত হৃদয়ের স্বর্ণমণ্ডিত রূপ ? সেই রূপমূর্তি কি দুঃখের আগুনে গলিত হয়ে, ক্লেদ-মুক্ত রূপ নিয়ে পুনরায় নির্মল কিরণে প্রোজ্জ্বল ?

১৫। অথবা এই পূজ্য আলোক-মূর্তিকে কি ঈশ্বর প্রেমময় যত্নে নির্মাণ করেছেন এবং অপরিমেয় স্বর্গীয় সুষমায় মণ্ডিত করে করুণার শিশিরকণায় মিশ্রিত করেছেন ?

১৬। অতুলনীয় মহিমার আলোকে উদ্ভাসিত তিনি দূত-বাহিনীর কেউ নন। হে আমার হৃদয়, তুমি কম্পিত হয়ো না, তুমি যাঁকে প্রত্যক্ষ ক'রছ, তিনি একমাত্র ঈশ্বরের পুত্র যীশু ব্যতিরেকে আর কেউ নন্।

১৭। হে প্রভু, তুমি অমল প্রেমের মূর্ত রূপ, আমি গভীর পূজায় তোমার প্রতি নতমস্তক। এই পৃথিবী পাপে

কলুষিত হতে পারে, কিন্তু তোমার চরণ-পদ্মের স্পর্শে তা শুচি হয়ে ওঠে।

১৮। অশ্রুধারায় সিক্ত আমার দৃষ্টিকে আচ্ছন্ন হতে দিও না, বরং এই স্বর্গীয় শোভা কিঞ্চিৎ নিরীক্ষণ করার সুযোগ দাও—যে সুযোগ এই পার্থিব জীবনে বড়ই দুর্লভ।

১৯। কি ভয়ানক সেই দৃশ্য যা আমার দৃষ্টিতে প্রতিভাত! হায়! তাঁকে সেই নিষ্ঠুর ক্রুশকাষ্ঠে বিদ্ধ করা হয়েছে। হে আমার চক্ষুদ্বয়, তোমাদের দৃষ্টি আরো দৃঢ়নিবদ্ধ করো; হে আমার মন, তুমি বাহ্যজ্ঞান রহিত হও।

২০। এ কি সেই শয়তানের নারকীয় কৌশলে সৃষ্ট কোন মায়াজাল? কেমনে তিনি সেই মধুর কোমল প্রেমে ক্রুশের মৃত্যুশয্যায় হেলান দিয়ে আছেন?

২১। আমার প্রভু যিনি মানুষকে পাপ থেকে মুক্ত করতে স্বর্গ থেকে মর্ত্যে নেমে এসেছেন, তাঁকে ক্রুশের উপর শলাকাবিদ্ধ অবস্থায় দৃষ্টির মাঝে আনা কি মর্মান্তিক!

২২। মূঢ়মতি মানুষ তার মঙ্গল-সাধনকারী একজনকে আঘাত করে কতই না আনন্দ পায়! এই পৃথিবী কি শান্ত কোমল জ্যোৎস্নালোক দানকারী চন্দ্রকে গ্রাস করে না?

২৩। জটাযুক্ত সেই কেশরাশি দেখো, শ্মশ্রুযুক্ত মুখচন্দ্র দর্শন করো, প্রচণ্ড যন্ত্রণায় কাতর অবনত মস্তকের প্রতি দৃষ্টি রাখো—দেখো, তার চক্ষু দু'টি অর্ধপ্রস্ফুটিত মুকুলের মতো দৃশ্যমান।

২৪। তাঁর হস্তদ্বয় ক্রুশের উপর প্রসারিত এবং শলাকাবিদ্ধ; সেই বিদ্ধ হস্তদ্বয়ের অন্তরভাগ থেকে রক্তধারা প্রবাহিত, স্কন্ধদ্বয় প্রচণ্ড যন্ত্রণায় স্ফীত।

২৫। বক্ষদেশের ক্ষত থেকে রুধিরধারা উদ্গত হয়ে প্রবহমান—এ যেন তাঁর হৃদয়ের গভীর উৎসস্থল থেকে উৎসারিত করুণার ঐশবারিধারা।

২৬। কোমল পাপড়ি সম তাঁর পবিত্র পদ-যুগল থেকে বিন্দু বিন্দু রক্ত ঝরে পড়ছে—সেই পদযুগলকে মানুষ তার নির্দয় হাতে কঠিন ক্রুশকাষ্ঠে শলাকাবিদ্ধ করেছে।

২৭। তাঁর হৃদয় দুর্বলতায় কম্পমান—তাঁর দীর্ঘ নিঃশ্বাস সমস্ত দেহকে আন্দোলিত করছে। যে কোন কঠোরহৃদয় মানুষ এই বেদনাবিধুর দৃশ্যে বিচলিত না হয়ে পারে না।

২৮। পৃথিবীর মানুষকে পাপরাশি থেকে মুক্ত করতে তিনি এই নিষ্ঠুর মৃত্যুকে স্বাগত জানিয়েছেন। তিনি হচ্ছেন

সচ্চিদানন্দ, সত্যের অন্তস্থল—শুদ্ধ আত্মাদের মধ্যে তিনি শুদ্ধতম।

২৯। তাঁর শুচিশুভ্র মুখমণ্ডলের উপর দিয়ে এক অব্যক্ত অনুভূতি ও চিন্তা দ্রুত অপসৃয়মান।

৩০। অজ্ঞ, অন্ধ, নির্মম, অকৃতজ্ঞ মানুষের আচরণ শুধু বেদনার চিন্তাই জাগ্রত করে।

৩১। যিনি নিজের আত্মাকে পতন থেকে রক্ষা করতে সক্ষম, তাঁর মাঝে অটল বিশ্বাসের গভীর অনুভূতি। যে মানুষ তাঁকে পরিত্যাগ করেছিল, তাঁরই প্রতি কর্তব্য সম্পাদানে তিনি আনন্দ লাভ করেন।

৩২। তিনি কখনো মরদেহের মৃত্যুতে ভীত হননি; তিনি কখনো মানুষের শ্রদ্ধা লাভের জন্য আকাঙ্ক্ষিত ছিলেন না। এমন কি নিষ্ঠুর ক্রুশীয় যন্ত্রণাকে গ্রহণ করে তিনি মৃত্যুশয্যার শান্তিকে স্বীকার করেছিলেন।

৩৩। প্রতিটি যন্ত্রণাক্লিষ্ট শ্বাস গ্রহণে প্রবল প্রয়াস, এবং শ্বাসরোধকারী অবস্থায় শ্বাস ত্যাগের সময় তিনি শান্ত, সহিষ্ণু থেকে মানুষের প্রতি প্রেমে নিজেকে উৎসর্গের কাজে অবিচল রেখেছিলেন।

৩৪। স্বার্থপর মানুষের প্রকৃতি কি অদ্ভুত! যন্ত্রণা দেওয়ার কাজেও সে সুখানুভূতি লাভ করতে চায়। পক্ককেশ বৃদ্ধরা পর্যন্ত তাদের ভ্রাতৃবর্গকে উৎপীড়ন করতে প্ররোচিত করে।

৩৫। কোন সেই দুরাত্মা যে তার হাত দিয়ে মানব-পরিত্রাতা-কে ক্রুশে বিদ্ধ করেছে? কোন সেই হৃদয়, যে রক্তাক্ত ক্ষতের দৃশ্য দেখেও নির্লিপ্ত থাকতে পারে?

৩৬। এই বেদনাবিধুর দৃশ্যে লৌহ পর্যন্ত করুণায় বিগলিত হয়। তাঁর দেহের মাংসে বিদ্ধ শলাকাগুলি শয়তান-রূপী শলাকা ব্যতীত আর কিছুই নয়।

৩৭। তাঁর হৃদয়-নিঃসৃত পবিত্র রক্ত দিয়ে শলাকাগুলি ক্রুশ-গাত্রে কি অঙ্কিত করেছে? আমি কেমন করে আমার এই দুর্বল লেখনী দিয়ে রক্তের কালিতে সেই একই বিষয়ের চিত্র অংকিত করব?

৩৮। এ শুধু কালি, খ্রীষ্টের রক্ত নয়,
এ শুধু সামান্য লেখনী, ক্রুশের জন্য শলাকা নয়,
এ কোন ক্ষতচিহ্ন নয়, কিন্তু পাণ্ডুবর্ণ কিছু অক্ষর,
আমার অশ্রুধারায় এই অক্ষরগুলি যেন ধুয়ে না যায়,
এই আমার প্রার্থনা।

৩৯। কে এই করুণা ও জ্ঞানের স্বর্ণভাণ্ডটিকে বিদীর্ণ করেছে? কে সেই অন্ধদের মধ্যে অন্ধতম—যে সেই প্রেমের প্রদীপ নিভিয়ে দিয়েছে?

৪০। নির্দয়তা ও নাস্তিকতায় মানুষ কঠোর ও গর্বিত হয়ে ওঠে—তারা উদীয়মান সূর্যের আলোয় নিজেদের চক্ষু নিমীলিত রাখে।

৪১। যে হাতে তিনি সকলকে আশীর্বাদ করেছিলেন, যে হাতে তিনি ক্রুশবিদ্ধকারীদের প্রেমের আলিঙ্গনে আবদ্ধ করেছিলেন, সেই হাত দু'টিকে কিভাবে তারা আহত করেছিল!

৪২। সেই ঐশপদযুগলের প্রতি দৃষ্টি রাখ—যে দিকে দৃষ্টি রেখে মারীয়া আহত হৃদয়ে শান্তি পেয়েছিলেন। তিনি (মারীয়া) যখন সুগন্ধি দ্রব্য দ্বারা সেই পদযুগল ধৌত করেছিলেন এবং তাঁর কেশরাশির উপর পুষ্পসম স্থান দিয়েছিলেন, তখন তাঁর হৃদয়ে কত শান্তি ছিল!

৪৩। প্রভুর সেই ধৌত পরিচ্ছন্ন পদযুগল সমুদ্রের তরঙ্গ-রাশির উপর দিয়ে পরিভ্রমণ করেছে এবং মানুষের হৃদয়ে করুণা ও ভক্তিনিষ্ঠ বিশ্বাস জাগিয়ে তুলেছে।

৪৪। সেই পদযুগল হতভাগ্যদের উপর বর্ষণ করে প্রসাদীয় কৃপা ; পৃথিবীর মানুষের একমাত্র অবলম্বন সেই পদযুগল। কিন্তু হায়! সেই পদযুগল আজ কত মলিন ও রক্তাক্ত!

৪৫। এই হচ্ছে মানুষের ন্যায়াচার। বিশ্বাসে অটল থেকে সত্য ও ন্যায়ের পথে বিচরণ করার অপরাধে তাঁকে ক্রুশবিদ্ধ করা হয়েছিল।

৪৬। ন্যায় ও সত্যের প্রতিটি পদক্ষেপে দুর্ভাগ্যই মানুষকে করেছে বিপথগামী তবুও সেই কণ্টকময় পথের মতো আর কোন ন্যায় ও মহৎ কিছুই নেই।

৪৭। খ্রীষ্টের মুখমণ্ডল যেন ঠিক চন্দ্রের মতো কিরণময়, বড়ই মনলোভা সে শোভা! কিন্তু সেই মুখ আজ দুঃখের মেঘে আবৃত, সে-কারণে দর্শনকারীর আশা বিঘ্নিত হয়।

৪৮। অর্ধেক পরিহাসে, অর্ধেক অবজ্ঞায় ক্রুশের শীর্ষে লিখিত হয়েছিল : "ইনি ইহুদীদের রাজা"; কিন্তু তারা জানত না, খ্রীষ্টই রাজাধিরাজ।

৪৯। ক্রুশে তাঁর পবিত্র মস্তক অবনত রেখে তিনি মানুষের পাপরাশি গ্রহণ করেছেন, নিজ মস্তকে গ্রহণ করেছেন কণ্টক-মুকুট—এমনি তাঁর নিঃস্বার্থ ভালবাসা!

৫০। যারা তাঁর মস্তকে কণ্টক-মুকুট দিয়েছিল, তারা সকলেই অন্তরে দুরাচারী। তাদের হৃদয়ে সঞ্চিত হিংসার বশবর্তী হয়ে তারা গুল্মরাজি থেকে কণ্টক তুলে এনেছিল।

৫১। গভীর অজ্ঞতায় কৃত মানুষের অসংখ্য পাপরাশির কথা চিন্তা করে, হে বিশ্বের প্রভু ঈশ্বরের পুত্র, তোমার হৃদয় কি প্রচণ্ড বেদনায় হয়েছে!

৫২। তোমার মস্তকে কণ্টক-মুকুট স্থাপন করা অকৃতজ্ঞ মানুষের উপযুক্ত কাজ। ঐশমস্তকে কণ্টক-মুকুট মহান আত্মোৎসর্গের প্রতীক। স্বর্গদূতগণ তোমার গুণগান করে, কিন্তু মানুষ তোমার কথা উচ্চারণ করে না।

৫৩। যীশু ক্রুশের উপর শলাকাবিদ্ধ অবস্থায় আছেন; তাঁর পুণ্যময় হাত দু'খানি প্রসারিত করে তিনি সমগ্র বিশ্বকে ভালবাসার আলিঙ্গনে আবদ্ধ করেন।

৫৪। সম্ভবতঃ তাঁর সেই দু'খানি হাত পাখির ডানার মত বিস্তারিত হয়ে মানুষের সমস্ত দুঃখ-কষ্ট গ্রহণ করে এই বিষাদক্লিষ্ট পৃথিবীর ঊর্ধে উড্ডীন হতে চায়।

৫৫। ক্রুশের তিনটি স্থানে দৃষ্টিকে নিবদ্ধ রেখে মানুষের হৃদয়-স্থিত পবিত্র ত্রিত্বের রহস্যময় সত্যকে অবলোকন করো

৫৬। মানবদেহী ঈশ্বর, মানুষের পরিত্রাতা কি শুধু এক খণ্ড কাষ্ঠ, যার উপর তাঁর পবিত্র মস্তক অবনত আছে ?

৫৭। এদেন্ উদ্যানের সেই জ্ঞানদায়ক বৃক্ষ আমাদের আদি মাতা ইভ্-এর পতন ঘটিয়েছিল। সেই একই বৃক্ষ পুনরায় প্রভু যীশুর শেষ শয্যার কাষ্ঠ হয়েছিল।

৫৮। ওহে ক্রুশকাষ্ঠ, একদা তুমি ছিলে অত্যন্ত ঘৃণ্য বস্তু, আর এখন তুমি পূজ্য হয়ে উঠেছ। ঈশ্বরাত্মার সংস্পর্শে এসে নিম্নস্থগণও শ্রদ্ধাস্পদের মর্যাদায় উন্নীত হয়।

৫৯। খ্রীষ্ট তাঁর দুই পার্শ্বের দু'জন দুষ্কৃতকারী তস্করকে সাথী করে ক্রুশবিদ্ধ হয়েছিলেন। কি বিস্ময়কর ! অমৃতভাণ্ডের স্থানে এসেছিল মদ্যের পাত্র।

৬০। তিনি হচ্ছেন পুণ্যময় গুণরাজির আধার, আর তারা সকলেই পাপে নিমজ্জিত। অমূল্য রত্নের মধ্যে বনজ রসাল লোহিতবর্ণ ফল যেমন শোভা পায়, তেমনি তিনি ক্রুশে শায়িত অবস্থায় প্রতিভাত হন।

৬১। মানুষের অমূল্য আত্মা পাপের বেড়াজালে হারিয়ে গিয়েছিল, সেই বেড়াজাল থেকে তাকে মুক্ত করতে স্বয়ং ঈশ্বর প্রেম ও দয়ার অবতার হয়ে আর্বিভূত হয়েছিলেন।

৬২। অন্ধ নিষ্ঠুর স্বৈরাচারের আবর্তে রাষ্ট্র-শক্তি এমনই ভ্রান্তিপূর্ণ তামসিকতায় আচ্ছন্ন ছিল যে, সেখানে তুমি প্রভু, সার্বভৌমত্বের তরবারি হাতে নিয়েও ন্যায়কে বলিদান দিতে বাধ্য হয়েছিলে।

৬৩। ক্রুশের চতুর্দিকে দণ্ডায়মান খ্রীষ্টের মাতা, তাঁর প্রকৃত শিষ্যবৃন্দ, কিছু অনুগত বন্ধু এবং বিক্ষুব্ধ জনতার মাঝে তাঁর শত্রুগণ।

৬৪। দুঃখে বন্ধুদের মুখে ছিল না কোন বাক্য, বাতাসে বর্তমান গভীর নীরবতা; এমনি সময় ক্রুশবিদ্ধ এক জন তস্কর উচ্চারণ করল কিছু কটুবাক্য—

৬৫। "মায়াজালের প্রভাবে প্রতারণাময় কত সাহসিক কার্য তুমি দেখিয়েছ—তুমি নাকি ঈশ্বর! যদি তোমার সেই দাবী সত্য হয়, তাহলে ক্রুশ থেকে অবতরণ করে নিজেকে রক্ষা করো।

৬৬। যদি তুমি সত্যই লাজারুস্‌কে মৃতদের দেশ থেকে জীবনে এনে থাক, তাহলে এখন কেন ক্রুশের এই মৃত্যুফাঁদ থেকে নিজের জীবন রক্ষা করতে পার না?

৬৭। হে ঈশ্বর, তুমি বিধবার পুত্রকে জীবন দান করেছিলে। আর এখন মৃত্যুর কবলে পড়ে ক্রুশের নিষ্ঠুর তীক্ষ্ণ বিষদাঁতের দংশনে এত জর্জরিত হচ্ছ কেন?

৬৮। তুমি দুরাত্মা, শঠতাপূর্ণ তোমার সেই ইন্দ্রজাল, সুস্থ ও স্থির মস্তিষ্ক কোন মানুষের উপর প্রভাব ফেলতে সে ব্যর্থ। কোথায় তোমার পিতা-ঈশ্বর? বল আমাদের, ওহে নির্লজ্জ মিথ্যাচারী।"

৬৯। এই সকল পরিহাস ও বাক্য শ্রবণেও সেই মুদিত নয়ন দয়ায় উন্মীলিত হয়েছিল। তখন প্রভু শান্তস্বরে এই গভীর করুণামিশ্রিত কথাগুলি উচ্চারণ করলেন:

৭০। "হে পিতা, তোমার ঐশ-করুণায় এই মানুষদের পাপ ক্ষমা কর; কেননা তারা জানে না কি করছে, তারা জানে না তোমার পুণ্যময় ইচ্ছার কথা।"

৭১। প্রভুর মুখনিঃসৃত সেই বাণী এতই মধুর ছিল, যা অতি দুর্বিনীত শত্রুর হৃদয়ও বিগলিত করে। এমনই সেই বাণী, যা সমগ্র বিশ্ব প্রথম ও শেষবারের মত শ্রবণ করেছে।

৭২। মনুষ্যকুলের শ্রেষ্ঠ মানুষ যীশু যখন এই মহান বিস্ময়কর বাণী করেছিলেন, তখন সমগ্র বিশ্ব নীরব নিথর হয়ে বিভোর আনন্দে মুগ্ধ হয়েছিল।

৭৩। আর তখনই বাতাসের মধ্য দিয়ে এই বাণী বাঙ্ময় রূপ পরিগ্রহ করেছিল। বৃক্ষরাজি আনন্দে তাদের

শিখরগুলি আন্দোলিত করেছিল, তাদের মধুর হাসি উজ্জ্বল রূপ গ্রহণ করে শত-সহস্র পুষ্পের শোভা বিস্তার করেছিল।

৭৪। পক্ষিকুল আনন্দে কূজন করেছিল এবং চারা-গুল্মাদি চতুর্দিকে পুষ্প বর্ষণ করেছিল।

৭৫। মৌমাছিরা সেই বাণীর প্রতিগুঞ্জন করেছিল, চারাবৃক্ষ দান করেছিল মধু।

৭৬। যীশু যখন গভীর সহিষ্ণুতা ও দয়ায় পূর্ণ হয়ে এই সপ্ত-বাণী উচ্চারণ করেছিলেন এবং সেই বাণীর মাধ্যমে এক গভীর অর্থ প্রকাশ করেছিলেন, তখন সমগ্র ধরিত্রী বিপুল এক নতুন আলোতে উজ্জ্বল রূপ ধারণ করেছিল।

৭৭। আকাশমণ্ডল আনন্দে উজ্জ্বল বর্ণ হয়ে উঠেছিল এবং সূর্যালোক সমগ্র পৃথিবীতে পরিব্যাপ্ত হয়েছিল। স্বর্গ-দূতগণ যেমন ঐশ-করুণার ধারা বহন করে এনেছিলেন, তেমনি মেঘরাশি থেকে ঝরে পড়েছিল জীবন-দায়ী বারিধারা।

৭৮। তাঁর শত্রুগণ ছিল দুর্বৃত্ত ও হত্যাকারী, যারা তাঁকে এই ভীষণ যন্ত্রণা সহ্য করতে বাধ্য করেছিল। তারা

অন্যদের বিষয়ে শুভ চিন্তা না করে, তাদের ক্ষতি সাধনের পরিকল্পনা করেছিল—তাদের এই ঘৃণ্য আচরণই পৃথিবীকে করেছে কলুষিত।

৭৯। তারাও একদিন এইভাবে নিহত হবে, কিন্তু প্রভু তাদের পাপ ক্ষমা করবেন; তিনি হচ্ছেন করুণার সিন্ধু, আর শত্রুরাও তার প্রিয় সন্তান।

৮০। কিভাবে মানুষ এই ক্ষমাশীলতার শিক্ষা গ্রহণ করবে, যা মানুষকেও অতিক্রম করে যায় এবং তাদের রচিত মহাকাব্যগুলি শুধু প্রতিশোধ, ঘৃণা ও হিংস্র সংঘর্ষের কাহিনী শোনায়?

৮১। মানুষকে অবশ্যই শত্রু-মিত্রকে ভালবাসার প্রকৃত অর্থ উপলব্ধি করতে হবে; প্রেমের তৈলে পূর্ণ প্রদীপের শিখার মত তার হৃদয় তখন আলো দান করবে।

৮২। সেই প্রেম-প্রদীপ থেকে আলো বিচ্ছুরিত হয়ে সমগ্র বিশ্বকে আশীর্বাদ করবে। মানুষের প্রতি মানুষের ঘৃণার অন্ধকার দূর হয়ে প্রেমের আলোয় আলোকিত হবে বিশ্বচরাচর।

৮৩। যীশু এই শিক্ষা দেওয়ার জন্যই মর্ত্যে এসে মৃত্যু বরণ করেন। সেই মারাত্মক ক্রুশই মানুষের কাছে সেই একই সত্যের কথা ঘোষণা করে।

৮৪। খ্রীষ্টের দক্ষিণ পার্শ্বে ক্রুশার্পিত অপরাধী ব্যক্তি তাঁর বাণী গভীর শ্রদ্ধায় শ্রবণ করেছিল। সেই বাণী তার উপর ঐশপ্রেম ও করুণা হয়ে বর্ষিত হয়েছিল।

৮৫। সেই পুণ্যময় বাণী সে নিজের আত্মায় কুসুমের সুমধুর ঘ্রাণের মতো গ্রহণ করেছিল। তার মাঝে এসেছিল এক গভীর পরিবর্তন, তার মুখমণ্ডলে ভেসে উঠেছিল তারই স্বচ্ছ অন্তরের প্রতিবিম্ব।

৮৬। কিন্তু খ্রীষ্টের বাম পার্শ্বে লম্বমান অপরাধী তস্কর কর্কশ কণ্ঠে বলেছিল, "যদি তুমি সত্যই ঈশ্বর হও, তাহলে এই ক্রুশীয় মৃত্যু থেকে নিজেকে এবং আসন্ন মৃত্যুর কবল থেকে আমাদের রক্ষা কর।

৮৭। খ্রীষ্টের দক্ষিণ পার্শ্বের অপরাধী ব্যক্তি এই কর্কশ বাক্য শ্রবণে আঘাত পেয়েছিল। ধনুকের ছিলা থেকে নিক্ষিপ্ত তীরের আঘাতে প্রাপ্ত যন্ত্রণা সম গভীর মনঃকষ্টে সে বলেছিল ঃ

৮৮। "এরূপ অবজ্ঞাসূচক বাক্য উচ্চারণ করো না। উনি স্বয়ং ঈশ্বর ব্যতীত আর কেউ নন। আমরা বহু পাপ করেছি, তাই আমরা শাস্তির যোগ্য।

৮৯। কিন্তু তিনি সকল প্রকার অপরাধ থেকে মুক্ত, তবুও কিরূপ স্থির ও অবিচল থেকে যন্ত্রণা ভোগ করছেন।

৯০। তোমার জ্ঞানই মহৎ—এই কথা চিন্তা করে নিজেকে আর গভীর পাপে নিমজ্জিত করো না। প্রতিটি বস্তু বা বিষয়ের নিজস্ব আকৃতি ও প্রকৃতি আছে, তবুও সত্য সর্বদা সত্যরূপে প্রতিভাত হয়।”

৯১। তাঁর কপোল বেয়ে উদ্বেলিত অশ্রুধারা তাঁর মলিন দেহখানি কলুষমুক্ত করছে—যন্ত্রণায় কাতর হয়ে তাঁর কণ্ঠস্বর কম্পিত হচ্ছে, তবুও তিনি সব কিছু সহ্য করে নীরবে গভীর যন্ত্রণায় শায়িত আছেন।

৯২। ঈশ্বরের অমোঘ ইচ্ছা মানুষ খুব সামান্যই উপলব্ধি করে। মানুষ ঘৃণ্য কীটের মত নরকের গহ্বর দিয়ে বুকে হেঁটে চলে।

৯৩। সূর্য যখন তার আলোক-রশ্মি দিয়ে পৃথিবীর সকল অন্ধকার দূর করে দেয়, তখন সেই আলো কি পেচক সহ্য করতে পারে? দিনের আলোয় তারা অন্ধ হয়ে যায়।

৯৪। কিন্তু অজ্ঞ জনও ঈশ্বরের সান্নিধ্যে সত্যকে উপলব্ধি করতে পারে। পৃথিবীর গভীরে নিহিত অগ্নির স্পর্শে কৃষ্ণবর্ণ খনিজ কয়লা মহামূল্য রত্নে পরিণত হয়।

৯৫। এই অপরাধী নিজের দেহকে খ্রীষ্টের পবিত্র শোণিতবারিতে শুচিস্নাত করেছিল। আর এখন খ্রীষ্টের প্রেম

তার আত্মার সকল কালিমা দূর করে তাকে শুচি করে তুলেছে।

৯৬। সেই অপরাধী নিজেকে পাপীদের মধ্যে নিকৃষ্টতম ভেবেছিল এবং প্রকৃত অনুতাপে তার হৃদয় পূর্ণ হয়েছিল। খ্রীষ্টের মধ্যে সে বিশ্বাসের গভীরতাকে উপলব্ধি করেছিল। সে উপলব্ধি করেছিল—তিনি স্বয়ং ঈশ্বর ব্যতীত আর কেউ নন।

৯৭। অশ্রুমোচন করতে করতে সে অত্যন্ত বিনীত কণ্ঠে এই বাক্য উচ্চারণ করেছিলঃ "আমি কু-পথে দীর্ঘকাল বিচরণ করে বহু পাপ সঞ্চয় করেছি।

৯৮। আমাকে তোমার প্রেমের করুণায় ক্ষমা করো; আমি একজন বিধ্বস্ত মানুষ, হে প্রভু!

৯৯। তুমি যখন তোমার সেই পুণ্যময় রাজ্যে উপনীত হবে, তখন আমার কথা স্মরণ করো, আমি প্রকৃতই তোমার তোমার দাস।"

১০০। যীশু করুণার দৃষ্টিতে সেই মানুষটির প্রতি দৃকপাত করলেন—যে মানুষটি তাকে উদ্দেশ করে কথাগুলি উচ্চারণ করেছিল—সেই পরিত্রাতা যিনি পৃথিবীর সকল মানুষের পাপরাশি বিসর্জন দিয়ে ঐশ-কৃপার কথা উচ্চারণ করেছিলেন।

১০১। তাঁর ঐশ-হৃদয় হতে উৎসারিত হয়েছিল এই বাক্যঃ "আমি তোমাকে সত্যই বলছি, আজই তুমি আমার সঙ্গে আমার পিতার আবাস স্বর্গে উপনীত হবে।"

১০২। প্রভুর হৃদয় করুণাময়; তিনি অনুতাপী পাপীকে ক্ষমা করেন—অসংখ্য দেবদূত-সেবিত ঐশরাজ্যে অনুতাপীকে উন্নীত করেন।

১০৩। ছলনা, মিথ্যাচার, ঘৃণ্য চৌর্যবৃত্তিতে যদিও কোন তস্কর কলুষিত হয়, তাতে কি যায় আসে? সে যদি অন্তরে কোন শুদ্ধ অনুভূতি পোষণ করে, তবে সে অবশ্যই স্বর্গীয় জীবনের অংশভাগী হতে পারে।

১০৪। খ্রীষ্টের সত্যনিষ্ঠ সরল-চরিত্র শিষ্য হিসাবে যাঁরা পরিচিত, তাঁরাও সময় সময় তাঁদের দেবতুল্য প্রভুর সম্পর্কে সন্দেহ পোষণ করেছেন; কিন্তু খ্রীষ্টের পার্শ্বস্থিত তস্করটি এরূপ করেননি, কেননা তাঁর বিশ্বাস ছিল দৃঢ়।

১০৫। অনুতাপের আগুনে দগ্ধ হয়ে সে হয়েছিল মহিমাভূষিত এক নতুন মানুষ।

১০৬। খ্রীষ্টের সঙ্গে স্বর্গগমন কতই না মধুর ও দৃষ্টিনন্দন!

১০৭। তখন খ্রীষ্ট তাঁর চরণতলে দণ্ডায়মানা ক্রন্দনরতা পুণ্যবতী মাতাকে উদ্দেশ করে বললেন, "মা, এই মানুষকে

তোমার সন্তান করে নাও।" তারপর তিনি পার্শ্বস্থ তস্করের দিকে দৃষ্টিপাত করলেন।

১০৮। অতঃপর প্রিয় শিষ্য জন্‌কে উদ্দেশ করে প্রভু বললেন, "এই তোমার মা, তাঁর যত্ন নিও।"

১০৯। পুত্রের এই সান্ত্বনাদায়ক বাণী মাতার হৃদয়ে কোন শান্তি দিল না; বরং পুত্র হারানোর বেদনা তাঁর হৃদয়ে দুঃখের আগুন জ্বালিয়ে রাখল।

১১০। অতি কোমল সেই সান্ত্বনাদায়ক বাণী শুধু তার হৃদয়ে জ্বলন্ত আগুনের শিখাকেই বর্ধিত করল।

১১১। প্রিয়তম পুত্রের স্থলে এমন কি আছে, যা একজন মাতা গ্রহণ করতে পারে? একটি পুত্র-সন্তান জননীর নিকট ধরিত্রী অপেক্ষা শ্রেয়—জননীর হৃদয়ে পুত্রের মঙ্গল কামনাই গভীরভাবে নিহিত।

১১২। এরূপ মানব-প্রকৃতিতে একজন নিজের মলিন ক্ষতের যন্ত্রণাকে অন্যের রক্তে জাত প্রিয়তম সন্তানের দুঃখ-যন্ত্রণা অপেক্ষা অধিকতর বেদনায় গ্রহণ করতে বাধ্য হয়!

১১৩। এরূপ একজন মায়ের সন্তানই প্রভু যীশু—যিনি স্বয়ং অপরিমেয় শুচিতার মূর্ত রূপ। কেমনে এই নারী ক্রুশে

বিদ্ধ নিজ সন্তানের যন্ত্রণা দর্শনে শান্তমনে সব দুঃখ সহ্য করলেন?

১১৪। হে পুণ্যময়ী ঈশ্বর-জননী, মাতা মারীয়া, তুমি শ্রেষ্ঠ কৃপার অধিকারিণী, তুমি রাজাধিরাজের ধাত্রী; তুমি নিশ্চয়ই স্থির থেকে পুত্র-হারানোর শোক বহনে সক্ষম।

১১৫। সেই নির্ধারিত ভয়ংকর মুহূর্ত দ্রুত সমাগত—খ্রীষ্টের আত্মা দেহ ত্যাগ করে চলে যাবে।

১১৬। মুহূর্তকাল স্থায়ী মৃত্যুর প্রবল যন্ত্রণায় তিনি চিৎকার করে বললেন, "হে আমার ঈশ্বর, কেন তুমি আমাকে ত্যাগ করেছ?"

১১৭। নিষ্ঠুর মৃত্যু-যন্ত্রণায় কাতর প্রভু স্তোত্র-রচয়িতার মত শেষবারের জন্য হাহাকার করে উঠলেন। তাঁর সাহস স্তিমিত হল, মুখমণ্ডলের উপর নেমে এলো একটা ছায়া। হায়! ঐশ্বরিক শক্তির অধিকারী মানুষকেও মৃত্যু স্পর্শ করল!

১১৮। মুহূর্ত অতিক্রান্ত হল, ছায়া অপসারিত হল, সেই পাণ্ডুর মুখমণ্ডল পুনরায় আলোকে উদ্ভাসিত হল। এমন কোন শক্তি আছে, যা অগ্নির জিহ্বাগুলিকে দমিয়ে রাখতে পারে?

১১৯। কি মহান এই ত্যাগ! ঈশ্বর সর্বদাই তাঁর সঙ্গে আছেন, এই সান্ত্বনা পর্যন্ত খ্রীষ্ট ত্যাগ করেছিলেন সেই ভয়ানক যন্ত্রণার মুহূর্তে।

১২০। ভ্রান্ত পথে বিচরণকারী মানুষের কল্যানে তিনি নরকের যন্ত্রণা ভোগ করলেন এবং মানুষের মুক্তিদাতা হয়ে তাঁর কর্তব্যের সমাপ্তিতে হর্ষ অনুভব করলেন।

১২১। আত্মকেন্দ্রিক মানুষ ঈশ্বরের অবাধ্য হয়েছিল, এবং তাঁর কাছ থেকে দূরে অবস্থান করে পাপে নিমজ্জিত হয়েছিল। কিন্তু সেই 'ঐশ্বরিক জীবন' মানুষের জন্ম নিয়ে মানুষের মুক্তির জন্য যন্ত্রণা ভোগ করেছিল।

১২২। যিনি গভীর করুণায় পূর্ণ হয়ে পৃথিবীতে মানুষের মুক্তির জন্য আবির্ভূর্ত হয়েছিলেন, তাকে পাপী মানুষের পাপাচারের যন্ত্রণা ও মৃত্যু ভোগ করতে হয়েছিল।

১২৩। অতি বিস্ময়ে স্বর্গের দূতবাহিনী মানুষের উদ্দেশে উচ্চারিত বাণীসমূহ শ্রবণ করেছিলেন। সেই বাণীতে প্রকাশিত হয়েছিল কেমনভাবে গভীর দুঃখের মধ্য দিয়ে আত্মার গভীরে এক সুখানুভূতিপূর্ণ অবস্থায় পৌঁছানো যায়।

১২৪। তাঁর বন্ধুবর্গ, প্রিয় শিষ্যগণ, তার গর্ভধারিণী মাতা, এমন কি ঈশ্বর পর্যন্ত যেন তাকে ত্যাগ করেছিলেন,

কিন্তু হৃদয়ের শেষ স্পন্দন পর্যন্ত তিনি কর্তব্য সাধনে ছিলেন অটল ও নির্ভীক।

১২৫। এক ভীষণ ক্লান্তি তাঁকে আচ্ছন্ন করেছিল; তাঁর কমনীয় মুখমণ্ডল রক্তশূন্য হয়ে উঠেছিল এবং সমস্ত দেহ প্রচণ্ড দুর্বলতায় অবসন্ন হয়েছিল; তাঁর অধর শুষ্ক ও পাংশুবর্ণ হয়ে উঠেছিল।

১২৬। তিনি চিৎকার করে বললেন, "আমি তৃষ্ণার্ত।" এই তৃষ্ণা নির্যাতিত রক্ত-মাংসের নয়, পাপাত্মাদের মুক্তি ও আনন্দের জন্য হৃদয়-মন্থনকারী এক প্রবল আকাঙ্ক্ষা।

১২৭। মৃত্যুর এই আলিঙ্গন একজন মানুষের কাছে দগ্ধকারী নির্জলা তৃষ্ণার কষ্টের মতো; কিন্তু মানুষের মঙ্গলের জন্য তিনি সেই প্রবল তৃষ্ণাজনিত ক্লেশ সহ্য করলেন, এমনি তাঁর সীমাহীন ভালবাসা!

১২৮। "যারা তৃষ্ণার্ত তারা আমার কাছে আসুক", এই আহ্বান খ্রীষ্ট মানুষকে জানান। অথচ তিনি এক চুমুক জলের জন্য হাহাকার করেছেন—কি অকল্পনীয় ঈশ্বরের লীলা!

১২৯। একদা তিনি শুধুমাত্র পাঁচখানি রুটি দ্বারা পাঁচ হাজার ক্ষুধার্ত মানুষকে আহার দান করেছিলেন; শুধুমাত্র

তাঁর হাতের স্পর্শে তিনি জলকে পরিণত করেছিলেন দ্রাক্ষারসে।

১৩০। সেই সামারিয়াবাসী রমণীকে কূপের ধারে জীবন-বারি পান করানোর অঙ্গীকার করে বলেছিলেন, "আমি তোমাকে যে জল দান করব তাতে তোমার অনন্তকালের তৃষ্ণা নিবারিত হবে।"

১৩১। বিপুল প্রাণশক্তির অধিকারী, আশ্চর্য ক্ষমতার অধিকারী সেই মানব-পরিত্রাতা এখন কিরূপ তৃষ্ণা অনুভব করেন ? এ অবশ্যই মানুষকে পাপের বন্ধন থেকে মুক্ত করার জন্য এক ক্ষুধিত আত্মার তৃষ্ণা।

১৩২। যখন দুষ্ট প্রকৃতির মানুষরা ধার্মিক ও দয়ার্দ্রচিত্ত মানুষকে নিপীড়ন করে আনন্দের স্বাদ গ্রহণ করতে চায়, তখন সেই ধার্মিকরা সর্বদাই তাদের দুষ্টমতি ভ্রাতাদের জন্য শ্রম ও কষ্ট স্বীকার করে থাকেন।

১৩৩। ক্রুশের উপর থেকে খ্রীষ্ট আবার বললেন, "সমাপ্ত হল আমার জীবনের কাজ।" এই ছিল প্রবক্তাদের কথিত ভবিষ্যদ্বাণী অনুসারে তার ষষ্ঠ বাণী।

১৩৪। সুদূর অতীতে সময় সময় প্রবক্তা ঋষিগণ খ্রীষ্টের বিষয়ে বিভিন্ন বাণী করেছিলেন। তাঁরা খ্রীষ্টের জন্ম ও মৃত্যুর

বিষয়েও ভবিষ্যদ্বাণী করেছিলেন ; তাদের বাণী পূর্ণ হয়েছে।

১৩৫। কোন ঐশ্বর্য বা গৌরবকে আশ্রয় না করেই তিনি এক সূত্রধরের গৃহে জন্ম নিয়েছিলেন ; তবুও তিনি সকল প্রভুর প্রভু হয়ে সমগ্র বিশ্বের আরাধ্য।

১৩৬। তাঁর মুখনিঃসৃত বাণীসমূহ মূল্যবান রত্ন তুল্য—সেই বাণী তিনি পৃথিবীর সকল মানুষের কাছে ঘোষণা করেছেন। তাঁর ঐশ্বরিক আশ্চর্য কার্যগুলি মানুষের হৃদয়ে এনে দিয়েছে গভীর বিশ্বাস।

১৩৭। দীর্ঘ চল্লিশ দিন যাবৎ তিনি মরুভূমিতে উপবাস ও প্রার্থনায় রত ছিলেন এবং প্রালোভনের সম্মুখীন হয়েও তিনি অবিচল থেকে মানুষের মুক্তির জন্য নিজেকে প্রস্তুত করেছেন।

১৩৮। তিনি মানুষের পাপরাশি দূর করার জন্য তাঁর জীবন উৎসর্গ করেন। ক্রুশার্পিত অবস্থায় "সকল কাজ শেষ হল" এই বাণী করার সময় যীশু তাঁর ত্যাগ-স্বীকারের কথাই ঘোষণা করেছেন।

১৩৯। তাঁর কমনীয় মুখমণ্ডল ছিল শান্ত সমাহিত, যা আত্মার নির্মল আলোয় উজ্জ্বল হয়ে উঠেছিল। তিনি এক

শান্ত সুমধুর আত্ম-প্রসাদ অনুভব করেছিলেন এবং এই ছিল তাঁর একমাত্র পুণ্যময় অনুভূতি।

১৪০। সেই ভয়ানক মুহূর্ত উপস্থিত হল—যখন যীশু ক্রুশের উপর মৃত্যুকে আলিঙ্গন করতে গেলেন। মৃত্যুর কোলে নিজেকে সমর্পন করে তিনি বললেন, "পিতা, তোমার কাছে আমার আত্মা সমর্পণ করলাম।

১৪১। শতপতি সৈনিক এই বাণী শ্রবণে কম্পিত হলেন। বাতাসে বাহিত হয়ে সেই বাণী ঈশ্বরের অনন্ত নগরীতে পৌঁছাল।

১৪২। স্বর্গে অবস্থানকারী মহাদূতগণ নতমস্তকে ও পূজ্য হৃদয়ে সেই বাণীকে স্বাগত জানাল। স্বর্গীয় পুষ্পতুল্য সেই বাণীকে গ্রহণ করে তাঁরা উল্লসিত হলেন।

১৪৩। দীর্ঘ তিন ঘণ্টা কাল তিনি ক্রুশীয় যন্ত্রণা ভোগ করেছিলেন। শান্ত অবিচল থেকে তিনি মানবজাতির মঙ্গল কামনা করেছিলেন।

১৪৪। ঈশ্বর হয়েও যিনি এই পৃথিবীতে আবির্ভূত, তিনি শেষ পর্যন্ত নশ্বর মানুষের মত মৃত্যু বরণ করেছেন। তাঁর মস্তক নত হয়ে পড়েছিল, তাঁর প্রাণবায়ু তাকে ত্যাগ করেছিল, তাঁর চক্ষুদ্বয় ফুলের পাপড়ির মত মুদিত হয়েছিল।

১৪৫। আর তখনি আকাশে বজ্র নিনাদ হল; সমুদ্র প্রচণ্ড আক্রোশে উত্তাল হল, তীব্র গতিতে বাতাস প্রবাহিত হতে লাগল—এই সবই যেন পৃথিবীকে চূর্ণ করতে উদ্যত হয়েছিল।

১৪৬। প্রচণ্ড ঝড়ো বাতাসে বনরাজি আন্দোলিত হয়েছিল, অসংখ্য বৃক্ষ ভূ-পাতিত হয়েছিল, ভীতি-বিহ্বল পশুরা গর্জন করতে করতে চতুর্দিকে ধাবিত হয়েছিল।

১৪৭। রাশিকৃত কালো মেঘ সূর্যকে আবৃত করেছিল, পৃথিবী কম্পিত হল; প্রচণ্ড শব্দে চতুর্দিক নিনাদিত করে বাতাসের নির্ঘোষ শ্রুত হল—মনে হল উচ্চশির পর্বতশ্রেণী যেন পৃথিবীতে ভেঙে পড়ছে।

১৪৮। মন্দিরের পর্দাগুলি দ্বি-খণ্ডিত হল; স্থলভাগের সর্বত্র খনিত সমাধিগুলির মুখ উন্মুক্ত হল।

১৪৯। সমগ্র প্রকৃতি যেন প্রচণ্ড ক্রোধে উন্মত্ত হয়ে দুষ্কৃতকারী মানুষকে চূর্ণ করতে উদ্যত হল।

১৫০। কিন্তু অতি অল্পকাল মধ্যে এক বিস্ময়কর পরিবর্তন দৃষ্ট হল। এক সমাহিত শান্তি সর্বত্র বিরাজ করতে শুরু করল। আকাশ ও পৃথিবী পুনরায় নির্মল ও উজ্জ্বল হয়ে উঠল—প্রকৃতি যেন খ্রীষ্টের মুখনিঃসৃত বাণীর প্রতি আকৃষ্ট হল।

১৫১। পুঞ্জীভূত পাপরাশি থেকে মানুষকে মুক্ত করতে তোমার দেহ তুমি উৎসর্গ করেছিলে। হে প্রভু-ঈশ্বর, তোমার জীবন ও মৃত্যু সর্বকালে সকল মানুষের ধ্যানের বিষয়বস্তু হয়ে থাকবে।

১৫২। কিন্তু কোন মানুষ, এমন কি নরকস্থ আত্মারাও জানে না—তোমার মানবদেহ কি প্রচণ্ড পীড়ন সহ্য করেছিল, তোমার হৃদয় কি নিদারুণ মনস্তাপ ভোগ করেছিল।

১৫৩। সীমাহীন ধৈর্য ও সহিষ্ণুতা এবং তোমার অপার করুণা সবই মধুরতম কল্যানজনক বিষয়। হে প্রভু, তোমার মতো এমন কেউ এই পৃথিবীতে নেই, তোমার ক্রুশীয় মৃত্যুই তো তোমার প্রেমের পরিচয়।

১৫৪। বন্ধু-প্রীতির মধ্যে কি পুণ্যই বিরাজমান! ভালবাসার জন্য ভালবাসই হল প্রকৃত দোকানীর উপায়! শত্রুর প্রতি ভালবাসা ও দয়া-প্রদর্শন প্রকৃত অর্থে মানবিক গুণের প্রকাশ।

১৫৫। পেলিকান্ পক্ষী তার ক্ষুধার্ত শাবকদের নিজের স্নেহ-মাখা হৃদয়ের রক্তে ক্ষুন্নিবৃত্তি করে। স্বার্থপর মানুষের এই দেখে লজ্জিত হওয়া উচিত যে, একটি সামান্য পক্ষী যা করতে সক্ষম, সেই কাজে একটি বিশেষ অনুভূতি তাকে প্রেরণা দেয়।

১৫৬। হে স্নেহময় মধুমাখা প্রভু, তুমি অপরের অপরাধ সহ্য করতে আমাদের শিক্ষা দাও। আমাদের হৃদয়ে যদি সহিষ্ণুতা না থাকে, তবে আমাদের অপরাধ কেউ ক্ষমা করবে না।

১৫৭। ক্রুশের উপর থেকে তুমি যে বাণী করেছিলে— তোমার সেই সপ্তবাণী স্বর্ণময় গলার হারে শোভিত সাতটি মূল্যবান রত্নের মতো আমরা হৃদয়ে ধারণ করতে চাই।

১৫৮। প্রভু, তুমি ক্রুশে আরোহণ করেছিলে, যে ক্রুশ তোমার প্রেমের মধ্য দিয়ে পৃথিবীকে আশীর্বাদ করেছিল। তুমি অনন্তকাল ধরে বিজয়ী, পবিত্র ও মহিমান্বিত থেকে মানুষের পূজা পেয়ে থাক।

১৫৯। পরার্থে জীবন উৎসর্গের মতো কোন মহৎ কাজ আর নেই ; সেই কাজ মানুষকে প্রকৃত মানুষ রূপে প্রতিষ্ঠা করে এবং মানব-জীবনকে গভীর ও প্রকৃত আনন্দে পূর্ণ করে তোলে।

১৬০। নদী যাঁর গুণগান করে, বাতাস যাঁর গৌরবের কথা বলে, বনের পাখিরা ক্ষেত্রে ক্ষেত্রে যাঁর মাধুর্যের গান গায়, তিনিই সেই মুক্তিদাতা প্রভু যীশু খ্রীষ্ট।

১৬১। মহান আত্মোৎসর্গের আদর্শ মানুষ ঈশ্বর খ্রীষ্টকে আমরা বন্দনা করি। তোমার পবিত্র নাম স্বর্ণাক্ষরে শুচিশুভ্র গৌরবের দীর্ঘ পতাকায় শোভিত হয়।

১৬২। ভালবাসার উজ্জ্বল আলোক-রশ্মি থেকে দূরে অন্ধ ভ্রান্তির আবর্তে হারিয়ে গিয়ে মানুষের এই পৃথিবী পাপে নিমজ্জিত ছিল। আর তখনই ঈশ্বরের পুত্র এই পৃথিবীতে অবতরণ করলেন এবং নিজেকে মানুষের কল্যাণে উৎসর্গ করলেন—নিজের রক্তে মানুষের মুক্তি সাধন করলেন। সেই মহান আত্মোৎসর্গের কাহিনী, সেই শান্তিময় ধ্যান কালের অন্ত পর্যন্ত গীত হতে থাকবে।

★ACHARYA PALACKAL JEEVASS KENDRAM ALWAYE★ LIBRARY 18286

CT Library
00097531
B96.5 AV16

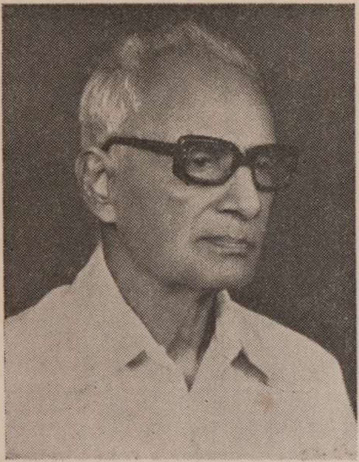

ABO

Vidwan M. O. Avara's name as a poet was established with the appearance of *Mahathyagi*. Two other outstanding works of his are *Thiruvathazham*, *Kavyanivedyam* and *Jubileegeethi*.

Avara was born on May 23, 1904 in Valluvally, a village near N. Parur. He has been a teacher for more than forty years. *Mahathyagi* and *Thiruvathazham* have been selected as text books by Universities at one time or other. He is the recipient of the "literary award-1986" of All Kerala Catholic Congress. His *Sathabhishekam* was celebrated in 1988. His wife passed away in 1982. He has three daughters: M. A. Kochuthresia, Hindi Vidwan, L. T. T. (Mrs Kochuthresia Varghese Tharayil) Government High School, Kalamassery, M. A. Kochumary, M. A., B. Ed. (Sr. Sujatha, S. D. Convent, Chunangamveli, Alwaye) Teacher, Govt. Girls' High School Ernakulam and M. A. Mary Jessy; M. A., D. S. S. (Mrs Jessy Emmanuel, Plamootil), Section Officer, Cochin University.

Other works of the author

1. Sahithyanepathyam – 3 Parts, 2. Sahithyabhooshanam, 3. Atharsakathakal, 4. Moonnu Mahathikal, 5 Smaranopaharam, 6. Nammute Pasukkal and 7. Samyuktharani.

His present address is:
Menacherry, N. Parur 683513
Ernakulam District, Kerala
Phone: 2275

MAHATHYAGI

CHRIST ON THE CROSS
POETRY
IN SEVEN LANGUAGES

M.O. AVARA

BR
B96.5 AV16
00097531

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org